Werklike doel van die lewe en soeke na Ewige geluk en eindelose sukses

Werklike doel van die lewe en soeke na ewige geluk en eindelose sukses

Saamgestel uit die tydlose werke van een van die grootste denkers en herlewers van die hele menslike beskawing - **Imam Abu Hamid Muhammad Al-Ghazali** (1058-1111 nC)

Eerste uitgawe: September 2017
Tweede uitgawe: Junie 2021

CC0 1.0 Universal

Toestemming word verleen om hierdie boek, gedeeltelik of geheel, weer te gee met behoorlike erkenning van alle primêre bronne wat in hierdie boek gebruik en verwys word en die sekondêre bron wat hierdie boek self is.

Erkenning

Dr. Muhammad Ahmad Hashmi (1929 – 2014 nC) vir die inspirasie en leiding van die samestelling van hierdie verhandeling uit Imam Ghazali se tydlose skatte van wysheid en spiritualiteit, wat voortspruit uit sy liefde vir die mensdom en 'n vurige begeerte na die welstand en voordeel daarvan.

سَنُرِيهِمْ ءَايَـٰتِنَا فِى ٱلْءَافَاقِ وَفِىٓ أَنفُسِهِمْ حَتَّىٰ
يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ ٱلْحَقُّ

"Ons sal vir hulle Ons Tekens wys in die verste uithoeke van die heelal en in hulle eie siele, totdat dit duidelik aan hulle gemanifesteer word dat dit die Waarheid is."

(Koran, Hoofstuk 41, Vers 53)

Inhoud

ABSTRAKTE ... 7

VOORWOORD ... 8

Eerste deel: Uiteensetting van die werklike doel van die menslike lewe en die bereiking van ewige saligheid en eindelose triomf ... 8

Nalatigheid en luiheid in die soeke na [ewige] geluk is soortgelyk aan absurditeit ... 13

Om jou eie self te ken ... 20

God ken ... 36

Die heelal in jou ... 39

Ken die wêreld ... 48

Ken die hiernamaals ... 55

Innerlike geestelike transformasie – Sleutel tot die vind en bereik van die doel van die lewe ... 67

Verdere uiteensetting van die doel van die lewe ... 75

Gepoleerde spieël van die hart en die lig van waarheid wat daarin weerkaats ... 83

Wonders en geheimenisse van die hart ... 90

Tweede deel: Uiteensetting van die manier om die werklike doel van die menslike lewe te bereik en ewige saligheid en eindelose triomf te bereik ... 93

Voordele daarvan om die pad te betree om die doel van die lewe en ewige geluk te bereik ... 104

Derde deel: Bronne van kennis om die werklike doel van die menslike lewe te bereik en ewige saligheid en eindelose triomf te bereik ... 112

Boeke wat aanbeveel word vir verdere studie ... 114

BIBLIOGRAFIE ... 115

ABSTRAKTE

Sedert die begin van die vroegste tye het die mensdom geworstel met die fundamentele vrae oor sy bestaan en doel. Vrae soos "Wie is ek?", "Waar kom ek vandaan?", "Waarheen is ek?", "Wat is die doel van my lewe?" en "Wat is ware ewige geluk en sukses?" het bevredigende antwoorde ontwyk. Die innerlike vrede waarna 'n mens smag, trek om die misterie rondom hierdie fundamentele bestaansvrae te ontsluit. Die beantwoording van hierdie sleutelvrae is deur die menslike geskiedenis gepoog nie, maar nie in die mate dat 'n mens se soeke na waarheid ten volle bevredig word nie, waarop die welstand van die innerlike en uiterlike wese van die mens rus.

Hierdie verhandeling bied 'n pad om hierdie fundamentele bestaansvrae te beantwoord, begin met verduidelikings, maar kulmineer met die uitnodiging van almal na die innerlike besef deur met 'n innerlike oog van sekerheid te ervaar, en in daardie proses die pad van ewige geluk en eindelose sukses te verlig. Boonop sluit hierdie verhandeling natuurlik aan by die diskoers oor Islam wat in die moderne tyd aansienlik verlaag is tot 'n blote ritualistiese uiterlike vlak, as gevolg van algemene onkunde van sy volgelinge met sy geweldige geestelike leerstellings, algemene algemene materialisme en gebrek aan ware kennis en geestelike ambisie. Die gevolg van hierdie toedrag van sake is 'n afwaartse trajek, wat die skoonheid van sy werklike boodskap van strewe na die toppunt van menslike prestasie verduister. Dit kan slegs omgekeer word deur terug te gaan na die verhewe ideale wat dit vir die hele mensdom gestel het. Dit is noodsaaklik om hierdie vlak van diskoers tot sy hoogste vlak te verhoog, waar dit eintlik hoort, om hoop, aspirasies en gees op te hef om die hele mensdom te bevoordeel.

Hierdie verhandeling, geïnspireer deur een van die beste eksponente van Islam en van sy geestelike leerstellings aan die hele mensdom, 'n juweel van die mensdom, verhoog die diskoers oor Islam en sy geestelike leerstellings tot waar hulle hoort - tot die hoogste moontlike vlak van menslike prestasie - tot die toppunt van geestelike hemelvaart, wat weer lei tot ewige geluk en eindelose triomf. Aardse hulpbronne is beperk, wat lei tot intense mededinging vir hul verkryging, vyandskap en gevolglike onrus wat die mensdom in die gesig staar. Die oseaan van Goddelike liefde, gemanifesteer in geestelike uitnemendheid van sy presteerders, is egter onbeperk om die innerlike behoeftes van die eerste en die laaste van die mensdom vir alle tye te bevredig, sonder om 'n druppel van sy grootheid te verminder. Net soos die lug nie in die minste verminder word wanneer die hele mensdom daarna kyk om strelende verligting en rustigheid te vind nie, word nie 'n jota verminder van die oseaan van Goddelike Vrygewigheid, waaruit die riviere van ewige geluk en eindelose triomf vloei nie, as die hele mensdom dit tot sy volle potensiaal deelneem.

Hierdie verhandeling daag lesers uit om ambisies te verhoog en na die hoogtes van die toppunt van menslike prestasie te styg, in plaas daarvan om na die dieptes van wanhoop en lae prestasie te sink as gevolg van 'n gebrek aan ware doel en rigting in die lewe, onderbewuste toewyding aan die alledaagse en tevredenheid met die gewone. Hierdie verhandeling, wat in intensiteit ontvou soos dit vorder, toon die kuns van die moontlike en ware potensiaal en waarde van die mens, wat op sy beurt lei tot ewige geluk en eindelose sukses in 'n lewe van onsterflike ewigheid. Beperkings van menslike liggaam, gees en intellek, vasgevang in die beperkings van dimensies van tyd en ruimte, word meer as vergoed deur die verhewenheid van sy hart en siel, sodra dit bevry is van die boeie wat dit onderhou. Hierdie verhandeling lei 'n mens na die peillose oseaan van ewige geluk en nimmereindigende sukses, wat 'n mens stewig op die pad van ewige saligheid plaas, nuwe voorheen onbekende uitsigte van bewustheid en geestelike verligting oopmaak en uitloop op die aanbreek van ewige waarhede. Dit sal bewerkstellig word deur die juwele van 'n meesterskrywer van die onderwerp wat die hele menslike beskawing ooit opgelewer het.

VOORWOORD

بسم الله الرحمن الرحيم

In die Naam van God, die mees Deernisvolle, die Barmhartigste

Die doel van hierdie uiteensetting is om die werklike doel van die menslike lewe te ken, hoe om daardie doel te bereik, en voordele daarvan om die doel van 'n mens se lewe te bereik. Dit is belangrik om dit te weet, want dit is die mees kritieke vrae vir elke individu. Om die antwoorde op hierdie sleutelvrae uit te vind, sal ons staatmaak op die boeke van een van die grootste denkers, herlewers en geestelike gidse van die hele menslike geskiedenis – Imam Abu Hamid Muhammad Al-Ghazali (1058-1111 nC) algemeen bekend as Al-Ghazali.

Daar is drie dele van hierdie uiteensetting.

Eerste deel handel oor die vrae: Wat is die werklike doel van ons lewe? Wat is ewige geluk? Wat is ware ewige sukses? Wat is die onderlinge verhouding tussen die twee?

Die tweede deel handel oor die innerlike geestelike pad wat ons moet reis om die werklike doel van ons lewens en die ewige saligheid te bereik.

Derde deel handel oor bronne van verdere inligting en gedetailleerde studie rakende die werklike doel van ons lewens en die bereiking van ewige saligheid sodat ons kan vorder op die pad wat lei tot die verwesenliking en bereiking van die doel van ons lewens en van die ewige saligheid.

Eerste deel: Uiteensetting van die werklike doel van die menslike lewe en die bereiking van ewige saligheid en eindelose triomf

Die eintlike doel van die menslike lewe is om God te ken en daardeur die "*Ma'rifa*" of Gnosis van God te verkry en 'n hegte intieme geestelike verhouding met Hom te ontwikkel. Slegs daardeur kan 'n mens ewige saligheid verkry, dit wil sê ewige geluk en eindelose triomf. Hierdie uiteensetting sal 'n diep duik daarin neem om uit te vind hoe en hoekom dit so is, na 'n paar aanvanklike verduidelikings.

God sê in die Koran:

وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

Wa ma khalaqtu al-jinna wa al-insa illa li ya'budoon
"Ek het Jinns en die mensdom geskep net om My te aanbid." (Koran, Hoofstuk 51, Vers 56)

Abdullah bin Abbas (mag God tevrede wees met hom), 'n groot metgesel van profeet Mohammed (vrede met hom) wat een van die grootste geleerdes van die Koran onder die

profetiese metgeselle was, het verduidelik dat die woord "*li ya'budoon*" of "vir My aanbidding" in hierdie vers, beteken "*li ya'rifoon*" of "vir My Gnosis". Hierdie verduideliking van hierdie vers van die Koran kan onder andere gevind word in die beroemde klassieke eksegese van die Koran genaamd "*Tafsir Jalalain*". Met ander woorde, hierdie vers beteken dat die doel van die skepping van die mens is om God te ken, om 'n hegte intieme verhouding met God te ontwikkel, om Gnosis van God ("*Ma'rifa") te hê*, en om die verhewe geestelike posisie van Goddelike intimiteit en nabyheid te bereik. Wanneer 'n mens hierdie verhewe geestelike posisie bereik, bereik jy 'n nimmereindigende rykdom, ware innerlike vrede, vertroosting van die hart, ware blywende sukses en 'n ewige lewe wat nooit eindig nie, met ander woorde, jy bereik die ewige saligheid. Dit is dus die definisie van ewige saligheid (of ewige geluk) en die manier om dit te bereik is om God te ken en om die Gnosis van God ("*Ma'rifa") te bereik*. Hierdie ewige saligheid begin in hierdie lewe en die voltooiing en volmaaktheid daarvan, in die vorm van die ewige lewe wat 'n mens verewig, vind plaas in die lewe na hierdie lewe.

Hierdie proses van geestelike transformasie wat die werklike doel van Islam is, word verklaar deur die volgende tradisie van profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) uit "*Hadith*" of versameling profetiese vertellings bekend as *Sahih Bukhari* en *Sahih Moslem*:

Vertel deur Omar (mag God tevrede wees met hom wat 'n helper en metgesel van profeet Mohammed was): "Eendag terwyl ons saam met die boodskapper van God, profeet Mohammed (vrede met hom) gesit het, het daar voor ons verskyn wie se klere uiters wit was en wie se hare uiters swart was; Geen tekens van reis was op hom te sien nie en nie een van ons het hom geken nie. Hy het by die profeet gaan sit. Hy het sy knieë teen syne laat rus en die palms van sy hande op sy dye geplaas en gesê: 'O Mohammed, vertel my van *Islam*'. Die boodskapper van God het gesê: '*Islam* moet getuig dat daar geen god behalwe God is nie en Mohammed is die boodskapper van God, om die gebede te doen, om die *Zakat te betaal* (om die behoeftiges finansieel te help), om in [die maand van] *Ramadan te vas*, en om die pelgrimstog na die huis [van God, d.w.s. die heilige heiligdom in Mekka] te onderneem as jy in staat is om dit te doen.' Hy het gesê: 'U het reg gepraat', en ons was verbaas dat hy [die profeet] gevra het en gesê het dat hy reg gepraat het. Hy het gesê: 'Vertel my dan van *Iman*.' Hy (die profeet) het gesê: 'Dit is om te glo in God, Sy engele, Sy boeke, Sy boodskappers, die Laaste Dag, en om te glo in Goddelike lot, beide die goeie en die kwaad daarvan.' Hy het gesê: 'Julle het reg gepraat'. Hy het gesê: 'Vertel my dan van *Ihsan*.' Hy (die profeet) het gesê: 'Dit is om God te aanbid asof jy Hom sien, en terwyl jy Hom nie sien nie, sien Hy jou tog waarlik'.... Toe trek hy homself af en ek bly 'n rukkie. Toe sê hy (die profeet): 'O Omar, weet jy wie die vraesteller was?' Ek het gesê: 'God en Sy boodskapper weet die beste'. Hy (die profeet) het gesê: 'Hy was *Jibrael* (Aartsengel Gabriël), wat (d.w.s. in menslike vorm) na jou toe gekom het om jou jou godsdiens te leer.'" (Hierdie tradisie is geneem uit *Hadith* [of Tradisies van die profeet Mohammed] versameling genaamd "*Sahih Moslem*").

Volgens Islamitiese geleerdes het hierdie gebeurtenis vyf-en-veertig dae voor die dood van profeet Mohammed (Vrede met hom) plaasgevind. Teen daardie tyd was die Goddelike openbaring van die hele Koran (Islam se heilige boek wat vermoedelik deur God aan profeet Mohammed geopenbaar is oor 'n tydperk van 23 jaar) voltooi en die beroemde verse van die Koran is geopenbaar en gesê:

ٱلْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِى وَرَضِيتُ لَكُمُ ٱلْإِسْلَٰمَ دِينًا

"Vandag het Ek die *Deen* (d.w.s. Pad na God) vir jou voltooi, My guns op jou voltooi en dit (d.w.s. die Pad na God) 'Islam' genoem." (Koran, Hoofstuk 5, Vers 3). Die aankoms van Aartsengel Gabriël met die Goddelike gebod, op hierdie tydstip van die geskiedenis, om te leer dat Islam drie vlakke het genaamd *Islam* of onderwerping aan God, *Iman* of geloof in God, en *Ihsan* of Gnosis van God ("*Ma'rifa*"), is van kritieke belang. In hierdie *hadith* of tradisie van profeet Mohammed (vrede met hom), ook bekend as "*Hadith* (profetiese vertelling) van Gabriël", volgens verduidelikings van groot Moslem-geleerdes, het God aan profeet Mohammed deur Aartsengel Gabriël (of *Jibrael*) gesê dat Islam die volgende drie vlakke het:

1. **ISLAM:** Die eerste vlak van Islam word ook "*Islam*" genoem en dit het te doen met die liggaam en dit verwys na die volg van die leerstellings van Islam vir die bestuur van ons uiterlike lewens, dit wil sê uiterlike dade van aanbidding, omgang met mense, individuele en kollektiewe sosiale verantwoordelikhede, morele en etiese leerstellings ens., alles dinge wat deur 'n eksterne oog waargeneem kan word. Hierdie vlak word beskou as Islam se horisontale dimensie en dit is die grondslag van die Islamitiese geloof.
2. **IMAN:** Die tweede vlak van Islam word "*Iman*" of geloof en sekerheid in God en oortuigings genoem en dit het te doen met die hart en dit verwys na die oortuigings wat 'n Moslem moet hê, tesame met 'n poging om 'n mens se sekerheid in God en in Sy leiding in alle sake van die lewe te verhoog deur opreg kennis op te doen en dit in ons daaglikse lewens toe te pas, wat 'n verdieping van 'n mens se geloof in God veroorsaak totdat geen twyfel word gelaat oor God en Sy leiding nie. Hierdie vlak word beskou as die vertikale dimensie van Islam wat Islam sy hoogte gee.
3. **IHSAN:** Die derde vlak van Islam word "*Ihsan*" of spiritualiteit genoem wat deur profeet Mohammed se woorde gesimboliseer word: "Aanbid God asof jy Hom sien, en terwyl jy Hom sien, het jy nog nie ['n lewende ewige bewussyn dat] Hy jou waarlik sien nie" en dit het te doen met die siel. Dit beteken dat 'n volledige of volmaakte Moslem óf in 'n toestand is om God met die oog van 'n mens se siel te getuig óf [as 'n mens nie in staat is om so 'n verhewe geestelike toestand te bereik nie, dan is jy] in 'n toestand van voortdurende nadenke dat jy vir ewig in God se oë is. Hierdie spiritualiteit word bereik deur gesamentlike pogings om 'n mens se siel te verfraai deur jou hart en siel te bevry van alle bose eienskappe soos woede, haat, jaloesie, afguns, arrogansie, hebsug, onreg, ongeduld, egoïsme, rassisme, fanatisme, ekstremisme, eiegeregtigheid, wraak, hardvogtigheid, onkunde, lafhartigheid, bose gedagtes, wellus na roem/beheer/mag, en alle negatiewe eienskappe en neigings; en deur 'n mens se siel te verfraai deur alle goeie innerlike en positiewe eienskappe soos liefde, geduld, dankbaarheid, vergifnis, vriendelikheid, deernis, vrygewigheid, nederigheid, opregtheid teenoor God en teenoor alle mense ongeag hul ras, godsdiens en nasionaliteit, vertroue in God, Goddelike herinnering, innerlike reinheid, alle positiewe eienskappe en neigings te ontwikkel, gevolglik 'n intieme verhouding met God te ontwikkel en sodoende Goddelike beskerming en leiding in alle sake van die lewe te ontvang.

   Hierdie vlak word beskou as Islam se derde dimensie wat Islam sy diepte en skoonheid gee. Dit is die hoogste vlak van Islam wat 'n mens daarna streef om te bereik om volle menslike potensiaal te verwesenlik deur duisternis in jou siel heeltemal uit te skakel en

gevolglik die Goddelike lig van wysheid te ontvang waarin 'n mens antwoorde vind op alle lewensvrae soos "Wie is ek?", "Waar kom ek vandaan?", "Waarheen is ek op pad?", "Wat is die doel van die lewe?", "Waarom God alles geskep het?", en "Wat is werklik ware geluk en sukses?". Dit is waar die opregte soekers van God 'n toestand van God-verwesenliking bereik, dit wil sê gnosis wat die toppunt van geestelike prestasie is, wat totale innerlike vrede en 'n eindelose saligheid tot gevolg het. Interessant genoeg word hierdie hoogste vlak van Islam ook die minste verstaan.

Die doel van die eerste vlak van Islam, ook bekend as "*Islam*" of "onderwerping aan die Wil van God", is om 'n individu op die pad na God te plaas deur eksterne dade van aanbidding en toewyding aan God wat verband hou met die liggaam of 'n mens se uiterlike wese. Die tweede vlak van Islam, bekend as "*Iman*" of "geloof en sekerheid in God", hou verband met die vasstelling en sekerheid van die hart. Wanneer 'n individu God opreg aanbid, kennis van Sy Pad verkry en in Goddelike aanbidding streef, begin die sekerheid in die Wese van God dieper in 'n mens se hart insink, wat lei tot die soetheid van geloof in die hart wat 'n mens se geloof verander in 'n onwrikbare sekerheid in God en sodoende alle twyfel in God en Sy Leiding verwyder. Deur verdere vordering te maak op hierdie pad na God, bereik 'n mens die derde, die hoogste en die grootste vlak van Islam bekend as "*Ihsan*" wat deur profeet Mohammed beskryf word as "God aanbid asof jy Hom sien en as jy Hom nie sien nie, dan [met 'n lewende ewige bewustheid dat] Hy jou werklik sien". Dit beteken dat 'n geestelike reisiger, wat so 'n verhewe geestelike posisie bereik het, óf in 'n toestand van "*Mushahada*" óf "*Muraqaba*" is. "*Mushahada*" of "getuienis van God" beteken nie "om die wese van God te getuig" nie, aangesien sulke getuienis in die lewe daarna sal plaasvind soos ruimschoots deur die Goddelike boek gestel word, maar in hierdie wêreldse lewe beteken "om God te getuig" "om die eienskappe en optrede van God te getuig". Sulke eienskappe en optrede van God vloei oorvloedig deur elke atoom van hierdie heelal en daarbuite en in alle vorme van "bestaan" en sulke eienskappe en optrede van God kan in hierdie lewe deur die oog van die siel gesien word. 'n Volledige uiteensetting hiervan kom deur Imam Ghazali se boek "*Jawahir al-Qur'an*" of "Juwele van die Koran". Boodskapper van God, profeet Mohammed (vrede met hom), het in hierdie profetiese vertelling bekend as "*Hadith* van Gabriël", gesê dat as dit nie vir jou moontlik is om God te aanbid asof jy Hom sien nie, jy God moet aanbid asof Hy jou sien. Dit beteken dat as jy nie die geestelike vermoë het om "*Mushahada*" of "getuienis van God" te hê nie, dan ten minste "*Muraqaba*" of "geestelike nadenke deur jou hart" het dat jy vir ewig in die oë van God is. Die bewys hiervan kan gevind word in 'n ander *Hadith* of profetiese vertelling uit *die Hadith-versameling* "*Sahih Muslim*" waarin profeet Mohammed (vrede met hom) gesê het dat "God nie na julle gesigte en julle liggame kyk nie, maar Hy kyk na julle harte". Wanneer 'n mens die blik van God op 'n mens se hart oorweeg en voel, sal jy nie net bose dade vermy nie, maar sal jy ook verhoed dat alle bose gedagtes selfs in jou hart ingaan, omdat jy in 'n toestand van nadenke is dat God elke toestand, uiterlik en innerlik, gemanifesteer en verborge dophou, jy is in en God is ten volle bewus van elke vesel van jou wese.

Dit is duidelik uit die leerstellings van groot Moslem-heiliges (Gnoste, intieme van God en geestelike meesters) dat om die hoogste vlak van Islam bekend as "*Ihsan*" te bereik (dws om God te aanbid asof jy Hom sien en as jy Hom nie sien nie, sien Hy jou waarlik), waar 'n mens die Gnosis van God ("*Ma'rifa*") bereik waardeur jy die ewige saligheid bereik en daardeur bereik jy die ware doel van die lewe, Om hierdie hoogste toppunt van prestasie te bereik, is dit

noodsaaklik dat 'n mens jou siel suiwer deur dit van alle bose en negatiewe neigings en eienskappe te ontslae te raak en dit te versier met alle pragtige en positiewe neigings en eienskappe. So 'n magtige innerlike geestelike stryd vir die reiniging van 'n mens se siel, stel die siel, wat die enigste instrument en middel is om die Gnosis van God te bereik, deur stygende geestelike stasies in staat om in die teenwoordigheid van God te styg. Anders as ander menslike vermoëns soos gees, liggaam en intellek, het siel geen beperkings nie en is dit in staat om die hoogtes te bereik wat ander menslike vermoëns nie kan bereik nie. Daarom is dit nie moontlik om die toppunt van menslike prestasie te bereik nie, nie deur die gees, liggaam en intellek nie, maar slegs deur die siel, sodra sy boeie en beperkings, wat dit vashou, verbreek is.

Die manier om die siektes, euwels en alle negatiewe neigings van die siel te genees om dit te suiwer, is om 'n vasberade innerlike geestelike stryd te voer in die lig van die leerstellings van die Koran en die profeet Mohammed (vrede met hom) om alle innerlike euwels te verwyder wat 'n mens van die pad na God distansieer en om alle groot innerlike geestelike eienskappe in te skerp wat 'n mens na die doel van God se nabyheid neem, intimiteit en Gnosis. Innerlike euwels, wat siektes van die siel is, moet verwyder word deur 'n vasberade en gesamentlike geestelike stryd. Hierdie innerlike euwels of siektes van die siel sluit in, maar is nie beperk nie tot vyandskap, haat, jaloesie, wreedheid, onderdrukking, vuilheid, onbeskoftheid, onbeleefdheid, leuens, beskuldigings, oormatige praatjies, grootprat, trots, arrogansie, bedrog, onbeskaafde gedrag, onsedelikheid, gierigheid, uitspattigheid, rasse-/taal-/nasionalistiese/godsdienstige vooroordeel en arrogansie, eiegeregtigheid, skynheiligheid, selfsug, selfgesentreerdheid, ongeduld, gevoelloosheid, somberheid, depressie, lafhartigheid, gebrek aan moed, kortsigtigheid, nalatigheid, agteloosheid, onbesorgdheid, alle negatiewe gedagtes, woorde, dade, neigings en neigings wat 'n mens van die pad van waarheid verwyder en afwyk van die ware innerlike menslike natuur en van die pad na God.

Nadat 'n mens die innerlike siektes van die siel uit sy diepste uithoeke verwyder het, moet 'n mens alle positiewe en edele innerlike geestelike eienskappe koester wat 'n mens na die hoogtes van edele karakter en geaardheid dryf wat 'n mens lei na en die pad na geestelike hemelvaart verlig. Sulke edele innerlike geestelike eienskappe sluit in liefde, barmhartigheid, vriendelikheid, deernis, opregtheid, waarheid, moed, dapperheid, vasberadenheid, vrygewigheid, adel, versiendheid, wysheid, geregtigheid, regverdigheid, altruïsme, edele en aangename maniere en karakter, beleefdheid, onbaatsugtige diens aan die mensdom sonder enige bybedoelings, nederigheid, geregtigheid en regverdige dade, uitgestrektheid van die hart, ewige Goddelike herinnering, vertroue en vertroue in God, reinheid van die hart en die siel, en alle goeie en positiewe gedagtes, woorde, dade, neigings en neigings wat 'n mens lei tot alle goeie innerlike geestelike eienskappe en edele karakter in die aanvaarding en teenwoordigheid van God. Om hierdie punt te bereik, is om die vlak van "*Ihsan*" te bereik, wat die hoogste vlak van Islam is en die toppunt van menslike prestasie is, soos aangedui in "*Hadith* (Profetiese vertelling) van Gabriël" in die woorde "aanbid God asof jy Hom sien en as jy Hom nie sien nie, sien Hy jou waarlik", met ander woorde "*Mushahada* of *Muraqaba*" of "om God te getuig of na te dink oor God se omhulsel van elke vesel van 'n mens se wese". Hierna verwys word in die volgende vers van die Koran:

أَفَمَن شَرَحَ ٱللَّهُ صَدْرَهُۥ لِلْإِسْلَٰمِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّن رَّبِّهِۦ ۚ

"Iemand wie se hart God oopgemaak en uitgebrei het vir Islam (d.w.s. onderwerping aan die Wil van God), is in 'n [innerlike geestelike] lig (of verligting van wysheid) van 'n mens se Here." (Koran, hoofstuk 39, vers 22)

Dit is die vlak van "*Ihsan*", dit wil sê Gnosis of die hoogste vlak van Islam wat die toppunt van menslike prestasie is, wat bereik is deur die Profete van God en na hulle deur Profetiese metgeselle (*Sahaba*) en na hulle deur die groot heiliges en Gnostici. Dit is dieselfde vlak wanneer dit bereik word, word 'n mens 'n ware en volmaakte mens en God se plaasvervanger op aarde en dit is waar 'n mens ewige geluk en eindelose triomf (*Sa'adah abadiyya* of *Sa'adat-e-abadi*) bereik wat vir ewig by jou bly. Om hierdie verhewe geestelike stasie van absolute hemelvaart te bereik en hierdie geweldige rykdom te bereik, is moontlik vir elke mens. Profete het in hierdie wêreld gekom om hierdie pad aan die mensdom te leer en nadat die profetiese era tot 'n einde gekom het, sal die erfgename van die profete wat die heiliges en Gnostikers is, hier wees tot die einde van die tyd om hierdie pad aan die mensdom te leer met hul tonge en met hul glorieryke innerlike geestelike toestande. Dit is sodat hierdie pad oop bly vir die mensdom tot die einde van die tyd en sodat God se belofte wat Hy aan die hele mensdom in die Koran gemaak het tot die einde van die tyd, "Diegene wat in Ons Weë streef, sal Ons hulle sekerlik en beslis na Ons Paaie lei. En God is met die doeners van goeie" (Koran, Hoofstuk 29, Vers 69), word daardie Goddelike belofte vervul en God se liefde en deernis wat Hy vir die hele mensdom het, voltooi.

In die lig van bogenoemde verduideliking ken ons nou kortliks die doel van ons lewe en die metode om daardie doel te bereik. In die volgende sal 'n relatief gedetailleerde verduideliking van die doel van ons lewens en maniere om dit te bereik, aangebied word. Om hierdie verduideliking aan te bied, sal hulp gesoek word uit die groot verligte tydlose skatte van wysheid van een van die beste eksponente van nie net die Islamitiese beskawing nie, maar van die hele menslike beskawing, wat die toppunt van menslike prestasie tot die vlak van volmaaktheid bereik het, die vlak van *Ihsan*, wie se boeke selfs vandag die pad van volmaaktheid en toppunt van prestasie vir die hele mensdom verlig. Hierdie groot persoonlikheid is die "bewys van Islam" Imam Abu Hamid Muhammad al-Ghazali (1058-1111 nC) wat in die volksmond bekend staan as Imam Ghazali of net Ghazali.

Imam Ghazali, in sy kort boek "*Mezan al-'Amal*" of "Criterion of Measuring and Judging the Correctness of Human Actions", wat 'n kort boek is uit sy versameling kort boeke "*Majmu'a Rasa'il Imam Ghazali*" of "Versameling kort boeke van Imam Ghazali", verduidelik ewige geluk en eindelose sukses (*Sa'adah abadiyya* of *Sa'adat-e-abadi*) soos volg [1]:

Nalatigheid en luiheid in die soeke na [ewige] geluk is soortgelyk aan absurditeit

Wat ons met ewige saligheid bedoel, is: Ewigdurend sonder ondergang, plesier sonder moeite, geluk sonder tragedie, voorspoed sonder armoede, volmaaktheid sonder gebrek en agting sonder vernedering.

As 'n geheel: Alles wat voorgestel is, of dit nou 'n versoek van 'n petisie is of 'n strewe van 'n verlanger wat vir ewig daar is op 'n manier wat nie verminder sal word deur die verloop van tyd en uitwissing van geslagte nie.

Inderdaad, as die hele wêreld vol korrels is en 'n voël elke duisend jaar 'n enkele korrel sou steel, sal die korrels uitgeput wees en niks van die ewige ewigheid verminder nie.

Dit sal dan geen aanmoediging nodig hê om dit te versoek of inkriminerende traagheid om dit te soek nadat dit die bestaan daarvan bevestig is nie? Aangesien elke intelligente wese sal skarrel vir minder winste as dit en dit hom nie sal terughou nie, selfs al is die manier om dit te bereik moeisaam, en vereis dat hy die wêreldse plesier verlaat en 'n menigte swaarkry verduur.

Die tyd wat in teëspoed spandeer word, is eindig en wat gemis word, is minimaal, want die wêreldse plesier is kortstondig en maklik uitgeput.

Wat die intelligente persoon betref, is dit maklik vir hom om van 'n klein bedrag af te skei om die veelvoud daarvan tienvoudig te kry. Daarom sien jy almal in die handel en nywerheid en selfs in die strewe na kennis sal allerhande vernederings, armoede, swaarkry en ondraaglike pyn weerstaan, en gretig 'n wins van 'n plesier in die toekoms begeer wat groter is as wat hulle op die oomblik mis, 'n beperkte toename. Hoe is dit dan dat hulle nie die huidige toestande sal verlaat om kosbare en onbeperkte winste te behaal nie?

Daar is nie 'n intelligente wese in die skepping wat gretig is om rykdom te verkry wanneer hy gevra word om 'n *dinar* te spandeer om 'n maand te wag om suiwer goud te verkry nie, sy ego sal hom sekerlik vinnig toelaat om dit te spandeer. Selfs al kan daar in daardie geval versoek word, inderdaad dat iemand wat nie eens die pyn van honger sal weerstaan nie, byvoorbeeld in daardie tydperk sodat hy in die toekoms 'n oorvloedige beloning kan behaal, nie as verstandig beskou sal word nie.

Dit kan wees dat dit nie voorgestel sal word om in die skepping te bestaan nie, al dreig die dood altyd oor almal en goud sal niemand in die hiernamaals bevoordeel nie.

Dit kan wees dat hy in daardie maand of 'n dag ná daardie maand sal sterf en nie by daardie goud sal baat vind nie. Dit alles sal nie sy mening afskrik om dit te spandeer vir sy gretigheid om daardie beloning te pluk nie. Hoe is dit dan dat die opinie van die intelligente wese mislei word deur die las van begeertes in sy lewe te dra, wat op maksimum honderd jaar is, en die beloning daarvoor is ewige saligheid?

Die onwilligheid van die skepping om die pad van geluk te volg, is egter te wyte aan hul gebrek aan oortuiging op die laaste dag. Want selfs die gebrekkige intellek sal gou oordeel om op die pad van geluk te gaan bo iemand met volkome intelligensie.

Imam Ghazali, in sy groot boek "*Kimiya-e-Sa'adat*" of "Alchemie of transformatiewe agent van verandering vir ewige geluk en eindelose sukses", geskryf in Persies, verduidelik ewige geluk soos volg [2]:

Ontelbare dankbaarheid gelykstaande aan die aantal sterre in die lug, druppels in die reënval, blare van die bome, deeltjies sand van woestyne en die atome in die hemel en die aarde pas net vir God, wie se eienskap Sy Eenheid is en Alle Majesteit, Grootheid, Hoogheid en Uitnemendheid is spesifiek vir Hom. Geen dienaar is bewus van die volmaaktheid van Sy Majesteit nie. Niemand het die weg in die werklikheid van Sy Gnosis nie. Om eerder te erken dat die onvermoë om gnosis van die werklikheid te kry, die klimaks van die mees waaragtige is en om te erken dat 'n gebrek aan Sy lof en loflied die klimaks is van die lofprysing en loflied wat deur die engele en die profete voorgedra word. Om verbaas te raak op die eerste straal van Sy Majesteit is die klimaks van die intellek van die intelligentes. Om verwonderd te word op soek na die nabyheid van Sy genade is die klimaks van die reisigers van die mistieke weg. Die basis daarvan is die verlaat van die hoop op gnosis en om die begeertes van jou eie self te verlaat. Die aanspraak op volmaaktheid in die saak van Sy Gnosis is om aan ooreenkoms en gelykenis te dink. Deur na die genade van Sy Wese te kyk, word alle oë verblind. Deur Sy wonderlike werke te sien, is die vrug wat deur alle intellek gedra word, die nodige Gnosis. Niemand behoort so te wees wat moet nadink oor die grootheid van Sy Wese, dit is hoe en waarom Hy is nie. Geen hart moet van so 'n aard wees dat dit onoplettend kan bly vir die wonderlike werke van Hom nie. Wat dit is en met wie se krag dit werk. Dit is sodat dit kan erken dat almal beslis die tekens van Sy krag is, en ligte van Sy grootheid. Wat daar ook al is, dit is van Hom en aan Hom te danke. Inteendeel, al wat is, dit is Hy. Soos in werklikheid, bestaan niks buite Hom nie. Die bestaan van alles is eerder die weerspieëling van Sy Wese.

O liewe geliefde! Weet dit ten volle dat God nie die mens vir sport en ydelheid geskep het nie. Inteendeel, 'n mens se plig en die gevare wat daarin lê, is albei geweldig, asof jy nie ewig is nie, maar sekerlik vir ewig moet lewe. Dit wil sê, as 'n mens nie van altyd is nie (of van ewigheid af geleef het), sal jy vir altyd wees. Alhoewel 'n mens se liggaam onbeduidend is omdat dit van klei gemaak is, is die werklikheid van 'n mens se siel geweldig om goddelik te wees. Hoewel die oorsprong daarvan gemeng is met die eienskappe van die diere, die diere, duiwels en hulle onsuiwerhede, word dit gereinig wanneer dit ontberinge word, en kry dit die vermoë om naby God te kom. Dit is 'n mens se funksie om die slegste van die laagste te wees en om die beste van die hoogste te wees. Die laagste eb daarvan is dat dit deur in die put van diere en diere en duiwels te val, verstrengel is in die web van woede en begeerte. Sy klimaks is dit dat dit die rang van engele bereik [dws in die geestelike ryk]. Byvoorbeeld, dit (siel) moet verlossing kry uit die kloue van woede en begeerte. Albei hulle moet 'n mens se gevangenes wees en een moet hulle koning wees. Wanneer hierdie rang van koningskap deur een verkry word, word 'n mens waardig om God te aanbid. Hierdie vermoë om te aanbid is die eienskap van die engele. Dit is die volmaaktheid van die rang van 'n mens. Wanneer 'n mens die smaak van die liefde van God se genade kry, kan jy nie 'n oomblik verbygaan sonder die Goddelike Sig nie. Die aanskoue van die oneindige genade word 'n mens se

Paradys. Die paradys van oog-, maag- en vleeslike plesier word vir 'n mens onbeduidend en waardeloos. Aangesien die basis van die mens onvolmaak en onbeduidend is in die begin van 'n mens se geboorte, is dit dus nie moontlik om 'n mens perfek te maak sonder swaarkry nie en behandeling soos die alchemie wat die koper en koper suiwer en dit in goud verander, is uiters moeilik. Almal kan dit nie identifiseer nie. Net so is hierdie alchemie wat die basis van die mens suiwer van die onsuiwerhede van dierlike gewoontes en die engele [geestelike] suiwering bring waardeur dit die ewige saligheid kry. Dit is baie moeilik, en elke persoon weet dit nie. Die doel van die skryf van hierdie proefskrif is om die elemente van hierdie alchemie te noem, wat in werklikheid die alchemie van die ewige saligheid is. Om hierdie rede het ons hierdie boek genoem as "*Kimiya-e-Sa'adat*" of "Alchemie of transformerende agent van verandering vir ewige geluk en eindelose sukses". Die naam "alchemie" pas baie by hierdie boek. Die rede is dat daar in koper en koper geen verskil anders is as geelheid en gewig nie, en deur hierdie alchemie is daar geen ander doel as om ryk te word in hierdie wêreld nie. Die wêreldse lewe is kort. Die wêreldse rykdom is niks op sigself nie. Daar is 'n wêreld van verskil tussen die gewoontes van die beeste en die eienskappe van die engele. Die vrug van hierdie alchemie is ewige saligheid. Daar is geen einde aan die limiet daarvan nie. Daar is geen einde aan sy gunste nie. Geen onreinheid kan in sy reinheid ingaan nie. Hierdie boek is in werklikheid 'n alchemie. Anders as dit, om enigiets anders as alchemie te noem, is niks anders as skandelik nie.

O liewe geliefde! Jy moet weet dat, aangesien die alchemie van goud nie in die huisie van elke ou dame gevind word nie, dit eerder in die skatte van die hoogs ryk persone en die konings gevind word. Net so word die alchemie van ewige saligheid ook nie oral gevind nie. Dit word eerder in die Goddelike skat gevind. Die Goddelike skat in die hemele, is die wesens van die engele en op die aarde, die harte van die Profete. Wie hulle op enige plek deursoek behalwe in die hof van die profeetskap, sal afdwaal en uiteindelik bedrieg word. 'n Mens sal niks anders as ydele fantasie kry nie. 'n Mens se armoede sal op die Oordeelsdag duidelik word. Die hele skepping sal 'n mens se valse (valse) munte ken en almal sal weet dat jy geen sin gehad het nie. 'n Mens sal die stem hoor:

لَّقَدْ كُنتَ فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَٰذَا فَكَشَفْنَا عَنكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ حَدِيدٌ

"Jy was beslis in agteloosheid en onkunde hieroor. Ons het die sluier van julle verwyder, sodat julle sig vandag skerp is [soos wat voorheen vir julle verborge was, nou in julle skerp fokus is]." (Koran, Hoofstuk 50, Vers 22)

Die grootste genade van die Barmhartigste van al die barmhartiges (d.w.s. God) is dat Hy honderd vier-en-twintigduisend profete (vrede met hulle almal) in die wêreld gestuur het om die plan van hierdie alchemie [aan die mense van die wêreld] te leer en om vir hulle te sê om die kontantmuntstuk van die hart in die aambeeld van swaarkry te sit en om hulle die weg van hervorming van die slegte sedes te leer wat digtheid en onreinheid van die hart veroorsaak en die manier om die hart met goeie sedes te vul. Soos God Homself geprys het deur Sy eie Verheerliking en Soewereiniteit [van Sy Heerskappy], so het Hy Sy eienskap van die stuur van die Profete [en die

Boodskapperprofeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom)] verklaar en daarna verwys as 'n verpligting van Hom op die skepping. God sê:

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِ ٱلْمَلِكِ ٱلْقُدُّوسِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَكِيمِ ﴿١﴾
هُوَ ٱلَّذِي بَعَثَ فِي ٱلْأُمِّيِّـۧنَ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُواْ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتِهِۦ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلْكِتَٰبَ
وَٱلْحِكْمَةَ وَإِن كَانُواْ مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٢﴾

"Verheerlik alles wat in die hemele en op die aarde is vir God, die Koning, die Heilige, die Magtige, die Wyse. Dit is Hy wat onder die ongeletterdes 'n boodskapper [Profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom)] uit hulle midde gestuur het wat Sy openbarings aan hulle opsê en hulle reinig en hulle die Boek en die Wysheid leer. En voor dit was hulle in onkunde geopenbaar." (Koran, Hoofstuk 62, Verse 1-2)

Die [Arabiese] woord "*yuzakkihim*" [in die bogenoemde vers] verwys na dieselfde slegte sedes wat die eienskappe van die diere is en waaruit die Boodskapper van God [Profeet Mohammed] (Vrede en seëninge van God met hom) hulle vrylaat [of gesuiwer deur die proses van innerlike reiniging en geestelike transformasie]. Die [Arabiese] woorde "*Yu'allimuhumul kitaaba wal-hikmata*" [wat beteken "en leer hulle die Boek en Wysheid" in dieselfde vers hierbo] verwys daarna dat hy hulle die kleredrag van die eienskappe van engele moet laat dra. En die doel van die alchemie (d.w.s. die transformerende agent van geestelike transformasie) is dat 'n mens rein moet word van alle skadelike en ongevraagde dinge (d.w.s. alle innerlike gebreke en skadelike negatiewe neigings van die siel) en versier moet word met die eienskappe van [innerlike geestelike] volmaaktheid. Die grootste van al die alchemie is dat 'n mens jou gesig van die wêreld af moet draai (wêreldsheid) en aandag moet gee aan God die Almagtige soos aan die Boodskapper van God geleer is (Vrede en seëninge van God met hom):

وَٱذْكُرِ ٱسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلًا

"*Wadhkurusma rabbika wa tabattal ilayhi tabteela*"
"En dink aan die Naam van jou Here en wy jou [aan Hom] toe met 'n volkome toewyding." (Koran, Hoofstuk 73, Vers 8)

[Arabiese woord] "*Tabteela*" [in bogenoemde vers] beteken die losmaking van almal behalwe God die Almagtige en om jouself heeltemal oorgegee te laat voor God die Almagtige. Dit is die kort beskrywing van hierdie alchemie [van ewige geluk en nimmereindigende sukses]. Die besonderhede daarvan is lank en ken geen perke nie. Maar die titel daarvan is om vier dinge te weet, [en] sy wesenlike elemente is om vier handelinge te ken, en elke noodsaaklike element het tien basiese beginsels.

Die vier titels [van hierdie alchemie van ewige geluk en eindelose sukses] is:

(1) Om jou eie self te ken,
(2) Om God te ken,
(3) Om die werklikheid van die wêreld te ken, en

(4) Om die werklikheid van die hiernamaals te ken.

Om die bogenoemde vier dinge te weet, is in werklikheid die titel van kennis van Islam (d.w.s. onderwerping aan die wil van God). Maar die sake van die wesenlike elemente van Islam is vier.

Die twee noodsaaklike elemente hou verband met die uiterlike self ("*Zahir*") en die twee wat verband hou met innerlike self ("*Batin*").

Die twee noodsaaklike elemente wat verband hou met die uiterlike self is:
(1) Om die gebooie van God te gehoorsaam. Dit word die [uiterlike] dade van aanbidding ("*'Ibada*") genoem.
(2) Om hulle in die oog te hou in die saak van 'n mens se bewegings en lewensbestaan. Dit word die [sosiale] handelinge ("*Mu'amalaat*") genoem.

Die twee noodsaaklike elemente wat verband hou met die innerlike self ("*Batin*") is:

(1) Om die hart [of siel] gereinig te hou van alle slegte [innerlike] sedes soos woede, gierigheid, arrogansie, trots, eiegeregtigheid, ens. Hierdie [slegte en lae innerlike karaktertrekke of] sedes word "*Muhlikaat*" (negatiwiteite of innerlike ondeugde of vernietigende van die siel) en "*Aqabaat*" (die donker en nou plekke waar mense slagoffers van rowers word) in die weg van geloof genoem.
(2) Om die hart [of siel] te versier met goeie [innerlike] sedes soos geduld, dankbaarheid, liefde, hoop, vertroue in God, ens. Hierdie sedes word "*munajjiyaat*" genoem (positiwiteite of alle verhewe innerlike karaktertrekke van die siel wat haar verlossing, geluk, ware [ewige] geluk en [ewige] sukses bring).

Die eerste [van die vier] wesenlike elemente waarin daar melding gemaak word van aanbidding [van God] bestaan uit tien fondamente. Hulle is:

(1) Wat die oortuigings van *Ahl al-Sunnah* betref (dit wil sê diegene wat op die regte tradisionele metodologie is wat staatmaak op 'n ononderbroke ketting van oordrag en gesertifiseerde geleerdheid op alle vlakke [van uiterlike lewens, innerlike geloof en spiritualiteit] wat teruggaan na profeet Mohammed [vrede en seëninge van God op hom] en deur hom na God die Almagtige),
(2) In die saak van die soeke na kennis,
(3) Wat reinheid (of uiterlike reinheid) betref,
(4) In die saak van gebed (tot God),
(5) In die saak van Zakat (of verpligte armoede of liefdadigheid),
(6) Wat vas betref,
(7) In die saak van *Hajj* (of pelgrimstog na *Ka'ba* in Mekka wat 'n simbool van God en van Sy genade op aarde is),
(8) In die saak van voordrag van die Heilige Koran,
(9) In die saak van die herinnering aan God, aanroepe en smekinge, en
(10) In die kwessie van die rangskikking van die litanieë [om God aan te roep vir al 'n mens se behoeftes - beide materieel en geestelik].

Die tweede wesenlike element wat verband hou met die onderlinge handelinge [met alle mense] het ook tien fondamente [of beginsels]:
(1) Maniere om maaltye te neem,
(2) Maniere van huwelik,
(3) Maniere van handel en beroepe,
(4) Maniere om die wettige te soek [en ons van onwettig te weerhou],
(5) Maniere van kameraadskap,
(6) Maniere van afsondering,
(7) Maniere van reise en reise,
(8) Maniere van voordragte ("*Sama'*" of oordenkingsvoordrag wat verband hou met liefde en verlange na God) en [gevolglike geestelike] ekstase,
(9) Maniere om goed te beveel en kwaad te verbied, en
(10) Maniere vir die heersers en die heersers.

Die derde noodsaaklike element wat verband hou met die "*Muhlikaat*" (of vernietigende euwels van die siel) het ook tien fondamente [of beginsels]:
(1) Maniere van [innerlike] selfdissipline [en geestelike oefeninge om die basiese begeertes van die laer self ("*Nafs*")] te bekamp],
(2) Maniere van genesing vir oormatige toegewing aan voedsel en vleeslike plesier,
(3) Maniere om oormatige praatjies en euwels van die tong te genees,
(4) maniere om woede en arrogansie en valse agting te genees,
(5) Maniere van genesing van liefde vir die wêreld,
(6) Maniere van genesing van liefde vir eiendom [en rykdom],
(7) Maniere van genesing van prag en agting (selfverheerliking en selfverheerliking),
(8) Maniere van genesing van pronk en skynheiligheid,
(9) Maniere om hoogmoed en eiegeregtigheid te genees, en
(10) Maniere van genesing van trots en agteloosheid.

Die vierde noodsaaklike element wat verband hou met "*Munjiyaat*" (of edele innerlike eienskappe van die siel wat dit verlossing en geluk bring) het ook tien fondamente [of beginsels]:
(1) Bekering [tot God van onreg wat 'n mens gepleeg het en God se vergifnis soek],
(2) Geduld [oor teëspoed] en dankbaarheid [aan God vir Goddelike seëninge en gunste],
(3) Vrees [vir God] en hoop [op God],
(4) Armoede [of toestand van absolute behoeftigheid voor God] en asketisme,
(5) [Goeie] bedoeling, opregtheid en waarheid,
(6) Toewyding en selfaanspreeklikheid,
(7) [Geestelike] Kontemplasie (of "*Muraqaba*" of om God se blik op 'n mens se hart en selfrefleksie en kritiese selfevaluering te oorweeg),
(8) Eenheid [of eenheid] van God en vertroue op God,
(9) Liefde vir God, en
(10) Die dood en die herinnering daarvan (of om 'n mens se eie onvermydelike sterflikheid en einde van jou wêreldse bestaan te oorweeg om dinge in die regte perspektief te plaas).

Dit is die lys van noodsaaklike elemente en die grondbeginsels van die boek "*Kimiya-e-Sa'adat*" of "Alchemie of transformerende agent van verandering vir ewige geluk en eindelose sukses". Ons sal die vier titels en veertig beginsels duidelik verduidelik en sal ons pen daarvan weerhou om ons oor te gee aan moeilike frases en kompleksiteite sodat hierdie boek maklik verstaanbaar word. Dit is so omdat enigiemand wat navorsing wil doen of diep in die kompleksiteite wil ingaan, ons Arabiese boeke soos "*Ihya al-'Uloom ad-Deen*" of "Herlewing van kennis van die pad na God", "*Jawahir al-Qur'an*" of "Juwele van die Koran" of ander samestellings oor hierdie dissipline kan raadpleeg en bestudeer.

Ghazali gaan dan voort om 'n wonderlike uiteensetting te gee van die vier titels (of vereistes) en veertig beginsels van hierdie alchemie of transformerende agent van ewige geluk en eindelose triomf. 'n Gedetailleerde uiteensetting van dieselfde veertig beginsels van alchemie van ewige saligheid word in geweldige besonderhede verskaf deur Imam Ghazali in sy vierdelige kompendium van wysheid "*Ihya al-Uloom ad-Deen*" of "Herlewing van kennis van pad na God". Imam Ghazali verskaf besonderhede van die vier vereistes van alchemie of transformerende agent van ewige saligheid, na bogenoemde bekendstelling van sy boek "*Kimiya-e-Sa'adat*" of "Alchemie of transformerende agent van verandering vir ewige geluk en eindelose sukses". In sy uiteensetting van die eerste titel of vereiste vir die bereiking van ewige saligheid en eindelose sukses, naamlik "Om 'n mens se eie self te ken", skryf Ghazali [2]:

Om jou eie self te ken

Liewe geliefde! Pasop dat om jouself te leer ken die sleutel tot die besef van God is. Daarom is dit deur Hom bepaal dat:

مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ

"Iemand wat jou eie self herken het, het jou Here herken".

سَنُرِيهِمْ ءَايَٰتِنَا فِي ٱلْأَفَاقِ وَفِيٓ أَنفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ ٱلْحَقُّ

"Ons sal vir hulle ons tekens wys in die verste uithoeke van die heelal en in hulle eie self (siele), totdat dit duidelik aan hulle geopenbaar word dat dit die waarheid is." (Koran, Hoofstuk 41, Vers 53).

Liewe geliefde! Niks in hierdie hele wêreld is nader aan jou as jou eie 'self' (*Nafs) nie*. Daarom, as jy nie sou probeer om bewus te wees van jou eie wese, dit wil sê van jouself, waarna sou jy nog tevergeefs probeer soek? As jy dink dat 'ons onsself reken en herken', dan is jy sekerlik verkeerd, aangesien sulke kennis onmoontlik van enige nut kan wees. Dit kan onder geen omstandighede die sleutel wees tot die Gnosis ("*Ma'rifa*"), tot die menslike poging tot kennis van die Opperheer en die Meester van die heelal (d.w.s. God) nie. Want so weet selfs die diere van hulself. Hulle kan ook sulke

sigbare dele van hul liggaam uitmaak soos hul kop, hul mond, hul hande, hul voete en hul vlees, ens., terwyl jy van jou ander self weet in die mate dat jy jou maaltye eet wanneer jy honger is, 'n bakleiery voer met iemand vir wie jy kwaad is en wanneer drang van vleeslike begeertes jou oorweldig, jy gaan in die huwelik. Wat is dus die verskil tussen jou en hierdie diere? Trouens, wat jy moet weet, is oor wat jy is, waar kom jy vandaan en waarheen sal jy gaan? Wat is die rede waarom jy hierheen gekom het? Vir watter doel is jy deur die Here geskep? Wat is kortliks goed vir jou en wat is sleg vir jou?

Selfs die voëls en die diere is toegerus met die eienskappe wat jy besit, behalwe 'n paar eienskappe van die Satan. Tog is daar eienskappe van jou karakter waarin jy en die engele gelyk is. Wat is dan jou verbygaande en permanente kenmerke? Wat is jou ontstaan, die essensie? Dus, tensy jy hierdie belangrike 'basiese beginsels' oor jouself onder die knie kry, sal jy nie die status van die geseëndes kan bereik nie.

Elkeen van hierdie eienskappe het sy eie duidelike 'voedsel' wat dit voed, onderhou en sy groei bevorder, wat lei tot die bevordering van goedheid en die prysenswaardige gedrag. Die verbetering van die diere, soos 'n mens sou waarneem, lê in eet, drink en om gesond en sterk te wees. Daarom, as jy ook 'n dier is, moet jy dag in en dag uit hul weë volg, jou maag tot op die rand vul en jou vleeslike begeertes tot die uiterste vervul.

Aanranding en moord is die belangrikste kenmerke van diere van die oerwoud. Dit betaam hulle natuurlik om dit te doen, terwyl die boosheid, die gevolge daarvan, skurkagtige dade en die verraad die tekens en simbole van die duiwel is. So, as jy dink jy is ook een van hierdie duiwels, moet jy jou hart behaag deur in hul voetspore te volg. Aan die ander kant, anders as die diere en die diere, is dit voedsel vir die siele van die engele om die grootsheid van God te soek. En as jy van die engele is, moet jy, soos hulle, probeer om die heerlikheid van God te aanskou, sodat jy bevry word van onsedelike sensuele plesier en arrogante woede oor jou medemens.

Anker dan die gees in jou, om die waarheid in jouself te soek. Doen dit met soveel toewyding dat jy kan besef dat die eenvormige eienskappe wat God tussen julle, die diere, die roofvoëls en die diere geskep het, vir die algemene welsyn is, nie sodat julle ook dierlik en gruwelik kan word nie. Die diere, voëls en die diere is gemaak om jou te dien.

Die onderskeidendes en die kenners van God het hierdie status 'van wees op die pad van God en voor God' as '*Janib-e-Ilahiya*' genoem. Mense (dws gewone mense) noem dit Paradys. As sodanig is dit jou plig om ten volle lewendig te word vir die groot, deugsame intrinsieke waarde wat deur God by jou ingeboesem is sodat jy Sy Gnosis ("*Ma'rifa") kan bereik*. Inderdaad, 'n mens is die mees ongelukkige persoon, wat, ten spyte daarvan dat hy die waarde van '*Deen*' (Pad na God) ken, toevallig daarvan wegbly.

Liewe geliefde! As jy opreg 'n insig in jou innerlike self wil hê, weet dat God jou uit twee dinge voortgebring het, naamlik die uiterlike struktuur, die liggaam wat vir die oog

sigbaar is en die innerlike self wat die '*Nafs*' (self), '*Qalb*' (hart) of '*Ruh*' (siel) genoem word. Hulle kan egter gesien word deur die oë van die '*Batin*' (die innerlike wese), dit wil sê deur die ander sigbare, onduidelike self. Hierdie waarheid is die belangrikste ding, die onaantasbare basis, die primêre betekenis van bestaan. Alle ander dinge is onderdanig daaraan (d.w.s. aan die hart). As ons dus praat van ons hart uitspreek, bedoel ons eintlik die waarheid. Soms word dit die 'Siel' ("*Ruh*") genoem. Soms word dit die '*Nafs*' genoem. Die '*Qalb*', die hart beteken nie die klomp vleis wat aan die linkerkant van die menslike liggaam geleë is wat die diere ook besit en selfs die dooies het nie. Hierdie '*Qalb*', dit wil sê die hart is die werklike onmiskenbare feit vir die mensdom. Dit is die unieke, egte en primêre waarheid wat, hoewel dit duidelik is, nie deur die menslike oë gelees kan word nie. Dit het betrekking op die [gesien of sigbare] ryk genaamd '*Shahada*'. Dit is 'n verhewe domein. Die goedheid kom daaruit in al sy prag!

Hierdie klomp vlees, die hart, is die ridder-ruiter van die liggaam. Die res van die liggaam is sy troepe of onderdanig aan sy bevele. Die hart is die koning en die bevelvoerder van hierdie mag. Sy hoofplig is die bereiking van die "*Ma'rifa*" of Gnosis van God, die persepsie en verkryging van Sy verhewe welwillendheid as gevolg van die inherente eienskappe wat Hy in die mens se hart tot hierdie effek verleen het. Dit klop in Sy liefde. Die hele tyd is dit uitgesproke en sê Sy lof dat Hy alleen waardig is om aanbid te word. Slegs Hy, dit is voortdurend intoneerend, het die mag om barmhartigheid te skenk of straf op Sy volk op te lê. Vergelding en beloning is slegs Sy voorreg, Hy alleen kan seën of verbied. Om heelhartig daarna te streef om die "*Ma'rifa*" of Gnosis van God te besit, is dus die sleutel tot hierdie doelwit.

O liewe geliefde! Jy moet verstaan dat jy dit moet evalueer, aangesien jou self 'n onskatbare juweel by uitstek is. Dit het engele verwantskap. Die hoogste hoogtepunt is sy hemel. Dit is 'n edele reisiger op die pad na die uiteindelike verhewe doel van God. In hierdie kort reis deur die lewe bly dit in handel en landbou en ander beroepe terwyl hy heeltyd voortreis [na sy finale en uiteindelike bestemming].

Liewe vriend! Verstaan dat tensy jy 'n blik in jouself werp, jy nie die waarheid oor die hart ("*Qalb*") sal kan begryp nie. Sodra jy die hart deurgrond, moet jy daarna na sy leër soek, dit wil sê sy onoorwinlike krag. Probeer dan om die verband tussen die "*Ma'rifa*" (of Gnosis van God) en "*Sa'adah*" (of ewige geluk en ewige sukses) te herken. Die grootsheid van die hart kan nie as sodanig ontken word in vergelyking met die oppervlakkige liggaam, wat soos 'n houtraam is, 'n blote sluimerende infrastruktuur nie. Dit is niks. Dit is soos die dooies. Met "*Qalb*", dit wil sê die hart, bedoel ons die waarheid van die siel ("*Ruh*"). Sonder siel is die liggaam dood en kadaweragtig. As 'n mens die oë vir 'n rukkie toemaak en alle gedagtes van jou fisiese wese, wat voorheen ten volle sigbaar was, verban en verdiep raak in die soeke na jouself, jou siel, sal jy jou soeke vind. Inderdaad, die werklike soeke wat die moeite werd is om te maak, is dié van die hart. Dit sou ook een van die hiernamaals in kennis stel. Behalwe wat ook al die teendeel is, sal 'n mens terselfdertyd die immanensie van die hart besef.

Wat is die 'hart'? Wat is die spesiale eienskappe van die hart? Die Goddelike Wet laat nie sy akademiese debat toe nie. Daarom het profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) en sy edele metgeselle nie die kwessie aangeroer nie, waarna die volgende verse deur God in die Koran verkondig is:

وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلرُّوحِ ۖ قُلِ ٱلرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّى

"En hulle vra jou oor die siel. Sê, die siel is 'n bevel van my Here." (Koran, Hoofstuk 17 [Kinders van Israel], Vers 85)

أَلَا لَهُ ٱلْخَلْقُ وَٱلْأَمْرُ ۗ

"Kyk, Syne is die skepping ('*Khalq*') en Syne is die opdrag ('*Amr*')." (Koran, Hoofstuk 7, Vers 54)

Op die gebied van die "*Khalq*", die skepping en dié van die "*Amr*", verskil die ordening heeltemal van mekaar. Die "*Khalq*" (die skepping), die elemente van dimensionele meting, die hoeveelheid en massa is op hande. In die woordeboek verwys die betekenis "*Khalq*" (of skepping) na skatting. Maar die menslike hart kan nie op hierdie proef gestel word nie, aangesien dit nie verdeeldheid aanvaar nie. As die hart deelbaar kon wees, kan die uitgangspunt geld, waardeur dit óf 'n wysgeer óf 'n volledige beginner oor 'n kwessie op 'n slag kan wees. Dus is 'n persoon wat gelyktydig 'n "*'Alim*" (geleerde of persoon van kennis) en '*Jahil*' (onkundig) is, ondenkbaar. In teenstelling, hoewel siel ("*Ruh*") deur God geskep is, is dit eweneens heeltemal ondeelbaar, en het dit ook geen verband met die kode van die massa, die meting of die kwantifisering nie. Die "*Amr*" (opdrag) is God se Wil, manifest en uiters belangrik.

Diegene wat siel beskou as iets wat ver, ver en oud is, met spanwydte, is almal verkeerd. Hoe kan die span, wat omskryf is, nie onderhewig wees aan beperking en gesag nie? Wanneer die siel waarlik eg en oorheersend is, hoe kan die fisiese raamwerk, die liggaam die siel oorheers? As sodanig, hoe kan siel die "*Ard*" of die span wees?

Net so is diegene wat die siel die liggaam genoem het, selfweerspreeklik en as sodanig mislei. Die liggaam kan sekerlik in fragmente verbrokkel word, maar nie die siel nie, wat soos hierbo genoem ondeelbaar is. Om 'n fyner punt oor die kwessie te opper, is die siel in die diere veronderstel om in sy finale bedenkinge verdryf te word, maar die ware siel wat ons die hart noem, is die groot plek van God se Gnosis ("*Ma'rifa*") maar die diere is sonder hierdie [tweede siel]. Siel is nie fisiese liggaam of span nie, maar is 'n suiwer engeljuweel waarvan die beoordeling moeilik is, nie toegelaat word om aangeroer of versterk te word nie. 'N Mens kan slegs 'n redelike kennis daarvan hê binne die voorgeskrewe parameters:

وَٱلَّذِينَ جَٰهَدُوا۟ فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا ۚ

"Diegene wat ter wille van Ons (op Ons paaie) streef, sal Ons hulle sekerlik lei na Ons weë." (Koran, Hoofstuk 29, Vers 69)

وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ

"Niemand ken die leërs van jou Here behalwe Hy nie." (Koran, Hoofstuk 74, Vers 31)

Bogenoemde Koranverse dui duidelik aan dat die hart spesifiek geoormerk is vir die Hiernamaals. Die hunkering na die seëninge van God is die doel daarvan. Hierdie seëninge is afhanklik van die Gnosis van God. 'n Mens kry 'n idee oor die skrywer of die vervaardiger van 'n ding deur jou produk. Die oordeelkundige sintuie van die mens help 'n mens om hulle, hul waarde, te oordeel. Die verhewe Skepper se werke van die wonders van die wêreld, elkeen vernuftig en uniek in sy eie sterkpunt, kan egter slegs waardeer en bewonder word vir hul uitstekende sjarme deur die skerpsinnigheid van die eksterne en interne vermoë van onderskeiding in die mens. Die oënskynlike eienskappe van persepsie en penetrasie is hoofsaaklik liggaamsfunksies in teenstelling, maar die eintlike doel van die hart is die "*Ma'rifa*" of Gnosis van God wat nie oppervlakkig bereik kan word nie. Die sensoriese vermoëns van die liggaam is dus die strop (dws "diersiel"), terwyl die liggaam die handhawer en die draer is van beide, die strop en die ruiter (dws die regte siel of die "menslike siel"). Daarom is die verenigende raamwerk (d.w.s. die liggaam) 'n voorvereiste vir die hart, wat uit water, klei en hitte bestaan. Daarom is dit nie so sterk nie. Dit word ernstig blootgestel aan die doodsgevaar as gevolg van die gebrek aan vereiste voedsel in die innerlike ("*Batin*") en die uiterlike ("*Zahir*") wese, as gevolg van die innerlike en uiterlike behoeftes, as gevolg van die elemente soos die dier, soos vuur en water, as die basiese evolusionêre bestanddele in die mens. Daarom smag dit natuurlik na kos om te eet en water om te drink. Geen wonder nie, dit het die hele tyd die behoefte gevoel vir hierdie twee magte om die fisiese vyande aan die een kant [wat die menslike lewe en sy welsyn bedreig] en die hebsug en die woede aan die ander kant [aangesien hierdie en ander innerlike ondeugde die lewe en welstand van die siel bedreig]. Dit is kragte van die innerlike. Daarom kom eers die wese van die siel, dan sy leërs en daarna die "stryd" (d.w.s. geestelike strewe op die pad van God) teen hierdie bose magte van die innerlike. Daarom kom eers die essensie van die siel [ook bekend as "menslike siel", in teenstelling met die "dierlike siel" wat slegs bydra tot die lewe van menslike liggaamsorgane en sintuie], dan sy leërs of magte en daarna die "stryd" of strewe teen hierdie bose innerlike kragte (d.w.s. euwels en negatiewe neigings).

Aangesien dit nie moontlik is om die onsigbare dinge te sien en 'n onsigbare vyand van beide die liggaam en die innerlike self na te streef nie, het die behoefte aan hierdie sensoriese organe van die liggaam en vir innerlike sensitiwiteit nodig geword. [Menslike sintuie van] Sien, ruik, proe, raak en hoor is die basiese sensoriese organe van die liggaam. Elkeen van hulle verrig 'n unieke plig. As een van hulle skeefloop, sal dit dinge en die sake van hierdie wêreld (d.w.s. wêreldse lewe) belemmer en die hiernamaals sal beïnvloed word. Hierdie kragte van die innerlike en die uiterlike [menslike vermoëns] is onder die beheer van die hart. God het hulle in Sy Opperste Wysheid onderdanig gemaak aan die hart, volgens Sy verhewe plesier, sodat hulle vir die menslike liggaam kan sorg. Dit is sodat die hart sy beloning kan kry, sy prooi kan haal, geseën kan word [met die Goddelike oorvloed van Gnosis] en gevolglik sy winskoop vir die hiernamaals kan bereik. Hierdie magte van die goeie, dien met baie

duidelike toewyding, soos die engele doen, en is diep trots daarop om God met diepe vreugde te gehoorsaam. Hulle tree nooit teen Sy wense op nie. Die besonderhede oor die hart is taamlik lank.

Liewe geliefde! Om 'n voorbeeld te noem, die liggaam is soos 'n stad, die hande en voete is soos werkers in hierdie stad. Die begeerte is die hoofmotor daarvan (dws aanhitser). Die woede is soos die polisiehoof van die stad. Die hart is sy koning en die rede is sy premier. Die koning het almal nodig om die regering te bestuur, maar die wellus, wat 'n sterk motiverende krag is, is boos en uitdagend. Aan die ander kant staan die intellek, wat soos die wyse premier is, dit altyd teë sodat die fondse van die regering nie wanbestee of toegeëien word nie. Die woede, wat soos die polisiehoof is, is altyd wisselvallig, reaksionêr en oorskry sy grense. Onder die omstandighede neem die koning, wat bo almal is, bestek van alle dinge ferm, raadpleeg sy premier (d.w.s. intellek) en laat nie toe dat sake buite beheer raak nie. Dit dui duidelik aan dat begeerte en woede hul onderskeie rolle [binne perke] speel, en om die boosheid in die kiem te smoor, word die hoofplig van die koning. Dit is die posisie van die hart.

Voedsel en water is deur God die Almagtige voorsien om die liggaam te beskerm. As sodanig is hulle die dienaars van die liggaam. Die liggaam is op sy beurt geskep om die las van die sintuie te hou en te dra, dit wil sê hierdie onderskeidende agente van die sensasies, daarom tree hulle op as die dienaars van die liggaam. Hierdie sintuie of sintuiglike vermoëns is as sodanig die waghonde van die rede om feite te leer en te assimileer vir die onderskeiding en ware waardering van God se wonderlike, ontsagwekkende skeppingswerke. Die intellek is op sy beurt bedoel om op te tree as hul fakkeldraende, gloeiende padvinder - die gids om die mens in staat te stel om salig te geniet van die unieke prag van Goddelike Skoonheid - God se Skoonheid by uitstek, in wat Hy uit die niet, in hierdie heelal ontwikkel en ontwerp het. Dus, as dit (dws die aanskou van Goddelike Skoonheid) die "Eden van die hart" is, is die intellek (of "*Aql*") sy dienaar. Sodra 'n mens se hart op hierdie manier gefassineer word en betower word deur Sy heerlikheid, word 'n mens die geseënde dienaar van God. Dit word uitgebeeld in die volgende heilige vers [uit die Koran]:

وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

"Ek (dws God) het *Jinns* (bonatuurlike onsigbare wesens wat op aarde teenwoordig is) en mense geskep net om My te aanbid." (Koran, Hoofstuk 51, Vers 56)

God het die mens die hart en sy koninkryk gegee om oor te regeer. Hy het 'n mens van die leër voorsien - die krag om dit te doen, ook die middele om te ry, om 'n mens na die hoër ryke van grootsheid te laat styg. Daarom, as iemand die verhewe genade van hierdie verhewe posisie wil gestand doen en 'n mens se belofte aan God die Almagtige wil eerbiedig, om Hom soos 'n nederige dienaar te gehoorsaam, moet jy Hom met jou hart en siel aanbid, en jy moet die pad bewandel wat daartoe voorgeskryf is. Onder die omstandighede moet 'n mens jouself op die troon van die koning installeer en om in God se teenwoordigheid te wees, jou uiteindelike doel maak. 'n Mens moet jou hart volg, goeie dade doen en die hiernamaals as jou werklike land van permanente verblyf beskou. As sodanig moet 'n mens hierdie wêreld as verbygaande behandel, 'n tydelike

deurgang vir reis deur die lewe, vir finale ontmoeting met God. 'n Mens moet die liggaam beskou as die ryberg, hande en voete die dienaars, intellek die Eerste Minister en die opsiener van die wêreldse aangeleenthede. 'n Mens moet die woede as die streng beoordelaar beskou en moet jou God-begaafde vyf sintuie as jou intelligensie-agente gebruik. 'n Mens moet eweneens jou verstand gebruik om die bewyse wat so verkry is, te sif en jouself te beskerm teen alle bose slaggate en gevare op jou manier. Die Eerste Minister, wat die intellek is, moet eweneens toesig hou dat alles goed is binne sy domein en dat sy mag, sy leër nie daarteen in opstand kom nie. 'n Mens moet so 'n plan uitkryt sodat jou aanklag 'n toevlugsoord van vrede bly. Dit verseker dat 'n mens salige oorvloed en ryk belonings van God sal verdien. Soveel so dat 'n mens binnekort die kroon van sukses sal aantrek wat deur Hom aan die gelowiges belowe is. Andersins sal 'n mens gereken word onder diegene wat alles verloor het. So 'n ellendige persoon sal ter verantwoording geroep word en vergelding sal 'n mens se lot wees.

Gevolglik moet 'n mens aflei dat elke persoon die direkte verband het met die kragte van die innerlike wese, die siel. Vir hierdie doel is 'n mens toegerus met spesiale eienskappe en eienskappe. Die slegte eienskappe en eienskappe verwoes 'n mens, terwyl die goeies 'n mens tot die hoë terreine van die gelukkiges verhef. Alhoewel dit veelvuldig is, kan vier van hierdie ingesteldhede (of innerlike eienskappe) as een van die hoofkategorieë in die mens behandel word:

1) Die kenmerke van die [wilde wilde] diere,
2) Die engele eienskappe,
3) Die Sataniese ondeugde,
4) Die eienskappe van diere.

Byvoorbeeld, die menslike hebsug maak 'n mens onderhewig aan onheilige impulse, terwyl die normale drange, soos dié van eet, drink en toevlug tot die vervulling van natuurlike seksuele instinkte, wat ook deur diere besit word, algemeen bly vir albei (dws tussen mense en diere). Aan die ander kant word die [wrede] dieragtige eienskappe van die mens om 'n mens se vyand aan te val en uitmekaar te skeur deur fisiese chaos, gestimuleer deur 'n onbeheerbare woede, wat lei tot ernstige rusies, klein rusies en in laster en mishandeling van diegene wat jy nie kan duld nie.

In teenstelling hiermee spoor die intellek, die wysheid in die mens, 'n mens aan om serafse dade te doen met die onderliggende doel om die goeie te doen en die slegte te voorkom, om God te behaag. So 'n persoon bevorder die opvoeding (bewustheid en verligting) van mense, help hulle op baie maniere en is oor die algemeen 'n dienende engel vir 'n mens se medemens. 'n Mens waardeer die Goddelike waarheid en beskou onkunde en slegte gedrag [teenoor enigiemand, verkeerd en ongewens].

As sodanig kan hierdie spesifieke neigings van karakter breedweg gesimboliseer word met die skelm hondagtige neigings, varkagtige maniere, die Sataniese ondeugde en engelgewoontes. Die hond is byvoorbeeld nie lelik om te sien nie, maar is geneig om van gewoonte weerbarstig te wees. Soveel so dat dit soms vir sy eie soort begin blaf.

Op dieselfde manier is die nie die lelikste van die wesens nie, maar dit word oor die algemeen verafsku as gevolg van sy latente gier vir die vuil en besoedelde dinge. Die woord is 'n ernstige woord en 'n vloek. Die Satan en die hond is soortgelyk gesitueer. Die mens het ook hierdie eienskappe. Dit is wat bedoel word met "Sataniese eienskappe". Die teenoorgestelde daarvan is "engele eienskappe". Hierdie terme beteken onderskeidelik om Satanies of engelagtig te wees.

Daarom het profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) gesê: "'n Duiwel is feitlik teenwoordig in elke persoon. Ek is ook nie immuun teen hom nie, maar God, die Barmhartige, het my oor hom geplaas en oorweldig. Hy (d.w.s. die duiwel) is hulpeloos [teen my]".

Net so is die mens onder bevele en verpligting om die varke van wellus en losbandigheid en die vloek van bloedbad en wilde woede te probeer oorkom. Die mens moet dus alles wat goddeloos en boosaardig is, teëwerk. Iemand wat dit doen, sal ongetwyfeld deur God met sulke belonings vereer word, wat voortspruit uit sulke uitsonderlike gedrag. Net so sal die lelike gewoontes van slegte karakter 'n mens lei tot ongeluk en [welverdiende] straf deur God [uit pure Goddelike geregtigheid].

'N Mens kan die toestand van so 'n persoon visualiseer. 'n Mens sou vind dat jy geboei voor die hond, die varke of die Satan staan. Dit is vanselfsprekend dat as 'n gelowige aan 'n ongelowige oorgegee word, die behandeling wat aan 'n mens toegedien sal word, voor die hand liggend is. En as 'n engel aan die varke, die vloek of aan die duiwel oorgelewer word, sal sy toestand erger wees as dié van die gelowige. Tot 'n mens se uiterste ontsteltenis en ergernis sal die mens wat vervloek is met die eienskap van wêreldse toorn homself in die vorm van 'n verskriklike hond of 'n wolf bevind en die een wat die prooi van die begeertes geword het, sal jouself op die oordeelsdag in die vorm van 'n sien. As 'n wolf op soortgelyke wyse in 'n droom deur iemand gesien word, sal dit beteken dat die persoon 'n tiran is. In die geval van die kan 'n mens aflei dat 'n mens vuil en afgebreek is. Hoe verder 'n persoon van hulle en hul soortgelyke kom, hoe meer sal 'n mens se algemene houding en innerlike self ooreenstem met hoe jy jouself gedra.

Noudat ons weet van die ordegewers van die innerlike self, werp jou oë binne op jou innerlike self en probeer self bepaal watter van hulle jou die meeste beïnvloed het en waar jy geleë is. Pasop dat jou dade en dade in jou 'n ooreenstemmende karaktereienskap sal skep wat jou sal maak of bederf. Inderdaad, niks anders as die goeie kom uit die goeie na vore nie. As jy gehoorsaam is aan die varke van begeerte, sal jy eweneens soortgelyke gewoontes hê van vloekering, skaamteloosheid, gierigheid, vleiery, vuilheid en om gelukkig te wees oor die goddeloosheid van die ander. As jy egter daarin slaag om die varke [soos eienskappe in jou innerlike self] te onderdruk, sal jy gekroon word met die eienskappe van tevredenheid, genade, wysheid, vroomheid en onbaatsugtigheid, ens.

As jy ingehaal word deur die hond van afgryse en vrees, dan sal die skadelike eienskappe wat in jou sal ontwikkel, dié wees van oorhaastigheid en onbedagsaamheid van gevolge, onreinheid, grootprat, arrogansie, moedswillige pronk met jou foute, tart en

marteling van ander, bakleiery en twis met ander. Nietemin, as u hierdie hond van vernietiging oorwin, sal u die bykomende eienskappe van geduld, vergifnis, vergifnis, stabiliteit, dapperheid, rustigheid en heiligheid (innerlike reinheid) verkry.

Net so, as jy die duiwel gehoorsaam is, wie se vernaamste taak is om die vloek en die varke te help en aan te moedig, om mense te mislei deur sy onheilspellende planne, om moeilikheid te maak, oneerlikheid en vervalsing, ens., sal jy self hierdie duiwelse eienskappe van hom erf. Maar as jy in staat is om hom te verslaan deur nie deur sy bedrog betrap te word nie en aanhou om jou magte van die intellek en die goeie te versterk, sal jy wysheid, Gnosis ("*Ma'rifa*"), kennis, diepgaande skerpsinnigheid, vermoë en 'n pragtige innerlike karakter en uiterlike houding ("*Husn ul Khulq*" of "*Husn al-Ikhlaq*"). Hierdie edele eienskappe sal jou konstante metgeselle en gidse wees. Hulle sal die saadjies van jou geluk saai met ware begronding van goeie herinneringe aan jou, vir ewig.

In teenstelling hiermee word die slegte dade sondes of ondeugde genoem. In hul kontra-onderskeid word die goeie dade "'*Ibadah*" of aanbidding van God genoem. Die hart is soos 'n ligglas of 'n gepoleerde spieël. Die bose weë is soos wolke en duisternis. Die slegte karakter besoedel en verdonker die spieël van die hart. 'n Persoon wat so 'n karakter het, kan nooit die goedaardige seëninge van God se teenwoordigheid of getuienis van God hê nie. 'n Mens kan nie geseën word met die seën van 'n verhewe siening van Sy welwillendheid nie. Voorwaar, 'n verhewe integriteit van karakter is soos lig ("*Noor*"). Profeet Mohammed (Vrede en seëninge van God met hom) het gesê:

اتْبِعِ السَّيِّئَةَ الْحَسَنَةَ تَمْحُهَا

"'n Mens moet 'n goeie daad na 'n slegte een verrig sodat dit die slegte effek daarvan kan verwyder".

Dit wil sê, 'n mens moet 'n goeie daad verrig kort na 'n slegte een [wat gedoen is sonder om te besef wat jy doen as gevolg van onkunde, onverskillighed of onder 'n verkeerde invloed]. Slegs hy wat gereinig van boosheid sal kom, sal geseën word. Op die Oordeelsdag sal 'n menslike hart helder of donker wees. Slegs die een met 'n blink gesig (wat die innerlike skoonheid van die hart verteenwoordig) sal geseën word:

إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ

"Behalwe vir die een wat met 'n gesonde hart na God toe kom." (Koran, Hoofstuk 26, Vers 89)

Van die begin van die skepping af is die mens se hart solied soos staal waarvan die deurskynende hart gemaak is. 'n Mens kan die hele heelal daarin sien, mits dit veilig bewaak word en nie toegelaat word om aangetas te word nie. God die Almagtige het

so bepaal:

كَلَّا ۖ بَلْ ۜ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ

"Nee, inderdaad, wat hulle verdien het, het roes op hul harte veroorsaak." (Koran, Hoofstuk 83, Vers 14)

Liewe geliefde! Jy kan sê dat aangesien die mens ook die eienskappe en die eienskappe van die diere, duiwels en diere besit, waarom is die engelagtige eienskappe dan 'n mens se bates terwyl die ander dinge kortstondig is? Hoe kan 'n mens vasstel dat die mens geskep is om die karakter van die engele te hê en in werklikheid niks met ander dinge te doen het nie? Die antwoord lê in die onweerlegbare feit dat die mens geskep is as "*Ashraful Makhluqat*" of die mees verhewe van al God se skeppings. 'n Mens is dus beter as die diere en die diere. Die statuur wat God aan elke ding gee, is ongetwyfeld die hoogtepunt van Sy goedhartigheid daarteen. Die perd is byvoorbeeld beter as die donkie aangesien die donkie net gewig dra, terwyl 'n perd dapper galop in die geveg na die volmaakte bevel van die ridder-ruiter, hoewel die perd in sy eie sterkpunt ook gewig kan dra soos die donkie doen. Daar is dus 'n duidelike verskil tussen hulle. As die perd nie hierdie eienskappe en 'n meer grasieuse houding gehad het nie, sou sy statuur ook in alle opsigte tot dié van die donkie verminder gewees het.

Party mense dink eweneens dat hulle gedwing is om te eet, te drink en hulle drang na vleeslike plesier te vervul. Mense van hierdie soort mors hul hele lewe in sulke ongelukkige strewes. Daar is ander wat glo dat hulle net gebore is om hul teëstanders en hul medemens te verkleineer, te verneder en te oorweldig. Die wenner of die oorwonne, force majeure word toegepas om oppergesag oor hulle te verkry, of hulle nou Arabiere, Turke of Koerde is [of enige ander ras of etnisiteit vir die saak]. Dit is duidelik dat albei hierdie ideologieë verkeerd is, aangesien die bogenoemde lewe van slegs eet, drink en seksuele vervoeging moedeloos is oor die element van begeerte. Selfs die diere het sulke begeertes. Die kameel is bekend vir sy kwaliteit om groot hoeveelhede kos en water te verbruik, terwyl die oormatige vleeslike vermoëns het. Waarom word die mens dan hoër in status vir hulle beskou?

Die dryfkrag om ander te oorkom en te onderwerp is ook te wyte aan 'n stygende humeur en woede. Hierdie natuurverskynsel is ook teenwoordig, kan aangevoer word, in die weidende diere en die wilde diere van die woude. Waarom is die mens weer verhewe bo hulle? Waar is die verskil en onderskeid [tussen mense en diere]? Die antwoord is vanselfsprekend dat ten spyte daarvan (d.w.s. lae basiese eienskappe wat die mens met diere deel), die verlossende eienskap wat die mens in vergelyking het, is dat die mens, onder al die skeppings, geseën is met intellek, waarmee 'n mens ook jou Oppermeester, die God, erken. Dit stel 'n mens ook in staat om vrywillig Sy handewerk, Sy kreatiewe genie, te waardeer en te bewonder. Dit help 'n mens ook om jou dodelike vyande, die toorn en die hebsug te verslaan. Dit (dws die gebrek aan toorn, hebsug en ander basiese eienskappe van die laer self) is kenmerke van die engele. Hulle eienskappe laat 'n mens bo die [vlak van] voëls, diere en diere uitstyg. Die mens is dus beter as alle dinge wat geskep is en het 'n opvallende voorsprong daarop. Almal van

hulle is op 'n mens se wenk en oproep. Die een is die verhewe van alle geskape dinge ("*Ashraf al-Makhluqat*").

وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا مِّنۡهُۚ

"En Hy het aan julle onderwerp wat in die hemele is en alles wat op die aarde is, alles van Hom." (Koran, Hoofstuk 45, Vers 13)

As sodanig lê die mens se grootheid in die grootheid van 'n mens se integriteit, in die mate waarin jy uitblink in die vasgestelde deugde, waarvan die grootste van alle prestasies die "*Ma'rifa*" of Gnosis van God is. Die res van die eienskappe verbleek in vergelyking, hoewel ontelbare edele motiverende kragte (vermoëns) aan die mens geskenk is vir 'n mens se glorie. As sodanig is dit stof tot nadenke dat wanneer die mens sterf, die bose opvallende eienskappe soos die [lae basis] begeerte en woede ook sterf. Wat oorbly [van die mens by en na die dood] is 'n 'juweel' van hoë gehalte wat op 'n serafiese wyse versier is met die "*Ma'rifa*" of Gnosis van God. Dit is 'n mens se konstante metgesel. Hierdie juweel is ook die vriend van die engele, wat altyd nederig neerbuig, die hele tyd neerbuig in aanbidding voor Hom:

فِي مَقۡعَدِ صِدۡقٍ عِندَ مَلِيكٖ مُّقۡتَدِرِۭ

"Op 'n stoel van waarheid, in die teenwoordigheid van 'n almagtige koning." (Koran, Hoofstuk 54, Vers 55)

Of, wanneer 'n mens sterf, is die oorskot van een 'n donker, blinde ding - donker en aangetas as gevolg van 'n mens se ondeugde, maar blind as gevolg van die afwesigheid van woede en arrogansie wat vroeër 'n ego [in die wêreldse lewe] gestreel en bevredig het. As gevolg daarvan woon 'n mens in hierdie nederige ryk wat daarna van die vorige streek geërf is:

وَلَوۡ تَرَىٰٓ إِذِ ٱلۡمُجۡرِمُونَ نَاكِسُواْ رُءُوسِهِمۡ عِندَ رَبِّهِمۡ

"Jy sou die misdadigers met neergebuigde koppe voor hul Here sien." (Koran, Hoofstuk 32, Vers 12)

Dit beteken dat 'n mens in so 'n toestand sal wees wanneer jy gevolglik saam met die Satan na die "*Sijjeen*" (laagste en die ergste bestaansryk in die hiernamaals) gestuur sal word. Die interpretasie van die term "*Sijjeen*" is nie aan almal bekend nie. Daarom het God bepaal:

وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا سِجِّينٞ

"En wat weet jy wat die '*Sijjeen'* is?" (Koran, Hoofstuk 83, Vers 8)

Die wonders van die wêreld van die hart is onbeperk. Die verhewe status, die ware voetstuk van vroomheid wat die hart het in vergelyking met al die organe van die liggaam, is te wyte aan die feit dat die hart op sigself nuut is, maar die meeste mense is

onbewus daarvan. Die grootsheid van die hart en sy vroomheid is as gevolg van twee hoofredes:

1) As gevolg van "'*Ilm*" of kennis, en
2) As gevolg van "*Qudra*" of krag en vermoë.

Die grootsheid as gevolg van kennis is op sy beurt te danke aan twee oorsake: Die een is aan almal bekend en is vanselfsprekend, terwyl die ander verborge en subtiel is. Niemand kan dit begryp nie. Die vermoëns en die krag van die hart om kennis met al sy ingewikkeldhede te assimileer, is binne sy bestek Alhoewel dit ondeelbaar is, kan dit maklik numerologie, rekenkunde, medisyne, astrologie, Goddelike Wet, ens. Dit sluit alle vorme van onderwys in, wat in die hart vervat is soos sand in die woestyn. Binne 'n japtrap dek dit die afstand van die aarde na die lug en van die ooste na die weste as gevolg van sy voortdurende beweging en skerpsinnigheid. Alhoewel dit op die grond is, meet dit die verre reikwydte van die uitgestrekte horisonne en is dit bewus van alle sterre en konstellasies in die sterrestelsel en die afstande tussen hulle. Dit haal die vis uit die water met 'n takel, skiet voëls uit die lug af na die grond, laat diere soos kameel, perd en olifant 'n mens se bevel gehoorsaam. Die vyf sensoriese persepsies van die liggaam is sy roeping. Dit is duidelik dat almal op 'n mens se hart gerig is. Hulle is die deure na onderskeiding in die geestelike ryk (ryk van die siele), 'n deur is oop in die hart [na die ryk van die siele]. Die meeste mense, aan die ander kant, gee net om vir die materiële wêreld (die fisiese ryk) en beskou hierdie fisiese sensitiwiteit as die enigste manier om kennis te verkry.

Eintlik is hierdie twee deure taamlik klein, maar daar is baie deure in die hart wat oop is om baie soorte kennis en opvoeding te ontvang. Van die twee uitgangspunte, laat ons die eerste neem, dit wil sê, wanneer 'n mens gaan slaap en 'n droom het, word hierdie sensoriese organe dormant, maar die deur van die hart gaan oop, met die gevolg dat in die ryk van die siele en "*Loh Mahfoodh*" of die "Bewaarde Tablet" (dws God se Boek van Rekords wat die kennis van die verlede bevat, hede en toekoms), begin 'n mens dinge sien wat bestem is (waarvan God reeds bewus is) of leer ken wat in die toekoms gaan gebeur. Soms kry 'n mens aanduidings van dinge wat kom waarvoor interpretasie gesoek moet word. Dit is ondanks die feit dat daar in die reël gedink word dat iemand wat wakker bly, die "*Ma'rifa*" of Gnosis meer waardig is. Tog besef hulle dat daar oor die algemeen minder waarskynlikheid is dat hulle hierdie dinge van die "'*Alam al-Ghaib*" (die domein van die onsigbare en onbekende) sal leer ken deur middel van hierdie sensoriese agentskappe.

Dit is nie moontlik om in 'n toevallige trant by die onderwerp van hierdie drome stil te staan nie, maar laat dit voldoende wees om te sê dat die hart soos 'n skoon gepoleerde spieël is en die bewaarde tablet ("*Loh Mahfoodh*") is soos 'n spieël waarin die prente van alle dinge op die gebied van fisiese bestaan ("*'Alam Maujoodat*"), Die ryk waarin ons is, kan gesien word. Wanneer die skoon gepoleerde spieël [van die hart] na hierdie faksimilees geplaas word, word hulle duidelik sigbaar. Geen wonder dus dat as sodanig, wanneer die hart soos 'n skoon gepoleerde spieël is en 'n mens jouself ontkoppel van afbuigende stimuli van hierdie sensasies [van die fisiese gebied van

bestaan], jy in die nabyheid van die Bewaarde Tablet ("*Loh Mahfoodh*") kom. Solank die hart gevul is met sulke ware sensasies, wandel dit in ekstase rond in die geestelike ryk ("'*Alam Ruhani*"). In die droom hou hierdie sensasies egter op, maar hul beeld of gedagte bly voort. Terwyl in "'*Alam Mithal*" (ryk van verbeelding), die gevoel of gedagte bedink kan word, hoewel soms taamlik vaag. Wanneer die mens sterf, word die sluier uiteindelik gelig. Geen persepsies of sensasies [uit die fisiese ryk] bly oor nie. Die saak (dws die waarheid, werklikheid en werklike aard van dinge) word deursigtig. Die oorledene word dan vertel:

فَكَشَفْنَا عَنكَ غِطَآءَكَ فَبَصَرُكَ ٱلْيَوْمَ حَدِيدٌ

"Nou het Ons jou sluier van jou afgehaal en vandag is jou sig skerp." (Koran, Hoofstuk 50, Vers 22)

Een antwoord:

رَبَّنَآ أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَٱرْجِعْنَا نَعْمَلْ صَٰلِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ

"Ons Here! Ons het gesien en gehoor; gee ons terug [na die wêreld] en ons sal regverdige dade doen; ons is nou seker [met sekerheid oor die werklikheid van materie]." (Koran, Hoofstuk 32, Vers 12)

Die tweede bewys dat die deur van die hart na die "*'Alam al-Malakut*" of ryk van die engele is, is dat daar niemand is wat immuun kan wees teen verstandige denke en vroom bedenkinge of vrees vir die waarskynlike strate wat voorlê nie. Sulke gedagtes kom nie uit die sintuie nie, maar hulle kom uit die hart. 'n Mens weet nie die oorsprong en bron van hierdie verwagte gevare nie. Hierdie analise bevestig dat alle kennis nie uit die sensoriese organe voortspruit nie. Verder het die hart eintlik betrekking op die "*'Alam Ruhani*" of ryk van die siele en nie op hierdie [materiële] wêreld nie. Dit is duidelik dat hierdie sensoriese organe vir hierdie wêreld gemaak is. Tensy die mens ontslae raak van hierdie wêreld se alledaagse oorwegings, kan 'n mens nie 'n gladde oorgang na die volgende een maak nie, waar hierdie sensoriese organe hoegenaamd van geen nut sal wees nie.

Moet dus nie verkeerd verstaan dat tensy 'n mens in diep slaap gaan of sterf, die deur van 'n mens se hart na die ryk van die siele nie sal oopgaan nie. As 'n mens hard werk, arrogante woede oorwin, jouself, dit wil sê jou siel, van die bose reinig, jou oë toemaak, op 'n afgesonderde plek sit, alle wêreldse gedagtes uitroei en jou hart en siel die mees toegewyd in die ryk van die siele verdiep op so 'n wyse dat 'n mens nie 'n woord met jou tong uitspreek nie, maar elke vesel daarvan intoneer: "*Allah*, *Allah*" (d.w.s. God se enigste persoonlike naam, terwyl, "God" 'n generiese taalspesifieke manier is om na die Opperwese te verwys wat die meester, skepper, onderhouer en verskaffer is van alles wat Hy tot stand gebring het) met elke hartklop, deurlopend totdat 'n mens heeltemal onbewus word van jouself en die hele wêreld behalwe God, sal die deur van die seëninge in 'n mens se hart oopgaan en oop bly. 'n Mens sou in die toestand van wakkerheid sien wat ander in die slaap sou doen. Pragtige siele van die engele sou op een neerdaal in skilderagtige vorms. 'n Mens sal die profete van God begin aanskou en daarby baat vind. Die hemelse wesens van hierdie wêreld en volgende van die

"*Malakoot*" - transendente engelskap, sou vir hom sigbaar wees. Een wat so gelukkig is, sal vreemde visioene en bonatuurlike dinge aanskou, ver bo 'n mens se begrip. Hierdie gesegde van profeet Mohammed (Vrede en seëninge van God met hom) handel oor so 'n persoon. Dit verduidelik dat sulke dinge moontlik is sonder dat die mens slaap of dood is:

زُوِيَتْ لِي الْأَرْضُ فَأُرِيتُ مَشَارِقَهَا وَمَغَارِبَهَا

"Die hele aarde is aan my gewys, en ek het sy Ooste en Weste gesien".

Die volgende vers uit die Heilige Koran hou ook verband met die kwessie:

وَكَذَٰلِكَ نُرِيٓ إِبۡرَٰهِيمَ مَلَكُوتَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ

"En so het Ons [die profeet] Abraham die koninkryk van die hemel en die aarde gewys." (Koran, Hoofstuk 6, Vers 75)

Die versekerde opvattings en die gesonde oordeel van die profete was soortgelyk. Dit het niks met sintuie te doen gehad nie, maar die statige prestasie was die vrug van hulle harde werk in die saak van God. God het verkondig:

وَتَبَتَّلۡ إِلَيۡهِ تَبۡتِيلٗا

"En wy jouself toegewyd aan God (met die grootste opregte toewyding)." (Koran, Hoofstuk 73, Vers 8)

Inderdaad, wanneer dit die geval is, stel Hy alles reg. Hy alleen is almal bekwaam:

رَّبُّ ٱلۡمَشۡرِقِ وَٱلۡمَغۡرِبِ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَٱتَّخِذۡهُ وَكِيلٗا

"Here van die Ooste en die Weste; daar is geen god behalwe Hy nie, so neem Hom as die Bewaarder [van al jou sake]." (Koran, Hoofstuk 73, Vers 9)

Daarom, wanneer jy op Hom en op Hom alleen staatmaak, ontneem dan al [jou] verbintenisse met alles anders as Hom, en jy sal niks hê om oor bekommerd te wees nie.

وَٱصۡبِرۡ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَٱهۡجُرۡهُمۡ هَجۡرٗا جَمِيلٗا

"En verdra geduldig wat hulle sê [in terme van leuens, kwetsende dinge, aanvalle, bewerings, misbruik en kritiek] en verlaat dit genadiglik." (Koran, Hoofstuk 73, Vers 10)

Sulke vooraanstaande deug word geopenbaar in die strawwe uitoefening van die standvastiges in hul onvermoeide arbeid en gehardheid om voortdurend pligsgetrou teenoor Hom te wees. Dit suiwer die mens se hart. 'n Mens styg uit bo alle vrese vir vyandskap van die mense en die lokvalle van die wêreldse sorge en drange. Om die trotse besitter van sulke kennis te wees, verkry na sulke harde werk, is die

benydenswaardige geluk van die uitsonderlik geseëndes, die "*Wali*" of die vriend en intieme van God. Een is op 'n hoë voetstuk geïnstalleer. Die status van die profete van God is nietemin hoër vir hulle om die ooglopende redes.

Moet egter nie mislei word dat die verkryging van so 'n [verhewe geestelike] toestand slegs op God se profete van toepassing is nie. Trouens, elke persoon in eie reg is daartoe in staat. Daar is byvoorbeeld geen yster nie, wat weens sy eie basiese intrinsieke karakter moontlik nie in 'n gepoleerde spieël gevorm kan word waarin 'n mens die gesig van enigiets in die wêreld kan sien nie. Dat dit later aangetas en besoedel kan word, is 'n ander saak. Die wêreldse hebsug en versoekings doen dit natuurlik baie skade en ontsier die [gepoleerde] spieël [van die hart]. Die bose is so 'n bedreiging [dat dit die gepoleerde spieël van die hart bedek en vervorm wat nie meer in staat is om die waarheid en die lig van God te weerspieël nie].

Die mens moet hom nie beperk tot 'n oppervlakkige begrip van werklikheid en waarheid nie. [In plaas daarvan,] 'n Mens moet besef dat in jou roeping, in jou leer die "*Ma'rifa*" of Gnosis van God is. Dit is wat [ware] kennis beteken. Nietemin is die kennis op sigself nouer en kleiner as die hart. Die hart is die ruiter van die liggaam [en nie andersom nie]. Heart se doel is dat die ruiter op sy berg ry. Die perd (dws liggaam) is vir die ruiter (dws die hart) en nie die ruiter (dws die hart) vir die perd (dws die liggaam) nie.

Verstaan dat niks nader aan jou is as jou eie self nie, maar jy versuim om dit te doen. Die persoon wat nie jou eie self ken nie en beweer dat hy ander ken, is soos daardie armes wat jouself nie kan voed nie, maar beweer dat hy die armes en behoeftiges van die stad by jou etenstafel het. So 'n bewering is absurd.

Die doel van hierdie toespraak is dat 'n mens moet besef hoe groot en bevoorreg 'n mens se hart is. God het hierdie geweldige seën aan jou geskenk, maar dit vir jou verborge gehou. As jy dit nie verken nie, [maar in plaas daarvan] mors, nalatig bly, sal dit vir jou 'n saak van groot verlies en klaaglied wees. Dit is dus op jou plig om hard te streef om die waarheid te verkry – die deug van hierdie groot Goddelike gawe. Eerder as om sy soeke in die gewone strewes van hierdie wêreld te verloor, soek sy hoogtepunt [en uiteindelike doel] sodat jy in hierdie wêreld en in die hiernamaals beskou en gerespekteer kan word. Dit wil sê, God kan jou so 'n status en stabiliteit gee dat daar geen onstabiliteit daarna mag wees nie, dat jy so krag kan kry dat daar geen swakheid daarna sal wees nie, dat jy met so 'n "*Ma'rifa*" of Gnosis ingewy kan word dat die nabyheid van Goddelike Skoonheid jou benydenswaardige lot kan wees. Jy kan met soveel saligheid geseën word dat daar niks moet wees om dit te vertraag nie. Die ware status wat jy as sodanig kan bereik, hang af van jou prestasie en die vermoë wat jy dalk kan verkry om dit te verdien.

Dit is baie noodsaaklik. Andersins, as jy sake ontleed, sal jy sien dat daar geen groter ellende is as om in die nederigheid van hitte, koue, honger, dors, siekte en benoudheid te wees nie. Die dinge wat 'n mens geniet om te doen, kan soms skadelik vir jou wees. Daardie dinge wat 'n mens dink vir jou voordelig kan wees, kan belaai wees met sorge, stres en spanning. Daarom moet 'n mens versigtig wees.

'n Vereerde persoon, weet ons [almal oor die algemeen], is 'n persoon van eer as gevolg van 'n mens se kennis, krag, prestasies, die sterk wil, die gretigheid en die goeie profiel. Terselfdertyd, wat 'n persoon se kennis, leer of opvoeding betref, as ons 'n meditatiewe oog daarop werp, sal ons vind dat 'n mens die mees onkundige van almal is, dit wil sê as selfs een aar in 'n brein verdraai is, is daar 'n gevaar dat 'n mens mal word of selfs dié van jou dood. 'n Mens weet nie die oorsaak of behandeling daarvan nie. Verder kan die medisyne vir die behandeling daarvan reg voor 'n mens se oë lê, maar 'n mens is dalk nie bewus daarvan dat hierdie einste medisyne die genesing van 'n mens se siekte is nie. Wat 'n mens se krag betref, is 'n mens so hulpeloos dat jy soms nie eers 'n vlieg kan doodmaak nie. Trouens, as 'n leeu deur God georden is om dit te doen, word 'n mens daardeur doodgemaak. As 'n wesp tou, raak 'n mens rusteloos. Net so verloor 'n mens jou greep, raak baie bekommerd en rusteloos daaroor, selfs al gaan 'n klein hoeveelheid silwer verlore. So, verloor 'n mens jou balans, as jy vir 'n geruime tyd sonder 'n stukkie kos moet gaan. Wie kan dus swakker as 'n mens wees? As ons praat oor 'n mens se aantreklikheid en skoonheid van jou algemene houding, kan dit vergelyk word met die oorverlenging van 'n leertent op 'n hoop modder. Dit is ook 'n bekende feit dat as 'n persoon vir twee dae nie bad nie, 'n mens sal begin stink; deur mense vermy word en oor die algemeen in die openbaar in die skande gebring word, benewens verskeie ander komplikasies wat kan intree. Daar is niks vuiler as die mens nie, aangesien vuil materie heeltyd in een bly, wat 'n mens saam met jouself dra en dit baie keer per dag was.

'n Gelykenis is aangehaal dat Shaikh Abu Saeed (Mag God tevrede wees met hom), 'n hoogs gerespekteerde heilige en Gnostikus, iewers heen gegaan het in die geselskap van sommige *Soefi's* (mense wat op die geestelike pad streef na innerlike transformasie om Goddelike nabyheid te bereik). Hulle het 'n plek bereik en gesien dat die mense daar die werk doen om die menslike uitskeiding skoon te maak. Die paadjie was besaai met stinkende vuilheid. Almal was verbaas oor die aanskoue daarvan, het hul neuse gedemp en hier en daar eenkant toe gehardloop, maar die *Shaikh* (geestelike gids) het daar gebly staan en gesê: "Luister, o mense! Weet jy wat hierdie hoop vuilheid vir my sê?" Hulle het navraag gedoen: "Wat?" Hy het geantwoord: "Dit sê dat ek tot gister in die mark was in die vorm van vrugte en lekkers, ens. Mense het geld oorvloedig aan my bestee. Ek het oornag in hul maag gebly, toe verander ek in hierdie onaangename ruikende vrot. Moet ek van jou af weghardloop, of jy van my?"

Die feit is dat die mens swak, onvolmaak en hulpeloos is in hierdie wêreld. 'n Mens sou nietemin in volle swang wees op die Oordeelsdag. Onder die omstandighede, as 'n mens die "*Kimiya as-Sa'ada*" of "Alchemie of Transformerende Agent van Ewige Geluk en Eindelose Triomf" by een behou, sal jy bo die status van diere uitstyg en die statuur van die engele bereik. Maar as 'n mens die prooi word van die wêreld en van die wêreldse begeertes, sal die honde en varke beter wees as een, want hulle sal verdwyn word [en vir ewig weggaan] maar die mens sal ondergedompel bly in Goddelike vergelding en lyding as gevolg van 'n mens se eie bose dade wat jy in die wêreldse lewe gedoen het. Dit beteken dat as die mens die grootheid en verhewenheid van 'n mens se status erken het, jy terselfdertyd die skade en verlies moet onthou wat

waarskynlik vir jou sal toeval, as jy nie daaraan voldoen nie. Om so 'n inventaris van dinge te doen, is die sleutel tot die "*Ma'rifa*" of Gnosis van God. Dit alles behoort voldoende te wees vir 'n mens om jou [eie] self te herken.

God ken

Imam Muhammad al-Ghazali gaan voort met sy wonderlike uiteensetting van die alchemie (of transformerende agent) van ewige geluk en ware blywende sukses in sy boek "*Kimiya-e-Sa'adat*" of "Alchemie of transformerende agent van verandering vir ewige geluk en eindelose sukses", deur die tweede van die vier titels (of vereistes) van hierdie alchemie (of transformerende agent) van ewige saligheid te verduidelik wat "God ken". In die verduideliking van die tweede vereiste vir transformerende agent van ewige saligheid - "om God te ken", skryf hy [3]:

Liewe geliefde! Dit word gestel in die [Goddelike] Boeke wat op die vorige profete [voor Profeet Mohammed (Vrede en seëninge van God met hom)] bepaal het dat God bepaal het:

اَعْرِفْ نَفْسَكَ تَعْرِفْ رَبَّكَ

"Herken jou eie self, dan sal jy jou Here ken."

Hierdie uitspraak is ook baie bekend sedert die tye en verhandelinge van die Hadith (Profetiese vertellings) en die metgeselle van die profeet Mohammed (Vrede en seëninge van God met hom):

مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ

"Iemand wat jou eie self herken het, het jou Here herken."

Die hart van die mens is soos 'n [gepoleerde] spieël [mits die stof wat daarop neergesak het, verwyder is en die oppervlak skoongemaak is van enigiets wat sy funksie as 'n gepoleerde spieël belemmer]. Iemand wat jou sig en aandag daarop fokus, sal bewus word van God. Die punt is, daar is mense wat aanhou om hulself tevergeefs te bewonder sonder om in hierdie spieël te kyk, daarom kom hulle nie naastenby om hul Here te leer ken nie. Weereens, die antwoord lê in die sien van hierdie spieël van die hart wat die "*Ma'rifa*" (Gnosis) van God in sy regte konsonansie. Om die werklikheid van die hart in die regte perspektief te ken, is dus nodig vir die twee opvallende aspekte daarvan. Een is baie moeilik om te verstaan, want dit is buite die begrip van die [gewone] mense. Daarom sal dit beter wees om dit nie aan te roer nie. Die ander aspek is dat 'n mens moet probeer om 'n begrip van die Almagtige God op jou eie te kry, dit wil sê deur die spesiale eienskappe wat in 'n mens woon tot hierdie effek. Dit wil sê, 'n mens moet probeer om te delf in die studie van daardie Opperheer se oorvloed en skoonheid van skeppings wat versprei is in die uitgestrekte uitgestrektheid van die hele heelal saam met wat Hy goedgunstig aan die hart van die mens in die koninkryk van 'n mens se liggaam en in sy organe gegee het. 'n Mens moet aanvanklik ten volle nadink

oor jou oorsprong dat jy aanvanklik 'n blote nie-entiteit was en dat jy nou 'n 'wese' is. Dit word in die Heilige Boek (Koran) verkondig:

هَلْ أَتَىٰ عَلَى ٱلْإِنسَٰنِ حِينٌ مِّنَ ٱلدَّهْرِ لَمْ يَكُن شَيْـًٔا مَّذْكُورًا ١

إِنَّا خَلَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ مِن نُّطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَٰهُ سَمِيعًۢا بَصِيرًا ٢

"Het daar 'n tyd op die mens gekom toe 'n mens nie iets was wat genoem moes word nie? Ons het die mens geskep uit 'n gemengde spermdruppel; toe het ons een probeer, ons het 'n mens laat hoor en sien." (Koran, Hoofstuk 76, Verse: 1-2)

'n Mens sou uit jou nederige oorsprong besef dat jy bloot 'n druppel onrein water was wat nie eens die eienskappe bevat wat later aan jou toegerus is nie, soos dié van intellek, gehoor, sien, smaak, aanraking en spraak. Dit het ook nie die ore, oë, tong, hande en voete, kop, are, weefsels, bene of ruggraat, ens. Kortom, 'n mens se genetiese wese het slegs uit hierdie witterige druppel water bestaan, in sy ontluikende vorm.

'n Mens se nadenke in hierdie rigting sal 'n mens verder vertel dat ten spyte van die menslike potensiaal om na sulke hoë hoogtes op te styg, jy nie uit eie beweging en uit jou eie evolusie ontstaan het nie. 'n Mens het jouself nie voortgebring nie. Een is deur iemand anders geskep. In 'n mens se eie sterkpunt kan 'n mens nie eens 'n enkele, eensame hare vervaardig nie. 'n Mens is heeltemal hulpeloos. 'n Mens was immers in jou wese, niks anders as 'n druppel onrein water nie. So, hoe kan die kwaliteit van die skep van jouself aan 'n mens toegeskryf word? Dit spreek vanself dat so 'n introspeksie 'n mens 'n verligting sal gee in die werklikheid van jou wese en van jou Skepper. As 'n mens die elegante prag van Sy skeppings in die heelal tersyde stel, wanneer jy na die voortreflike organisme van jou liggaam kyk, sy verskillende funksies, wat elkeen sy eie eienaardige kwaliteit en funksie het, sal jy die grootsheid en ongeëwenaarde behendigheid van die Meesterskepper, die God Almagtige, besef.

'n Mens moet die Here vir baie dinge dank. God het ook 'n mens met 'n vooraanstaande siel en 'n aantreklike liggaam begaaf. 'n Mens se pragtige profiel alleen behoort 'n mens in diepe dankbaarheid voor Hom te laat buig. 'n Mens is dus gelukkig om beide die "*Jamal*" of skoonheid en die "*Kamal*" of uitnemendheid en die oorvloed deur niemand anders as God alleen gegee te word nie. Wat is een anders? Niks anders as 'n handvol stof nie! God het niks sonder doel geskep nie. Elke deel van die menslike anatomie is noodsaaklik, het 'n spesiale plig om op die voorgeskryfde wyse uit te voer. Elkeen van hierdie komponente is kundig vervaardig, beplan en geprogrammeer [vir spesifieke funksies wat daaraan eie is]. Niks ontbreek en ontbreek nie. So perfek is die hele grondwet dat dit geensins uitgeblink kan word nie. Kyk byvoorbeeld na die tande in die kakebeen. Die voorste is puntig en skerp om 'n mens te help om die eetgoed voldoende te sny en deur te steek. Die ander naby hulle is taamlik wyd, groovy en plat sodat 'n mens dit in fyn verteerbare deeltjies kan maal. Die onderste gedeelte onder die tong bevochtig die stukkie voedsel wat so gevorm word, wat dit meer smeebaar maak vir maklike en veilige deurgang deur die keel. Op

dieselfde manier het menslike palm vyf vingers. Vier vingers is soortgelyk. Maar die duim word op 'n afstand van hulle geplaas. Dit is korter en 'n bietjie dikker as hulle. Dit het die vermoë om elkeen van hulle te koördineer en saam te werk en ook om gesamentlik met al die vingers saam te werk, vir goeie begrip en hantering. Op sy beurt het elke vinger drie porieë, maar die duim het twee. Die mens kan hierdie porieë na willekeur beweeg en draai. Deur hulle eiehandig te buig, kan 'n mens die palm beker. Deur die porieë van albei hande te verenig en te draai, kan 'n mens dit as 'n hol plaat gebruik. Net so, deur hierdie porieë en die palm van die hand toe te maak, kan 'n mens dit in 'n soort bokshandskoen omskep om jou vyand te beveg. Aan die ander kant kan 'n mens dit as 'n skottel met reguit palms gebruik. Enige debat oor die posisie, grootte of die kwantum van hierdie vingers sou dus 'n oefening in nutteloosheid wees. So uitstekend is hulle gemaak! Die Opperste Argitek van al hierdie dinge en die heelal is die Beste Beoordelaar. Hy weet alles van alles wat Hy ontwikkel het.

Die mens se behoeftes en begeertes is onbeperk. Die skeppings van die Skepper is ook onbeperk. Die mens het klere nodig om aan te trek, 'n huis om in te woon en talle ander dinge. Die natuurlike elemente soos die reën, lug, hitte, koue en grond om die kos in te verbou, is ook vir een geproduseer. Die noodsaaklike metale soos tin, yster, brons, ens., is ook op soortgelyke wyse aan die mens voorsien om 'n mens te help om jou gereedskap en werktuie vir verskillende doeleindes en nywerhede te maak. Al hierdie dinge en vele ander is daar vir een om te neem, om daarby voordeel te trek, om 'n gemaklike lewe te lei. Moet die mens dan nie nuuskierig genoeg word om uiteindelik die teenwoordigheid van die Almag van Hom te voel nie, wat in Sy opperste goedhartigheid dit alles vir 'n mens gedoen het [selfs sonder dat 'n mens dit besef en daarvoor gevra het]? Moet die mens se hart nie verryk word met Sy liefde en in Sy aanbidding nie? Volgens 'n *Hadith Qudsi* ('n profetiese vertelling wat aan God toegeskryf is as die bron daarvan), het profeet Mohammed (mag die vrede en seëninge van God op hom wees) verklaar [dat God gesê het]:

سَبَقَتْ رَحْمَتِيْ عَلَى غَضَبِيْ .

"My barmhartigheid het my toorn oorwin."

Volgens profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom): "Die genade en goedhartigheid van God op die mensdom is veel meer as dié van 'n liefdevolle moeder op haar suigende baba."

Op 'n betreklik laer skaal sien 'n eenvoudige maar 'n goeie mens die "*Ma'rifa*" of Gnosis van God in sulke dinge:

1. In 'n mens se eie skepping uit die nederige oorsprong van 'n druppel water.
2. In die vreemde eienskappe van die organe van 'n mens se liggaam.
3. In die voorsiening deur God van al 'n mens se begeertes en behoeftes.
4. In die skoonheid van 'n mens se fisiese konstitusie. Die estetiese dinge wat deur God geskep is in een wat 'n mens 'n aantreklike en aantreklike voorkoms gee.

God hou van so 'n persoon en seën 'n mens met Sy "*Ma'rifa*" of Gnosis. So 'n evaluering van 'n mens se eie self, word 'n sleutel tot God se Gnosis ("*Ma'rifa*").

Die heelal in jou

Die mens streef daarna om die ding wat 'n mens nie weet nie, te verstaan. 'n Mens probeer jou bes om God te verstaan deur die innerlike en die uiterlike eienskappe wat jy besit. Terwyl 'n mens se poging prysenswaardig is, bly die feit staan dat die mens se begrip en vermoë beperk is, maak nie saak hoe verhewe 'n mens se status mag wees nie. 'n Mens se onverpoosde navorsing in hierdie verband sal ongetwyfeld jou aansien in die lewe verbeter; hoe meer en meer verfyn 'n mens se hart en die "*Nafs*" (of self) in hierdie proses gedompel word, deur 'n mens se groot liefde vir Hom, sal 'n mens gevolglik relatiewe nabyheid aan Hom bereik, maar jy sal uiteindelik die waarheid deurgrond dat "net God God in totaliteit ken" en dat Hy nie ingesluit kan word nie.

Byvoorbeeld, die hart van die mens, die "*Nafs*" of self, kan in werklikheid nie gekwantifiseer word nie. Dit het geen afmetings nie. Dit is ondeelbaar [en dus bo die beperkings van kwantifisering, limiet en beperkings van die dimensies van tyd en ruimte]. Dit het geen kleur nie. Kortom, dit is bowenal sulke oorwegings. Hoe kan 'n mens in so 'n geval die vorm van so iets bepaal? Hoe kan 'n mens so iets visualiseer waarvan die vorm of laers nie bekend is nie? Daarom stem dit nie ooreen met enige kwaliteit in die mens wat dit dienooreenkomstig kan onderskei nie.

Daar is baie dinge in die mens wat 'n mens voel, maar jy kan dit nie verstaan nie. Liefde en pyn kan byvoorbeeld gevoel word, maar hulle kan nie gesien of opgetower word nie en het ook geen vorm, kleur of grootte nie. Die saak is taamlik kompleks. Verskillende onderskeidings en toestande wat deur die mens ervaar word, het betrekking op verskillende bestanddele van 'n mens se sintuie. Ons weet byvoorbeeld dat die stem soortgelyk is aan die oor. Die kleur word deur die oë gesien en waardeer. Die tong herken die smaak en die neus ruik die reuk. Die verlossende gemeenskaplike faktor, die intellek, kan iets daarmee te doen hê. 'n Boek van induktiewe logika kan miskien tot 'n mate relevant wees vir die kwessie, maar sekerlik nie vir die hart en sy spesiale skenking wat 'n onderwerp in 'n heeltemal ander klas is nie.

God is oral. Maar Sy teenwoordigheid kan nie beperk word tot 'n spesifieke plek nie, met die uitsluiting van die res. Sy teenwoordigheid en bevel word oral gevoel. Die siel kan nie afsonderlik gevoel word in verhouding tot enige orgaan van die liggaam nie. Daar kan nie gesê word dat dit in die hande, in die voete, in die kop of in enige ander deel van die liggaam is nie. Hierdie liggaamsorgane is deelbaar soos hierbo genoem, maar hart en siel is nie deelbaar nie. Logies kan 'n ding wat ondeelbaar is, nie vervat word in enigiets wat deelbaar is nie.

Deur egter te sê dat die hart en siel geen verband met enige orgaan van die liggaam het nie, beteken dit nie dat dit nie 'n impak op hulle het nie. Trouens, alle dele van die liggaam is onderdanig daaraan en onder die direkte beheer van die hart, die siel, of die

"*Nafs"* of die self van die mens. Die siel van die mens is die koning in hierdie konteks in soverre die hele heelal onder die direkte beheer van God die Almagtige, die Koning van die heelal en alle bestaan, is.

Die onderwerp van siel is baie delikaat en subtiel. Ten spyte van alle beraadslagings en diskoerse daaroor, is dit 'n unieke en goed bewaarde geheim. Daarom kan dit nie verder as 'n sekere perk aangeroer word nie. Byvoorbeeld:

إِنَّ اللهَ خَلَقَ آدَمَ عَلَى صُوْرَتِهِ

"Voorwaar, God het Adam [en dus die hele mensdom wat uit hom voortgespruit het] na Sy eie beeld geskep."

Dit is waar 'n mens geen ander alternatief het as om te sê dat God die beste weet nie.

Ons het tot dusver vasgestel dat:

1. God is almagtig. Die weldadigheid van Sy groot Goddelike eienskappe van opperste uitnemendheid is in Hom geopenbaar.
2. Hy is alomteenwoordig, maar teenwoordigheid kan nie as beperk tot enige plek beskou word nie, met die uitsluiting van enige ander plek of plekke.
3. Om die self te ken is die sleutel tot Sy Gnosis of "*Ma'rifa*".
4. Die werklike doel en doel van die mens is om Sy Gnosis of "*Ma'rifa*" te bereik.

Nou wil 'n mens verstaan hoe. Hy is die Opperheerser, die Opperkoning in die koninkryk van die mens. Daar is baie raaisels wat ontrafel moet word:

1. Hy gee bevele aan die engele. Hulle nederige gehoorsaamheid.
2. Sy ordenings uit die hemel daarbo en hul smekende gehoorsaamheid aan die aarde onder.
3. Die voortdurende beweging van die sterre en konstellasies.
4. Die toekenning van die onderhoud van Sy lewende wesens vir hul bestaan deur Hom (uit die hemel daarbo).

Dit is oortuigende vrae wat relevant is vir Sy Gnosis. Hierdie sake en dies meer val onder die bestek van wat die soort "dade van Sy Welwillendheid" genoem word.

In hierdie proefskrif het ons baie kursusse bepaal wat lei tot Sy Gnosis ("*Ma'rifa*"). Nou wil ons graag weet van die Gnosis van Sy Goddelike optrede ("*Af'aal*"). Met ander woorde, tensy jy leer ken hoe die mens die koninkryk van die liggaam regeer, sal jy nie in staat wees om te verstaan hoe Hy, die Meester van alle meesters, Allerhoogste oor die hele heelal regeer nie. Daarom kom ons weer tot die onvermydelike gevolgtrekking dat tensy die mens 'n mens se 'self' leer ken en elke daad van 'n mens in hierdie perspektief gelei word, 'n mens nie die raaisel sal kan oplos nie.

Byvoorbeeld, wanneer jy van plan is om "*Bismillah*" (Arabiese uitdrukking vir "In die Naam van God, die Mees Deernisvolle, die Barmhartige") op 'n stuk papier neer te

skryf, begeer jou hart om dit eers te doen, dan roer die hart (d.w.s. die werklike hart en nie die fisiese orgaan aan die linkerkant van die liggaam wat ook die "hart" genoem word nie) tot hierdie effek en beveel die brein om dit te laat implementeer. Die eerste sensitiewe kamer van die brein wat die plek van die menslike "*Khayal*" is, dit wil sê die oproep van die gedagte daaraan, doen dit. Die konsep van die gedagte word bedink. Dit word deur die brein aan die spiere van die brein oorgedra wat versprei en dit na die liggaam uitbrei; Die skryfvingers word gerig, die are en hul weefsels ontvang die boodskap hieroor, op hul beurt hou hulle die pen vas en skryf die woorde in volgens die stimuli wat ontvang is. Die ander sensoriese organe help en ondersteun ook en "*Bismillah*" word geskryf. Dit is dus moontlik om af te lei dat die hele transaksie plaasgevind het as gevolg van die basiese 'wil' om dit te doen. Op dieselfde manier, in die begin of die begin van alles, is hierdie 'wil' of '*Irada*' van kern. Wanneer dit aan God toegeskryf word, word hierdie 'wil' die 'Opperwil' van God genoem.

In soverre die mens se wil eers in 'n mens se hart uitgaan en daar ander hoeke [van die liggaam] bereik, net so begin die oppergesag van God en sy invloed eers by die "*Arsh*", d.w.s. die heerskappy van Goddelike Almag, dan bereik dit ander posisies en mense. Verder is die vernuftige manier waarop hierdie konsep van die wil die menslike brein bereik via die fyn vesels van 'n mens se hart, 'n mens se siel; net so word hierdie onaantasbare juweel van God se Wil, Sy "*Irada*" of "Wil" deur Hom oorgedra van die "*Arsh*" (of "Heerskappy van Goddelike Almag") na die "*Kursi*", die "Hemelse setel van Opperste Goddelike Uitnemendheid". Hierdie juweel by uitstek word gemanifesteer in Sy Engel of "*Ruh al-Quds*" (die heilige gees). Net soos die heerskappy van die brein onderdanig is aan die hart van die mens, net so word die impak van God se bevele aan die "*Kursi*" oorgedra deur die onderdanige ryk van Sy ordening, vir onmiddellike gehoorsaamheid en gehoorsaamheid. Die hele proses wat in die vorige hoofstuk beskryf is, vanaf die koms van die gedagte om "*Bismillah*" ("In die naam van God, die mees deernisvolle, die mees barmhartige") in die hart te skryf, die finale uitvoering daarvan, word eweneens geïnisieer deur die "*Jauhar Talif*" of die "Uncanny Volition of God" op 'n majestueuse manier, wat die sterre en ander konstellasies in die sterrestelsel aandryf, hulle hul gewenste rolle toe te ken. Gevolglik word die atmosfeer deur hul straling (strale), gebaseer op hul intrinsieke potensiaal, geroer om weerstoestande soos die hitte, die koue en die herfsseisoen, ens.

Ook, soos die pen die ink aan die gang sit om verspreide woorde te assimileer en te versamel om dit die verenigde vorm van "*Bismillah" te gee*, op dieselfde manier, het die hitte, koue, water en stof hul verbindings in beweging gesit om geldige vorms te versamel wat deur hul interaksie gevorm word om materie hul verskillende vorms te gee, die hitte en stof om hulle saam te smelt en die droogte om hulle saam te voeg.

Wanneer die pen beweeg om te skryf, wat ook al bedink word om geskryf te word, word sy visie geformuleer, wat uiteindelik vorm aanneem in die woorde wat neergeskryf word. Op dieselfde manier, wanneer die inherente waardes van bogenoemde verbindings aan die gang gesit word, word die vorms van die diere en ander plantegroei daarna, deur die agentskap van die engele, gevisualiseer in ooreenstemming met die transkripsie van bogenoemde waarna verwys word as "*Loh Mahfoodh*" (die bewaarde tablet wat 'n

volledige rekord bevat van alle skeppings en bestaan en alle gebeure wat daarmee verband hou). In die lig van die verhewenheid van "*Arsh*" (bloot "Troon", maar in werklikheid is dit die Heerskappy van Goddelike Almag), die "*Loh Mahfoodh*" (die Bewaarde Tafel) en die "*Kursi*" (die Hemelse setel van Opperste Goddelike Uitnemendheid) dink baie mense sedert die vroegste tye dat God in die hemel woon by "*Arsh*"! In die hoofstuk van [Profeet] Jona (*Surah Younus*) in die Koran, word gesê:

ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ ۖ يُدَبِّرُ ٱلْأَمْرَ

"Toe het [God] oor die troon gevestig en die saak bestuur." (Koran, Hoofstuk 10, Vers 3)

As ons praat van diegene wat toegerus is met "*Kashf*" of geestelike onthullings, kan 'n mens sê dat hul woord sy waarde het:

اِنَّ اللّٰهَ خَلَقَ ادَمَ عَلٰى صُوْرَتِه

"Voorwaar, God het Adam na Sy beeld geskep."

Pasop dan dat, soos die spreekwoord is, "slegs 'n koning die werklike waarde van 'n koning ken". As jy self nie 'n koning in jou eie domein was nie en as God jou nie geseën het met 'n skyn van Sy barmhartigheid in jou nie, sou jy nooit naby Sy Gnosis ("*Ma'rifa") gekom het nie*. Dank dus daardie almagtige Koning wat jou geskep het en jou gekroon het met die koningskap van jou ryk.

Jou "*Arsh*" (troon) is die dierlike siel ('diersiel' is apart van die 'menslike siel' wat die mees voortreflike deel van die menslike bestaan is). Die bron daarvan is in die hart. Jou "*Israfil*" (die engel wat die basuin sal blaas op die Oordeelsdag wat almal weer lewend sal maak; siel wanneer dit weer lewendig gemaak word, die potensiaal het om elke aspek van die menslike bestaan te verjong, op te wek en te laat herleef) is deur God daarvan gemaak. Jou "*Kursi*" (sitplek) is ook uit die gedagtes saamgestel. Oë, ore en sensoriese elemente is soos die engele. Die brein is soos 'n afdak. Sy koepel, wat gemaak is van jou waarnemende kiesers, is jou lug. Nadat jy alle basiese konsepte uit jou hart verwyder het, is dit geïnstalleer as die heersende koning oor alle dele van jou liggaam. Nadat jy soveel vir jou gedoen het, is jy aangesê om nooit eers vir 'n oomblik jouself of jou koninkryk te verwaarloos nie. Andersins is hierdie verwaarlosing gelykstaande aan die ignorering van die bevele van God wat sal lei tot ernstige gevaar vir jou posisie voor Hom:

فَاِنَّ اللّٰهَ خَلَقَ آدَمَ عَلٰى صُوْرَتِه فَاعْرِفْ نَفْسَكَ يَا اِنْسَانُ

تَعْرِفْ رَبَّكَ

"Voorwaar, God het Adam (die vader van die hele mensdom en dus by uitbreiding alle mense) na Sy eie beeld geskep. So, ken jouself o mens! Jy sal dan jou Here ken."

Die konsep van die koninkryk van die mens is in miniaturisering afgelei van dié van die Almagtige se koningskap en koninkryk oor die hele heelal. Op sigself bevat hierdie begrip die klem op:

1. Die kennis van die mens se eie self rakende die leer van die lewenseienskappe en beroepe van die verskillende organe van die liggaam wat 'n mens se koninkryk uitmaak.
2. Die kennis van die Gnosis van God, Sy Koninkryk met betrekking tot God se Weldadige aandag teenoor Sy engele, op sy beurt die engel se verhouding, met mekaar en die verhewe "*Arsh*" (die Goddelike Troon), die hemele en die "*Kursi*" (die Hemelse setel van Opperste Goddelike Uitnemendheid) wat ook 'n faset van unieke kennis van groot verdienste is.

'n Skerpsinnige persoon sal nooit onbedagsaam en onverskillig teenoor hulle bly nie, teenoor 'n nalatige dwaas wat net die oes van 'n mens se moedswillige onkunde sal pluk. Sommige van die 'Natuurkundiges' en 'Astroloë' is ongelukkig so sleg in hul vertroue op hul beperkte opvoeding van die onderwerp dat hulle as sodanig geneig is om die uiteindelike effek, die resultaat van alles, in die effek van die sterre toe te skryf. Hulle geloof is so dogmaties, so voetgangeragtig dat in terme van hierdie illusie, hul toestand vergelyk kan word met dié van 'n mier wat op 'n stuk papier kruip wat die indruk kan kry dat die pen 'n swart spoor op die oppervlak [van papier] skep, terwyl dit lusteloos voortgaan. Nog 'n mier wat op papier kruip en 'n hoër visie het, kan die oortuiging nog verder uitbrei dat die hand [wat die pen vashou] merke op die papier skep. Dit is die voorbeeld van natuurkundiges. Die ooglopende dwaling van hul [verkeerde] oortuiging lê, in hul geloofsbelydenis wat te ver gevoer is, dat alle mense onherroeplik deur sterre beïnvloed word, ongeag alle ander feite. Die antoniem van feite is fancy of farce. Dan vergeet astroloë maklik dat hierdie sterre ook gehoorsaam is aan die engele, soos verorden deur God, die Oppermeester van hemel en die sterre en van alles wat in die heelal en daarbuite is. Hulle greep is beperk tot slegs die materiële dinge. Hulle is volkome nuwelinge op geestelike gebied wat verhewe is bo alle fisiese wêreldse oorwegings. Die sterre van die fisiese (of materiële) ryk het minder glans as die skitterende lig van die geestelike ryk ("*'Alam Ruhani*"). Hulle weet nie dat die siel oor die liggaam heers nie. Die teenoorgestelde daarvan is nie waar nie. Hulle is trots op hul kundigheid en kennis, maar in hul absurditeit bly hulle sonder die seëninge van die pad van die geestelike ryk van die siel waar menige helder sterre van die innerlike wese ("*Batin*") 'n mylpaal in die loop van God en die "*Meraj*" (geestelike hemelvaart of die heerlikheid van die stygende hoogtes na die pad van God, soos geskenk aan profeet Mohammed [Vrede en seëninge van God op hom]). God het dienooreenkomstig in die Heilige Boek (Koran) verkondig:

وَكَذَٰلِكَ نُرِيٓ إِبۡرَٰهِيمَ مَلَكُوتَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ

"En so het Ons [die profeet] Abraham die koninkryk van die hemel en die aarde gewys." (Koran, Hoofstuk 6, vers 75)

Profeet Abraham (vrede van God met hom) het in antwoord uitgeroep:

إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ

"Ek draai my aangesig (d.w.s. my hele wese - beide innerlik en uiterlik) na Hom wat die hemel en die aarde ontstaan het." (Koran, Hoofstuk 6, Vers 79)

Profeet Mohammed (Vrede en seëninge van God met hom) het ook gesê:

إنَّ لِلهِ سَبْعِيْنَ أَلْفَ حِجَابٍ مِنْ نُوْرٍ لَوْ كَشَفَهَا لَأَحْرَقَتْ
سُبُحَاتُ وَجْهِهِ كُلَّ مَنْ أَدْرَكَ بَصَرُهُ

"Voorwaar, daar is sewentigduisend sluiers van suiwer lig vir God. As Hy dit onthul het, sou die strale van Sy Gesig almal verbrand het wat na Hom gekyk het."

Die mense met die kennis van medisyne het eweneens baie van hul praktyk op soortgelyke wyse gebaseer op die warm of koue effek van dinge. Dit het hulle tot 'n mate gehelp in die beoefening van hul beroep. Die verlossende eienskap van die Skepper om die son helder en warm te maak, die Saturnus droog en koud en Mercurius nog warmer, is nie sonder sy doel nie. Die arme astroloog, in 'n mens se astronomiese heldersiendheid, kon egter nie die vindingrykheid van hul Skepper begryp om die son naaste aan die aarde te plaas nie, of variasies van die dag en nag of vir die saak, die nederige gehoorsaamheid in plig van alle sterre en konstellasies in die lug aan Sy Opperwil. So iemand het versuim om geloof te gee aan hul geestelike deug ten opsigte van hul fisiese bestaan en bekende eienskappe. Slegs as 'n mens geweet het dat al hierdie sterre in die halfrond onderworpe en onderdanig is aan die Wil en Opdrag van God, sou jy dan nie blindelings soveel in hulle fisiese aspek geglo het nie:

ٱلشَّمْسُ وَٱلْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ

"[Op Sy bevel] loop die son en die maan hul vasgestelde bane." (Koran, Hoofstuk 55, Vers 5)

وَٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ وَٱلنُّجُومَ مُسَخَّرَٰتٍۭ بِأَمْرِهِۦٓ

"En die son, die maan en die sterre is onderworpe aan Sy bevel." (Koran, Hoofstuk 7, Vers 54)

'n Ding word as onderwerp beskou wat ingespan en onder beheer geplaas word en aan die werk gemaak word. Soos die menslike organe vir 'n mens doen. Elkeen van hulle het 'n funksie gekry om uit te voer. Die sterre is ook dienaars van God wat Sy gebooie vervul. Op dieselfde wyse, soos die brein die ander organe van die menslike liggaam rig om op te tree in samewerking met onderskeidingsvermoëns wat Hy aan die mens toegerus het, bly die sterre ook besig met hul vasgestelde uitvoering deur die engele wat deur God daartoe aangewys is, en die rol van hul direkteure en hoofbedrywers vervul. Trouens, hierdie engele is die lewende herders van baie dinge in hul vasgestelde sfere.

Die oënskynlike oorsaak en die gevolg daarvan, dit wil sê die resultaat, maak net soveel saak. Die ongekwalifiseerde toevallighede is almal daar om mense in dinge te laat glo in die mate dat hul posisie vergelyk kan word met die legendariese blinde mans wat 'n olifant in die donker deel vir deel betas het, en eerder as om aan die geheel te dink, elkeen van hulle 'n ander naam gegee het op grond van verkeerde oordeel. Dieselfde geld vir hierdie sterrewiggelaar, die heldersiende, wat eweneens 'n slaaf as 'n meester, die koning, beskou. Hierdie einste ding word helder uitgebeeld in die Heilige Koran [deur die woorde van die profeet Abraham (vrede van God met hom)]:

لَآ أُحِبُّ ٱلْأَفِلِينَ

"Ek is nie lief vir diegene wat sak [soos die son met sonsondergang] nie." (Koran, Hoofstuk 6, Vers 76)

Die maan en die son word deur die onkundiges as God beskou. Die bevelvoerders word die bevelvoerders genoem totdat gesonde verstand seëvier. Daar is twaalf "*Burooj*", dit wil sê berge in die hemelsfeer. Dit kan vergelyk word met 'n verhewe koning wat in sy glorieryke kamer van genade saam met sy "*Wazir*" (bedienaar) sit. Rondom hom, in uitkykpunt, sit die elite-assistente van die "*Wazir*" (koning se minister) in twaalf vooraanstaande hemele van vrede, elkeen met 'n deur. Sewe gehoorsame maar ratse ruiters sweef om elke deur op die wenk en roep van die assistente van die "*Wazir*" en luister aandagtig na die dagvaarding wat ontvang is. Vir die onmiddellike implementering daarvan is daar vier mans te voet wat op 'n afstand van hierdie ruiters staan, gereed met hul boë om hierdie ruiters aandagtig dop te hou en sodoende die instruksies te vervul wat ontvang is deur 'n sekere groep mense in te trek en voor die opperbevel te bring. Dan word hulle óf gestraf óf beloon.

Gevolglik is die "*Arsh*" ("die heerskappy van Goddelike Almag") die woonplek van onderskeiding van die vooraanstaande predikant ("*Wazir*") in beheer van sake, dit wil sê die gunsteling engel in die hoë hemel. Dit is in teenstelling met die berge in die halfrond van die sterre soos deur 'n astroloog in die vooruitsig gestel. Hierdie heldersiendes ken verskillende betekenisse toe aan die verskillende posisies van die pionne en die toebehore op die skaakbord van die lug op dieselfde manier as wat 'n dokter die verskillende kwale deur verskillende simptome ontsyfer:

ذَٰلِكَ مَبْلَغُهُم مِّنَ ٱلْعِلْمِ ۚ

"Dit is hul totale verkryging van kennis." (Koran, Hoofstuk 53, Vers 30)

Wanneer God se barmhartigheid egter so 'n siek persoon inhaal, gee die bogenoemde dienaars aandag aan een, soos gesê, en 'n mens word gered. Die pad van 'n profeet is op dieselfde manier sterbesaai en die "*Wali*" (heilige, gnostiese of intiem van God) verrig ook wonderwerke, in 'n mens se genesing.

إِنَّ الْبَلَاءَ مُوَكَّلٌ بِالْأَنْبِيَاءِ ثُمَّ الْأَوْلِيَاءِ ثُمَّ الْأَمْثَلُ فَالْأَمْثَلُ

مَرِضْتُ فَلَمْ تَعُدْنِي

"Voorwaar, Profete word deur beproewinge en verdrukkinge geplaas, dan die intieme van God ('*Wali*') dan diegene wat hulle gelikes [maar laer in geledere, alles volgens hulle geestelike geledere voor God]. So, wanneer ek ongeskik is, moenie vir my gesondheid vra nie." *(Hadith* of tradisie van profeet Mohammed [vrede en seëninge van God op hom])

Ons sien ook sommige mense wat baie siek lyk, maar nie siek is nie. Eintlik is dit die mense wat tot so 'n toestand gereduseer is as gevolg van die liefde van God, wat hulle so aanbid dat hulle siek lyk. Inderdaad, liefde is so selfverterend!

Nou moet jy die betekenisse verstaan van die terme "*Subhan Allah*" (Eer aan God [wat bo alle onvolmaakthede en tekortkominge is]), "*Alhamdulillah*" (Alle lof aan God), "*La ilaha illallah (* لا إله إلا الله *)*" (Daar is geen god behalwe God nie), en "*Allahu Akbar*" (God is groot [verhewe bo en bo enige vergelyking met enige van die skeppings]) omdat hulle onafskeidbare konjunkte van die "*Ma'rifa* is" of Gnosis van God.

In afleiding, wanneer jy jou 'self' ("*Nafs*") herken, dit wil sê in die vroomheid en deug in jou, leer jy die opperste vroomheid en deugsaamheid by uitstek van God ken en daardeur "*SubhanAllah*" (Eer aan God) verstaan. Wanneer jy bewus word van die Koningskap van God deur die koning van jou eie domein te wees en die waarheid van die groot oppergesag van God op die hele heelal assimileer, aangesien alles aan Hom onderdanig is. Eers dan kan jy dink dat jy die betekenis van "*Alhamdulillah*" (Alle lof aan God) verstaan het. Voorwaar, alle lof en dankseggings is aan Hom en Hom alleen verskuldig.

Nou laaste maar nie die minste nie, jy moet verstaan wat die betekenis van "*Allahu Akbar*" is. Dit beteken nie bloot "God is groot" nie. Dit beteken veel meer as dit. Dit beteken nie net dat Hy groter is as ander nie. Hy is die grootste van almal. Tog kan geen vergelyking tussen Hom en enigiemand anders getref word nie. Hy is bo en bo alle begrip. Hy is Oneindig Allerhoog. Hy oortref en omvat alles. Hy is Almagtig, Alwetend, Alomteenwoordig en die Weldadigste! Ons leer van Hom en Sy baie unieke en wonderlike eienskappe en kragte ken uit Sy kreatiewe genie en Sy Heilige Name. So groot en ongeëwenaard is Hy dat ons onmoontlik nooit in staat is om Hom te beskryf of Sy seëninge op te noem nie.

Die vroomheid van God is nie soos die vroomheid van die mens nie. Dit kan net nie wees nie. Dit is ons wat nie in die minste woorde kan vind om Sy groot eienskappe te beskryf nie, en sodoende woorde of uitdrukkings aan Hom toeskryf wat net nie voldoende is nie, aangesien Hy die Skepper van al Sy skeppings is. So, hoe kan hulle soos Hy wees? Net so, vergewe God ons, wanneer ons 'n vergelyking tref tussen die koninkryk van 'n mens waaroor 'n mens heers en die koninkryk van God waaroor Sy

heerskappy geopenbaar is, bedoel ons nie dat hulle soortgelyk is nie. Dit wys net hoe onbekwaam ons is, hoe hulpeloos die mens is en hoe glorieryk God is! Byvoorbeeld, as 'n kind ons vra oor die sjarme om oor 'n staat te regeer en om hom of haar te laat verstaan, antwoord ons dat dieselfde as wat jy vind wanneer jy met jou kolf en bal speel, jy kan sien hoe naby of ver ons van die waarheid af is. Ons het dit al voorheen gesê en ons herhaal dat net God God in totaliteit ken en niemand anders nie. Die beste manier om onder die omstandighede vir die mens te volg, is om:

1. Raak geabsorbeer op soek na Sy Gnosis ("*Ma'rifa*") na die beste van 'n mens se vermoë.
2. Om te konsentreer op Sy Weldadigheid en om Sy Lig ("*Noor*"), Sy Skoonheid ("*Jamal*"), Sy Krag ("*Qudrah*") in Sy Goddelike eienskappe en skeppings te soek.
3. Om Hom dankbaar te wees vir Sy goedhartigheid.
4. Om Hom met elke vesel van 'n mens se hart en siel te aanbid.
5. Om Sy gebooie te gehoorsaam.

Ons het almal van Hom af gekom en na Hom sal ons terugkeer.

إِلَيْهِ الْمَرْجِعُ وَ الْمَصِيْرُ

"Na Hom is ons terugkeer en die laaste uitweg."

Hoe meer jy Hom liefhet, Hom vereer, Hom aanbid, hoe meer sal jy geseën word. Hy hou van diegene wat opreg, toegewyd, nederig, liefdevol en dankbaar is. Sulke edele gedrag sal sekerlik [deur Hom] beloon word.

أَنَا بُدُّكَ اللَّازِمُ فَالْزِمْ بُدَّكَ

"Ek is (dws God) jou noodsaaklike onvermydelikheid, so hou vas aan jou onvermydelikheid."

Sy herinnering ("*Dhikr*") uit die kern van die hart kan slegs versterk word deur alle [basis] begeertes van 'n mens se siel los te maak, [alle] veragtelike dade prys te gee en deur ten volle in Sy aanbidding ondergedompel te word. 'n Opregte hart is vreedsaam en skoon. Die grootsheid van 'n gelowige ("*Momin*") lê daarin:

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ

"Die gelowiges het daarin geslaag [met werklike, uiteindelike, blywende en ewige sukses]." (Koran, Hoofstuk 23, Vers 1)

God het ook gespesifiseer dat:

قَدْ أَفْلَحَ مَن تَزَكَّىٰ ﴿١٤﴾ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّىٰ ﴿١٥﴾

"Sekerlik suksesvol is die een wat jouself reinig [d.w.s. die siel reinig] en die Naam van jou Here onthou en bid [tot Hom met opregte toewyding]." (Koran, Hoofstuk 87, Verse 14-15)

Ken die wêreld

Al-Ghazali gaan voort met sy wonderlike uiteensetting van die alchemie (of transformerende agent) van ewige geluk en ware blywende sukses in sy boek "*Kimiya-e-Sa'adat*" of "Alchemy or Transformative Agent of Change for Eternal Happiness and Endless Success", deur die derde van die vier titels (of vereistes) van hierdie alchemie (of transformerende agent) van ewige geluk te verduidelik, naamlik "om die wêreld en werklikheid van die wêreldse lewe te ken". In die verduideliking van die derde vereiste vir transformerende agent van ewige saligheid - "om die wêreld en werklikheid van die wêreldse lewe te ken", skryf hy [4]:

Liewe geliefde! Hierdie wêreld is 'n pad waarop die mens op 'n mens se reis na die volgende [wêreld] reis. Dit is 'n oase aan die einde en vastrapplek van 'n uitgestrekte woestyn van die "*Ma'rifa*" of Gnosis [van God]. Hierdie wêreld ("*Dunya*") en die volgende wêreld ("*Akhirah*") of die hiernamaals is twee toestande. Een toestand het betrekking op die mens se lewe en tye (wat so naby aan een is) tot voor 'n mens se dood. Die hiernamaals begin [onmiddellik] na 'n mens se dood. Hierdie wêreld [en wêreldse lewe] is vir die mens om voor te berei vir die hiernamaals ("*Akhirah*"). Die doel van hierdie lewe is om 'n skat van goeie dade in te samel as 'n mens se verdienste vir jou verblyf hier wat jou in die hiernamaals goed te pas sal kom. Alhoewel die mens in 'n mens se ontstaan taamlik swak en onvolledig geskep is, is 'n mens terselfdertyd geseën met so 'n genialiteit dat deur die opdragte van God te volg, 'n mens in 'n posisie kan wees om die "*Kamal*" of volmaaktheid en uitnemendheid te bereik, engele-eienskappe te verkry en die heerlikheid van God te sien. Dit is die somtotaal van 'n mens se bestaan. Dit is die beloofde 'Paradys'.

Die sleutel tot Sy Gnosis ("*Ma'rifa*") lê in die mens se dankbaarheid vir Sy groot goedhartigheid teenoor een en in die waardering van Sy ontelbare oorvloede en in die kennis van skilderagtige skoonheid van Sy skeppings. Die mens se sintuie van waarneming laat 'n mens die verruklike dinge wat deur Hom voortgebring word, proe en geniet, sien die unieke prag van ontsaglike skoonheid, versprei rondom 'n mens in die natuur. 'n Mens se ore laat jou strelende klanke en musiek [van die natuur] waardeer, jou hande laat jou die warmte van liefdevolle aanraking voel, ens. Solank die mens lewe, kan 'n mens dit alles geniet en dankbaar wees [teenoor God vir Sy ontsaglike oorvloede wat aan 'n mens gegee is, selfs sonder om te vra]. Wanneer 'n mens sterf, verloor jy die vrylik gelewerde dienste van hierdie intelligensie-agente (d.w.s. die sintuie) wat nie meer oorbly nie. Daarom het die mens twee dinge in die lewe nodig:

1. Om 'n mens se hart te beskerm teen die dinge wat 'n mens se hart doodmaak. 'n Mens moet jou hart sy voedsel [en voeding] gee.
2. Om 'n mens se liggaam te beskerm teen die skadelike gevolge van daardie dinge wat dit [skade berokken en] doodmaak. 'n Mens moet dit ook van sy kos voorsien.

In ons diskoers vroeër het ons vasgestel dat die voedsel van die hart die liefde en die Gnosis van God ("*Ma'rifa*") is, wat gebaseer is op die uitspraak dat die voedsel van elke ding is waarvan dit regtig hou en smag op grond van sy interne, natuurlike eienskappe tot hierdie effek. Dit moet ook voedend en volhoubaar wees. Vir die saak, selfs die liggaam se versorging is ook ter wille van die hart. Want die liggaam sal uiteindelik vergaan, maar die hart sal lewe. 'n Eenvoudige voorbeeld kan in hierdie verband gegee word, om te sê, die liggaam is vir die hart, soos 'n kameel (as die vervoermiddel in die ou tyd) is vir die "*Haji*" of pelgrim [wat *Hajj* of pelgrimstog na die Heilige Huis van God doen, dit wil sê die simbool van God se genade op aarde] op die pad van God. 'n Mens ry dit en bereik "*Ka'ba*" (die Heilige Huis van God in Mekka). Die omgekeerde daarvan is nie waar nie, dit wil sê die pelgrim is nie vir die kameel nie, maar die kameel is vir die pelgrim. Natuurlik sal die pelgrim die kameel voer totdat dit die "*Ka'ba*" bereik [wat die doel en beoogde bestemming van die pelgrim is]. Enige ophou of vertraging, enige verwaarlosing van jou kant om hierdie rede sal skadelik wees vir jou doelwit [om jou beoogde bestemming te bereik].

Om die saak verder te ontleed, benodig die menslike liggaam drie dinge:

a) Kos
b) Klere
c) Huis.

Met ander woorde, eet verg kos, die behoefte om jouself te bedek vereis klere, huis is die plek van heiligdom waar 'n mens beskut kan bly teen die aanslag van hitte en koue sodat die liggaam beskerm bly teen skade. Kortom, hierdie drie dinge is die basis, die elementêre voorvereistes van die liggaam, dit wil sê van 'n mens se fisiese bestaan. As die mens egter te veel eet, kan 'n mens sterf. Die begeerte van die huis en klere is ook in die mens ingeplant vir 'n mens se bestaan. Die oormatige vraag van hierdie aard kan skadelik wees. Hier kom die rasionaal, die gesonde verstand tot 'n mens se redding en verhoed 'n mens om te veel aan hierdie eise van die liggaam toe te gee. Die beginsel van goedheid waarin alle morele waardes ingesluit is of waaruit dit afgelei is, die hoogste of hoogste goed wat dit oortref, is die hart. Sy kos is edel. Hoe meer kos die hart kry, hoe beter is dit vir die siel. Met die gevolg dat 'n hart goed voed, met die liefde en die soeke van God, sy nis vind en die liggaam ry soos 'n ridderruiter wat die leisels van sy berg in 'n mens se hand het. Let dus op my vriend en moenie dat sy leisels loskom nie. Wanneer jy ten volle in beheer is van die liggaam se begeertes, sal die hebsug, die wangedrag, die onheilige en misleidende drange beperk word.

Die wêreld bestaan uit drie hoofkategorieë van dinge, naamlik:

1) Daardie dinge wat op aarde gevind word, soos plantegroei van alle soorte, myne en diere, ens. Die grond se oppervlak op sigself vorm die basis van menslike verblyf, landbou, ens.

2) Die minerale soos yster, staal, brons, ens.

3) Die mens ry op die diere en eet hul vlees en handhaaf 'n mens se bestaan deur ander voedselitems te eet.

Daar is baie ander kompleksiteite. Dit is jammer dat 'n mens in jou daaglikse roetine jou hande en voete en bowenal jou hart besig hou daarmee, want die totale beheptheid van jou hart as sodanig kan inderdaad baie skadelik wees. Dit kan lei tot die dood van die hart as gevolg van vergeetagtigheid van sy ware doel en in sy betrokkenheid by wêreldse hebsug, laster, woede en soortgelyke bose strewes.

Net so is drie beroepe - dié van goudsmid (vir metale), weef en dié van argitektuur ook van kardinale belang. Hierdie beroepe hou nie net in die een of ander vorm verband met mekaar nie, maar word ook aktief geassosieer met hul filiaalbedrywe. Soos die katoenplukkers pluk die katoenblomme van katoenplantasies. Casters sif die pluis; katoenspinners spin dit in drade en uiteindelik weef katoenwewers dit in verskillende soorte materiaal weef. Hierdie klere word dan gestik en aangepas. Die ystersmid maak gereedskap waarmee die maatwerk, stikwerk en naaldwerk uitgevoer word. Op hierdie manier werk mense van verskillende beroepe met mekaar.

Elkeen is afhanklik van die ander. Natuurlik het komplikasies en professionele jaloesie ingetree. Die kleremaker word feitlik afhanklik van die wewer vir die geweefde materiaal en van die spinner, wat dit spin met 'n mens se meganiese toestelle wat op sy beurt deur 'n timmerman of 'n ystersmid vervaardig is, terwyl jy self ook jou eie gereedskap en apparaat benodig om aan te pas, waarvoor weer die ystersmid se dienste vereis word. Hierdie komplekse stelsel van gee en neem lei tot komplikasies en wedywering, waarvoor drie hoofdinge saam met ander faktore wat op die kwessie betrekking het, noodsaaklik is:

1) Polities, met ander woorde, taktiese vernuf en staatsmanskap.
2) Die moniteringstoerusting en die regering.
3) "*Ilm al-Fiqh*" of die kennis van die reg en die gedragskode volgens die vasgestelde reëls en regulasies in godsdiens.

Uiteindelik is hierdie infrastruktuur vir die verwesenliking en verwesenliking van die bogenoemde drie menslike voorvereistes, naamlik voedsel, klere en huis of die woonplek. Die res volg hulle. Hierdie basiese menslike vereistes het betrekking op die liggaam. Die liggaam is op sy beurt vir die hart, die siel. Die siel moet op die liggaam klim soos die pelgrim ("*Haji*") op die kameel moet ry om die *Ka'aba* (pelgrim se uiteindelike bestemming - die simboliese Huis van God in Mekka wat die simbool van God se genade op aarde is) te bereik. In die geval van die mens is 'n mens se doel sinoniem daarmee, dit wil sê om die teiken van die "*Ma'rifa*" of Gnosis van God te bereik. In plaas daarvan om 'n mens se doelwit te hou om die [uiteindelike bestemming van] *Ka'aba* in gedagte te hou, as die bogenoemde pelgrim jou tyd mors terwyl jy reis, om die kameel die hele tyd te versorg en te versorg, het jy net jouself te blameer vir jou growwe nalatigheid [wat sal verhoed dat jy jou uiteindelike doel en bestemming bereik]. Liewe geliefde! Leer 'n les daaruit. Moenie by wêreldse aangeleenthede betrokke raak

ten koste van die werklike doel en doel van die lewe nie. Die tyd wat in die wêreld vermors word in ledige bedrywighede van die lewe [en nuttelose strewes] sal jou duur te staan kom. Onthou dat hierdie lewensreis eintlik 'n reis na die hiernamaals ("*Akhirah*") is. Die charisma van hierdie wêreld is baie aanloklik. Moenie ingeneem word nie. Styg bo die versoekings van die lewe uit. Profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) het tereg gesê dat, "Die wêreld is 'n groter towenaar as '*Haroot* en *Maroot*' (die beroemde legendariese towenaars)". Die werklikheid [van die wêreld] kan soos volg opgesom word:

1. Die eerste towerspreuk wat hierdie wêreld op jou werp, is dat dit jou laat voel dat hierdie wêreld en al sy fassinasies heeltyd daar is om te bly, terwyl die omgekeerde in werklikheid die geval is. Die tyd is vlugtig, marsjeer voortdurend, hoewel taamlik traag, terwyl jy die telling van tyd verloor in sy gelukkige oomblikke. Die tyd wat verbygaan, sy trap in die wêreld is soos 'n skaduwee. Dit lyk altyd dormant soos 'n skaduwee wat stil lyk. Jy kom later tot die besef dat die skaduwee nie meer is waar dit was nie, maar dat dit stadig en onmerkbaar van sy oorspronklike posisie af wegbeweeg het. Inderdaad, die wêreld is in beweging. Tyd en gety wag vir niks. Pasop dus en moenie gras onder jou voete laat groei nie. 'n Oomblik wat verkry is, gaan nie verlore nie, maar 'n oomblik wat verlore gaan, word nooit gewen nie. Soos dit is, is die lewe kort. So hoekom maak jy nie die meeste daarvan nie.
2. Die tweede voorbeeld van die magie van hierdie wêreld is dat dit jou behandel as 'n gekoesterde vriend aan wie dit voorgee dat hy sy gawes van wêreldse liefde en bonhomie uitstort, asof dit soos 'n getroue kameraad altyd by jou sal bly. Dit probeer jou vermaak deur elke aanloklike bedrog tot sy beskikking om jou daarop te laat staatmaak, dat jy die enigste mees aanbidde voorwerp van sy aandag is. Maar later wanneer dit jou in die steek laat, is jy verlore en verlore. Jy kry 'n skok van jou lewe. Wat gebeur, is dat dit, soos 'n pragtige liefhebber van die eiesinnige natuur, jou skielik verlaat, sy syboeie aan iemand anders weef, sulke maklike prooi na sy gevaarlike salon neem en 'n mens dood en verlatenheid laat proe.

Daar word gesê dat Jesus (*Jesa* [vrede en seëninge van God met hom] of Jesus Christus) so 'n dikwels getroude vrou (wat 'n verpersoonliking van die werklikheid van die wêreld was) in die toestand van "*Kashf*" (geestelike toestand waarin realiteite uit die geestelike ryk in die toestand van waaksaamheid getoon word) gesien het en haar gevra het met hoeveel mans sy getrou het? Sy het geantwoord dat sy telling verloor het. Jesus het haar weer gevra: "Het hulle gesterf, of het jy van hulle geskei?" Sy antwoord terug met die antwoord dat sy hulle almal doodgemaak het! Jesus kon nie anders as om op te merk toe hy hierdie treurige antwoord hoor nie, "Jammer hom oor die mense wat in u betowering verval het. Hulle het gesien wat met hul voorgangers gebeur het, maar tog het hulle in jou betowering van skoonheid ingestap, tot die dood toe en nie betyds 'n les geleer nie".

3. Die derde voorbeeld in hierdie konteks is dié van 'n ou vrou wat haar gesig met 'n aantreklike sluier bedek, haarself met pragtige kledingstukke versier, haar profiel op flambojante wyse versier en skaars waardevolle juweliersware aantrek sodat

elkeen wat haar dophou, dadelik op haar verlief kan raak. Dit is hoe die wêreld met mense optree. Dit probeer so 'n betowering op 'n mens uitspreek met sy bekoorlike skoonheid en vervoering dat 'n mens uit jou verstand kan kom en verstom raak deur sy wapenrusting. Dit verwerp alle gedagtes en oorwegings van sy moeisaamheid. Die mens vergeet dat die lewe moeilik en ernstig is. Soms besef 'n mens dit te laat wanneer dit vir 'n mens 'n onbeskofte skok word wanneer die ou dame wat hom as 'n femme fatale voordoen, haar sluier verwyder en 'n mens eerder 'n afskuwelike gesig sien.

4. Die vierde voorbeeld is dat as iemand sou probeer om die tydperk te bereken wat verloop het sedert die evolusie van die heelal, die tydperk toe hierdie heelal nie bestaan het nie en die tydperk wat van nou af tot sy einde oorgebly het, 'n mens sal vind dat dit onmoontlik is om dit te doen en selfs om daaraan te dink is om die grense van gesonde verstand oor te steek. Eenvoudig, al wat 'n mens weet, is dat sy wêreld "van die wieg tot die graf" is, dit wil sê, die wieg is die begin van sy reis deur die lewe, deur hierdie wêreld en die graf is die einde daarvan. Daar is 'n paar stilhouplekke tussenin, kan 'n mens sê, wat bestaan uit die jare, die maande, die dae en uiteindelik die asemhalings wat 'n mens neem. Sommige dek 'n lang afstand en ander klein. Of die mens se lewe in die wêreld lank of klein is, 'n mens se lewensduur is [in werklikheid] kort, maar 'n mens vergeet hierdie belangrike punt heeltemal. 'n Mens woon hier asof jy vir ewig gaan lewe. Hoe ironies is dit tog dat hoewel 'n mens nie eers seker is van jou volgende asem nie, jy beplan vir dinge vir die volgende tien jaar wat kom, sodat jy nie hul behoefte kan voel of tekort skiet nie. 'n Mens sal dalk nie eers daardie dag sien nie!
5. Oormatige toegewing aan die plesier van die lewe is net so skadelik vir die hiernamaals ("*Akhirah*") van die mens as wat ooreet is vir 'n gulsige vraat. 'n Vraat spring op ryk, soet of warm, pittige, vetterige kos en verslind dit losbandig, sonder om te gee om oor die gevolge daarvan om 'n mens se maag met sulke swaar en onnodige kos te belas. Met die gevolg dat 'n mens begin opgooi en los bewegings het. Vir kortstondige smaak en plesier plaas 'n mens se oordaad 'n mens op sulke vernedering, lyding en skaamte. Selfs die ontlasting na so 'n swaar maaltyd is siek en onaangenaam. Daar is dus opgemerk dat hoe meer 'n mens jou oorgee aan die wellus en losbandigheid in hierdie wêreld, hoe meer word jy in die hiernamaals verneder. Op die laaste uur in die laaste spasmas van 'n mens se asem, hoe meer die mens geld, goud, silwer, tuin, bediendes en diensmeisies in 'n huis meet, hoe erger sal 'n mens se pyne van skeiding daarvan wees. Inteendeel, 'n arm persoon sal nie spyt wees nie. Sulke pyne van pyn dra net by tot 'n mens se reeds verslegtende toestand wat uitloop op "'*Adhab*" of vergelding van 'n mens se bose dade.
6. Nog 'n buitengewone faktor van die lewe is dat die sake van hierdie wêreld 'n dreigende is. Hulle lyk soos normale take, roetine en nie moeilik nie. Onbewus van alle ander konsepte en oorwegings, word die mens heeltemal daarin opgeneem 'n Mens besef nie dat daar wiele binne wiele en wiele daarin is nie. Een ding lei tot 'n ander, wat lei tot 'n mens se vermorste lewe. Jesus (*Isa* of Jesus Chris [Vrede en seëninge van God met hom]), het gesê dat die soeker van hierdie wêreld soos daardie man is wat sy lippe aan die oewer van die see

vasgemaak het, gretig verdiep in die onverpoosde les van sy dors daaruit. Dit lyk asof sy dors toeneem. Hoe meer hy drink, hoe meer begeer hy om dit te doen. Uiteindelik sterf hy in hierdie nuttelose strewe en bly dors en ontevrede. Dit is die vloek van die begeerte [vir hierdie wêreld en sy besittings]. Profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) het oor so 'n persoon opgemerk: "Dit is nie moontlik dat 'n mens in water gedompel kan word en nie nat word nie". So 'n persoon van hierdie aard, wat so 'n uitgesproke gier vir hierdie wêreld het, sal beslis daardeur besoedel word.

7. Die sewende voorbeeld oor hierdie wêreld is soos dié van 'n gas wat na 'n gasheer gaan wat baie ryk is en die gewoonte het om 'n mens se gaste wat in groot getalle na een gekom het, oordadig te behandel as gevolg van die [uitstekende] gehalte van die onthaal. 'n Mens bedien hulle met weelderige kos in goue en silwer skottelgoed van pragtige ontwerp en dekor in die aromatiese atmosfeer van ebbehout en amber aan die brand in silwer stoof. 'n Verstandige gas wat toevallig 'n mens se aard verstaan, dankbaar daaraan deelneem, 'n bietjie parfuum van jou eie daarby voeg en grasieus afskeid neem van die gasheer, tot hul wedersydse bevrediging. Aan die ander kant probeer 'n gulsige gas 'n mens se waardige leërskare van waardevolle besittings beroof ná jou gasvryheid, en word in die proses deur jou knegte gegryp en in die skande gebring. Die menslike wellus en sy verdorwe begeertes is wellustig. In hierdie reis deur hierdie wêreld is 'n mens se eie regmatig verworwe besittings jou eie ware besittings wat jy saam met jou as jou bagasie kan dra. In hierdie gastehuis (of hotel in moderne tye) kan 'n mens net baat vind by die wettige en die ware. Gierigheid sal 'n mens niks baat nie.
8. Die volgende voorbeeld van die wêreld, dit wil sê van sy innemende aard, is van so 'n aard dat die mens daarin verdwaal [in 'n toestand van fassinasie]. Soveel so dat 'n mens die hiernamaals heeltemal vergeet. Byvoorbeeld, 'n groep mense aan boord van 'n skip. Hulle bereik 'n eiland op pad waar hulle vir 'n rukkie stap vir 'n kort blaaskans, persoonlike higiëne en om ablusies te maak. Die kaptein kondig aan dat die skip binnekort moet vertrek, daarom moet hulle vinnig in al hul behoeftes voorsien en vinnig weer aan boord van die skip gaan. Die verstandiges van hulle doen dit vinnig, terwyl die ander groep traag, hier en daar strooi, buite sig gaan, onnodig deur die eiland toer en die natuurskoon van die plek, sy flora en fauna en kleurvolle skulpe geniet. Wanneer hulle terugkom, vind hulle dat die gemaklike plekke op die vaartuig almal ingeneem is. Daarom moet hulle in donker en vuil hoekies sit. Die volgende groep mense wat agter hulle aan kom, bring 'n swaar vrag van hierdie konkels saam. Hulle het slegter plekke as hul voorgangers gekry as gevolg van hul soortgelyke verkwistende uitstappies. Hulle raak so verward dat hulle skaars 'n plek kry om aan boord te sit. Daarbenewens moet hulle die vrag van hierdie pragtige skulpe wat om hul nekke vasgemaak is, dra. Na twee dae word hierdie skulpe vuil en begin stink. Wat erger is, is dat hulle weens 'n gebrek aan ruimte nie eers hierdie las kan verdryf nie. Net so swaar is hulle skaamte en bekering. Die laaste groep leeglopers raak so verdiep in die verkenning van die eiland dat hulle in hul grille heeltemal versuim om kennis te neem van kaptein se oproep vir vinnige byeenkoms, hul skip mis en in die wildernis sterf.

In 'n neutedop, die eerste groep van hulle is soos dié van die gelowiges en laaste van hulle dié van die ongelowiges wat is soos daardie mense wat God, Sy Heilige Profeet (vrede en seëninge van God met hom) en die Oordeelsdag vergeet het:

استحبوا الحياة الدنيا على الآخرة

"Hulle het die liefde van hierdie wêreld bo die Hiernamaals verkies."

Die tussentydse twee groepe is die sondaars wat teen hul beter oordeel en voorgeskrewe gedrag gedwaal het. Hulle ly in hierdie wêreld en in die Hiernamaals. Hulle word onderwerp aan Goddelike vergelding vir hul wandade.

Pasop dat dit nie die veroordeling van die wêreld as sodanig is nie. Die wêreld is immers deur God geskep, daarom kan dit nie sonder doel wees nie. Alle dinge in hierdie wêreld is nie sleg nie. Byvoorbeeld, die "*Ilm*" of kennis op sigself en die "*Amal*" (uitvoering van aksies volgens voorgeskrewe gedrag) is twee deugde van betekenis in hul eie reg. Soveel so dat albei oënskynlik in hierdie wêreld is, maar eintlik die mens na die hiernamaals sal vergesel. Byvoorbeeld, die kennis van die "*Ma'rifa*" of Gnosis van God en die bereiking daarvan is die hoogtepunt van die mens se bestaan. Die "'*Amal*" of 'n mens se optrede en goeie dade het hul eie positiewe blywende effek, naamlik die gevolglike reinheid en vroomheid van die siel wat voortspruit uit die weggooi van die bose en die voeding van die siel deur toegewyde aanbidding van God. Die voortdurende voortdurende herinnering aan God is die ewige beloning van die mens:

وَٱلْبَٰقِيَٰتُ ٱلصَّٰلِحَٰتُ خَيْرٌ عِندَ رَبِّكَ

"Maar die blywende dade van geregtigheid is beter as beloning by u Here." (Koran, Hoofstuk 18, Vers 46)

Die weelderigheid, die vreugde van die "*Dhikr*", dit wil sê die herinnering aan God is pragtig. Ons aanbid Hom en geniet die betowering daarvan in hierdie wêreld, maar eintlik het dit nie betrekking op dit nie. Dit is die seën van die hiernamaals. Daar is ook 'n vreugde van hierdie wêreld wat eindig sodra die mens sterf. Maar die vreugde van Sy liefde en aanbidding leef vir ewig. Profeet Mohammed (Vrede en seëninge van God met hom) het gesê:

الدنيا ملعونة وملعون مافيها الا ذكر الله وما والاه

"Die wêreld en die wêreldse bates is anatematies. Maar die dinge wat 'n mens help en help om aan God te dink, is geseënd."

Hierdie verhandeling oor die wêreld en sy vele eienskappe is voldoende vir die doel van die huidige diskoers. Die gevolge daarvan en ander verwante sake sal, as God wil, mettertyd bespreek word.

Ken die hiernamaals

Al-Ghazali gaan voort met sy wonderlike uiteensetting van die alchemie (of transformerende agent) van ewige geluk en ware blywende sukses in sy boek "*Kimiya-e-Sa'adat*" of "Alchemie of transformatiewe agent van verandering vir ewige geluk en eindelose sukses", deur die laaste van die vier titels (of vereistes) van hierdie alchemie (of transformerende agent) van ewige geluk te verduidelik wat "om die werklikheid van die hiernamaals te ken". In die verduideliking van die vierde vereiste vir transformerende agent van ewige saligheid - "om die werklikheid van die hiernamaals te ken", skryf hy [5]:

Liewe geliefde! Onthou dat tensy jy die werklikheid van die dood leer ken, jy nie sal kan verstaan wat die hiernamaals beteken nie. Die werklikheid van die dood het op sy beurt 'n direkte verwysing en invloed op die lewe. Die waarheid van die lewe lê daarin om die betekenis van die siel ("*Ruh*") te probeer begryp, wat met ander woorde gelykstaande is aan die kennis van die self ("*Nafs*"). In alle opsigte is die siel en die self sinoniem. Ons het nou reeds tot die gevolgtrekking gekom dat die mens geskep is in die vorm van 'n fisiese raamwerk met sy volledige infrastruktuur en met die siel ("*Ruh*"). Dit is die moeite werd om te herhaal dat die siel die ruiter is en die liggaam die berg is waarop dit ry.

Die siel sal in die Paradys of in die hel wees volgens sy vorm, die waarde, ongeag die liggaam. Dit sal óf ingewy óf veroordeel word. Die hart se onskatbare bates, deurdrenk deur die Goddelike guns op die mens, sonder die liggaam, word "paradys van die siel" genoem. God se geseënde persoon met so 'n siel, sal in die hiernamaals beloon word met pragtige paleise, tuine en ontelbare ander lekkernye [wat geen oë nog ooit gesien het nie, en geen harte ooit gedink het volgens die Koran en profetiese leerstellings nie]. In teenstelling daarmee word die siel in pyn en lyding, as gevolg van sy eie slegte dade sonder die liggaam, die "vuur in die siel" genoem. Sy woonplek sal die hel wees. Doringheinings en skerpioene sal 'n mens se medemaats wees. Meer besonderhede oor die onderwerp is verskaf in hierdie werk se metgeselbundel [in my boek genaamd] "*Ihya al-Uloom ad-Deen*" of "Herlewing van kennis van die pad na God". Nie baie mense weet veel van die dood wat ons hier aangeraak het nie; Mense verkies om meer oor die hemel en die hel te dink as oor die onderwerp van die dood. Daar is gesê in "*Hadith Qudsi*" (tradisies van profeet Mohammed [vrede en seëninge van God met hom] waarin hy van God oorgedra het) dat:

اعدت لعبادى الصالحين ما لا عين رأت ولا اذن سمعت

ولا شكر على قلب بشر

"Vir my regverdige dienaars het Ek [sulke vreugdes] berei wat deur geen oog gesien of deur enige oor gehoor of selfs in die hart van enige mens plaasgevind het nie."

Verder is daar 'n venster in die mens se hart wat oop is na die hemelse (of geestelike) ryk waardeur dit die geheimenisse van die onsigbare ("*Ghaib*") sien. Dit leer hulle nie ken deur hoorsê nie, maar dit sien hulle eintlik en sien die toestand van die seën in die

hiernamaals of die toestand van veroordeling in die hiernamaals. Dit onderskei duidelik die uitgesproke verskil tussen die twee toestande om gesond of siek te wees soos 'n geneesheer sou doen. Dit word ten volle lewendig vir die deug om behoorlike medisyne in siekte te neem en om die voorkomings te volg wat deur die dokter bepaal word, deur op te hou van dinge wat Hy verbied het. Hierdie proses word die saligheid van die liggaam ("*Sa'adah badania*") genoem. Omgekeerd, die oormatige toegeeflikheid, soos om te veel te eet en geen aandag aan sy dokter te gee nie, is sleg en word die siekte van die liggaam genoem ("*Shaqawatu badania*"). Die praktiese waarneming laat 'n mens duidelik sien dat die hart, die siel van die nageslag van Adam, dit wil sê die mens, beide die deug en veragtelikheid in hom het. Die 'genesing' om die beloning van deugsaamheid te kry, lê in die aanbidding en die Gnosis ("*Ma'rifa*") van God, terwyl die vloek, die gif van die veragtelikheid vervat is in die onnoselheid van onkunde en in onedele gedrag [aangesien edele doelwitte slegs deur edele middele bereik kan word en onedele doelwitte die enigste uitkoms van onedele middele is]. Om hierdie kennis op te doen, is om groot wysheid te verkry. Baie van die mense wat hulself "Ulema" of geleerdes genoem het, is nie net in hierdie kennis geleer nie, maar is ook die teenstanders en ontkenners daarvan. Om 'n ding te weet, maak 'n mens sekerlik leun ("*'Alim*") en 'n onkundige omdat jy dit nie weet nie. Maar daar is hulle. Hulle weet net van die fisiese paradys of die hel. Vir hulle is hierna beperk tot die hoorsê of om die 'dikwels' blindelings te volg. Nodeloos om by te voeg dat ons die feite in studie en navorsing oor die onderwerp neergeskryf het op grond van goeie argumente, in Arabies.

Ons kan onder die omstandighede net byvoeg dat 'n intelligente en skerpsinnige persoon wie se innerlike ("*Batin*") of die siel rein en onbevooroordeeld is, die regverdige pad sal vind wat lei na die oordeel van die hiernamaals in sy ontluikende waarheid, anders as 'n hele paar mense, wat heeltemal in die duister daaroor is.

Om die waarheid oor die dood te verstaan, moet jy weet dat die mens twee soorte siele het. Die "*Ruh Haiwani*" beteken die fisiese, die dierlike siel. Die ander word "*Ruh Insani*" genoem, wat die siel is vanaf die oorsprong van die siel van engele in die mens. Die bron, die delta, die fontein van die dierlike siel is daardie klomp vlees wat die [fisiese] 'hart' genoem word en wat aan die linkerbokant van die mens geplaas word. Dit het die volgende kenmerke:

1. Dit bestaan uit fyn naïewe koorsheid van fisiese vervoeging van matige aard.
2. Die koorsigheid of ligte koorsagtigheid wat in sy eie ontstaan taamlik matig is, kom uit die are van die [fisiese] hart, bereik die brein en die ander dele van die liggaam.
3. Dit pols.

In 'n neutedop, dit is die dierlike siel wat die onus van die medium en beweging dra en uitvoer. Wanneer dit die brein bereik, word sy warmte verminder en word clement. Die oë kan daardeur sien en die ore hoor. Dit strek geleidelik na alle sintuie. Die siel kan vergelyk word met 'n lamp. Wanneer dit by die huis kom, word die mure rondom waar dit geplaas is, verlig. Op dieselfde wyse, soos hierdie lamp die omgewing, die dele

rondom dit in 'n huis verlig, verleen God in Sy Opperste Barmhartigheid lig, die krag om in die oë te sien en die vermoë om in die ore te hoor deur hierdie siel en alle sensoriese organe is bekwaam (geaktiveer).

Aan die ander kant, as een of ander aar aangetas word en gedraai of geknoop word, is dit geneig om verlam, lusteloos en dormant te raak en die dokter probeer sy bes om te sien dat hierdie knoop oopgaan en op een of ander manier verwyder word. Met ander woorde, die siel is soos die vlam van die lamp, die hart is die lont en kos is die olie. Sonder die olie word die lamp gewiggel. Sonder voedsel, dit wil sê die olie, kom die matige temperament van die siel tot stilstand en lei dit tot die dood. As daar olie is, maar die lont baie olie gebruik, beteken dit dat dit gebrekkig geraak het en dat die stadium bereik kan word wanneer dit glad nie werk nie. Dit is wat uiteindelik met die hart gebeur - dit word nie in staat om sy kos te aanvaar en te assimileer nie. Net so, as lamp bedek is, sal dit geblus word ten spyte van die teenwoordigheid van lont en olie. Net so sterf 'n dier wanneer dit ernstig gewond is.

Kom ons kyk na die voorbeeld van die gepoleerde spieël. Solank dit netjies en skoon bly, aanvaar dit alles wat daarop geprojekteer word en weerspieël dit baie bevredigend. Dit kan dit egter nie doen wanneer dit vuil, aangetas of met stof bedek word nie. Die prente en voorkoms van dinge word nie daarin sigbaar nie, nie omdat hulle nie daar is nie, maar omdat die spieël te vuil geword het en dus nie in staat is om beelde te weerkaats nie.

Net so is die vermoë van die medium om dit in staat te stel om te roer en van die sensitiwiteit van die ledemate in die dieresiel, te danke aan sy inherente natuurlike temperament van matigheid en ook as gevolg van sy fyn fyn naïewe koortsheid. Maar sodra hierdie eienskap van die clement-natuur, is sy matigheid verlore, sy kragte wat as primêre bedrywers werk, hou op om te werk. Hierdie unieke seën van God word dus verbeur. Die liggaamsorgane hou op om te funksioneer en die mens word dood verklaar. Die werk van die engel, toegewys deur die Almagtige God, aan ons bekend as "*Malik ul-Maut*" of die "Engel van die Dood", begin. Die kennis van sulke sake is die bekendste aan hom. Ons ken hom deur hoorsê as "*Malik ul-Maut*" of die "Engel van die Dood", maar sy ware integriteit is in die kennis van maar 'n paar.

Die kwessie van die mens se dood is egter anders. Benewens die dierlike siel hierbo beskryf, het die mens 'n ander siel ("*Ruh*") in een wat "*Ruh Insani*" of die "menslike siel" of "hart" genoem word. Hierdie siel, anders as die bogenoemde fisiese of organiese siel, is op 'n baie hoër vlak. Menslike siel aanvaar nie verdeeldheid nie. Die belangrikheid en betekenis daarvan kan gevisualiseer word deur die feit dat dit die "*Ma'rifa*" of Gnosis van God kan bevat. Voorwaar, God is ook een en enigste. Die verdeling van Sy "*Ma'rifa*" of Gnosis, is ook nie houdbaar nie. Daarom is die konsep van Sy "*Ma'rifa*" of Gnosis wat in enige liggaamlike vorm omskryf moet word, gelykstaande aan godslastering.

Liewe geliefde! As ons ter wille van die argument die teenwoordigheid van die lont, sy vlam en die lig in die mens sou veronderstel, dan sou ons slegs die fisiese komponente

van die lamp, naamlik sy struktuur en die lont aan die dierlike vorm kon toeskryf, dan sal ons ook nie sy lig daaraan as sodanig kan aandui nie, in ooreenstemming met die 'menslike siel' van die mens. Dit is voor die hand liggend, want eersgenoemde is verbygaande, maar laasgenoemde is nie, dit wil sê die fisiese lamp se lig is onderhewig aan die lamp. As die lamp verpletter word, sal sy lig geblus word. Maar die mens se werklike siel (dws die 'menslike siel') word nooit uitgeblus of vermy nie, alhoewel 'n mens se 'diersiel' kan vergaan. Op 'n manier is die dierlike siel in die mens die berg van 'n mens se ware siel waarop dit saal en galop. Dit is ook die middel, die apparaat vir 'n mens om dit te doen, tot jou voordeel. Daarom, wanneer hierdie berg (dws die diersiel) vergaan, verloor die mens sy gebruik. Net so goed, soos in die afwesigheid daarvan, kry 'n mens meer selfvertroue en word meer onafhanklik en selfstandig. Dit maak die minste saak vir 'n mens, veral gedurende hierdie tydperk, aangesien die mens so hard gewerk het dat 'n mens reeds 'n mate van verdienste van afrekening en posisie van die noemenswaardige behaal het. Om 'n stempel van gesag op hierdie heerlikheid te plaas, het profeet Mohammed (vrede en seëninge van God op hom) ook gesê dat, "Die dood is 'n geskenk vir 'n gelowige".

Die situasie is soortgelyk aan dié van 'n jagter wat in die veld is met 'n mens se jagtoerusting en toebehore. Ter wille van argument, as 'n mens daarin slaag om die prooi te kry waarvoor jy spesifiek al die pad gekom het, maar jou toerusting verloor [in daardie proses], is jy steeds beter daaraan toe. Alternatiewelik, as 'n mens jou jagtoerusting verloor voordat jy die prooi kry, sal jou toestand erger word tot jou ergernis [as gevolg van jou versuim om jou doel te bereik]. Daar is 'n diepgaande les daarin vir dieselfde. So 'n persoon ontmoet 'n mens se eie mislukking deur jou eie hande. Die vergelding van die hiernamaals haal 'n mens in, wat ontelbare pyn tot gevolg het.

'n Mens kan in sekere ledemate verlam wees. 'n Mens se hande en voete kan ophou werk. 'n Mens moet onthou dat jy pas die gebruik van hierdie instrumente verloor het. Wat nie genees kan word nie, moet verduur word. Solank die mens, die meesteragent, daar lewe, is die belangrikheid van hierdie organe sekondêr. 'n Mens se waarheid, die werklikheid is dus nie in hulle nie, nie in die rug, maag of in die kop nie. Trouens, selfs al hou al die organe van 'n mens se raam op om te werk, hou jy op om jou dienaars te wees en bly jy nie in jou beheer nie, is 'n mens se immanensie moontlik, aangesien die dierlike siel nie dieselfde is as die menslike siel nie. Daar is egter twee aspekte daaraan wat weer beklemtoon moet word, naamlik:

1. In een soort bestaan [genoem lewe] is die aktiewe deelname van die liggaam noodsaaklik. Die honger, dors, slaap, ens.
2. In die ander bestaan [met slegs die 'menslike siel' of "*Ruh Insani*"] is daar geen bestaan van die liggaam nie. Hierdie bestaan is die grand prix van God se Gnosis ("*Ma'rifa*") van die strewe na die Goddelike Skoonheid ("*Jamal Ilahi*"), Sy uitstekende prag en heerlikheid by uitstek; pragtig, verwarrend en so heerlik verruklik, dat saligheid verstom staan in sy opperste ekstase. Dit is die ewige seëninge ("*Baqiyat us-Salihaat*") waarvan God in die Heilige Boek (Koran) melding maak. Hierdie 'ewige seëninge van die geseëndes, die bekragtigde goeie' is 'n ongeëwenaarde beloning van God, waarvoor die menslike siel altyd

tevrede moet bly. God se elite, die uitverkorenes, het hierdie eienskap aan die voorste in hul self ("*Nafs*") wat hulle outomaties tot 'n steeds stygende hoë voetstuk verhef. Omgekeerd, die verwaarlosing, die onkunde en die dwaasheid is die ander kant daarvan wat gelykstaande is aan verwoesting en die blindheid van die siel:

وَمَن كَانَ فِي هَٰذِهِۦٓ أَعۡمَىٰ فَهُوَ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ أَعۡمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلٗا ٧٢

"En elkeen wat blind is in hierdie [wêreld], sal blind wees in die hiernamaals en verder van die weg [van die waarheid] afdwaal." (Koran, Hoofstuk 17, Vers 72)

Tensy jy geneig is om die verskil tussen hierdie twee soorte siele in die mens uit te maak, sal jy nie die dood kan verstaan nie.

Die dierlike siel is in die volgorde van die fisiese kursus, en die ru is hoofsaaklik gemoeid met taamlik dampagtige genetika, soos vroeër beskryf. Gal, fibrose en ander uitskeidings kom saam om die verbinding daarvan te vorm. Hul basiselemente is water, vuur, stof en lug. Daarom word die gevolglike eenvormigheid of variasie wat deur hul interaksie gekenmerk word, toegeskryf aan die betrokke hitte, koue, vog en droogte. Die mediese kennis of sy praktisyn - die dokter - bly gevolglik ten volle lewendig vir hul betekenis.

Hulle weet egter nie dat hulle in die behandeling van die liggaam van hul pasiënte onwillekeurig probeer om die fisiese raamwerk van die liggaam geskik te maak om deur die 'menslike siel', die ware siel van die mens, gery te word nie. Engelagtig van aard, die "*Nafs al-Mutmainna*" of die verfynde siel van die mens wat die vlak van innerlike vrede en volkome bevrediging bereik het, het groot eienskappe. Die mens se lewensreis is nie uit eie wil nie. 'n Mens is georden om dit te doen, om jou ware waarde van hierdie pad van slaggate te wys en dit met vlieënde vaandels na die doelpaal te maak en jou beloning te kry vir die harde werk en beproewinge, wat dapper in hierdie moeilike oorgang [van die wêreldse lewe] deur een in die gesig gestaar word. God sê:

قُلۡنَا ٱهۡبِطُواْ مِنۡهَا جَمِيعٗاۖ فَإِمَّا يَأۡتِيَنَّكُم مِّنِّي هُدٗى فَمَن تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا
هُمۡ يَحۡزَنُونَ ٣٨

"Ons het gesê: 'Trek julle almal van hier af [d.w.s. uit die Paradys in God se Teenwoordigheid; dit was saam aan Adam en Eva gerig; daar sal leiding van My na jou toe kom, en elkeen wat My leiding volg, sal geen vrees op hulle wees nie, en hulle sal nie treur nie.'" (Koran, Hoofstuk 2, Vers 28)

God, die Barmhartige, het ook bygevoeg:

إِذۡ قَالَ رَبُّكَ لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّي خَٰلِقُۢ بَشَرٗا مِّن طِينٖ ٧١

فَإِذَا سَوَّيۡتُهُۥ وَنَفَخۡتُ فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُواْ لَهُۥ سَٰجِدِينَ ٧٢

"God het vir die engele gesê: 'Ek gaan die mens uit klei skep, so as Ek die mens gevorm het en in een siel geblaas het wat deur My geskep is...'" (Koran, Hoofstuk 38, Verse 71-72)

In hierdie vers is daar 'n subtiele verwysing na die verskil tussen hierdie twee siele ("*Ruh*"). Een is toegeskryf aan die stof en die woord daar is gebruik om die betekenis van sy matigheid in die natuur oor te dra, terwyl "*Nafakhtu fehe min Roohi*" of "Ek het in een My siel geblaas" 'n delikate aanduiding is na 'Sy eie self'. Dit is soos om 'n fakkel van watte te maak om dit aan die brand te steek om die kieme van die siekte uit te roei.

Die belangrikste faktor, kan onthou word, is die "Goddelike Wet en gedragskode vir die mens" wat as 'n mens se gids, die moderator en die monitor optree. Uiteindelik kom ons weer by dieselfde ding, naamlik die essensie van die bestaan van die mens, om in 'n mens se besef van jou eie self te wees om die "*Ma'rifa*" of Gnosis van God te verkry. Hoe om jouself te verstaan en te herken, is die sleutel tot hoe om die "Ma'rifa" of Gnosis van God te probeer verkry. Op dieselfde manier, om die waarheid oor hierdie siele te verstaan, is om die kennis van die hiernamaals te probeer verkry.

Die basiese grondslag van die geloof ("*Deen*" of Pad na God), onder andere voorvereistes, lê in eksplisiete geloof in God en Sy gegeordende 'Oordeelsdag'. Daarin lê 'n geheime verborge in sy afsondering waar ons nie mag aanraak nie. Dit kan ook nie met gemak verstaan of aangeroer word nie, want in sy diep dieptes lê die "*Ma'rifa tul Haq*" en die "*Akhirah*", dit wil sê die waarheid van die Allerhoogste Heer en Sy beloofde hiernamaals. So, jy kan heeltemal ingaan en jou wysheid uitput in 'n poging om sy kennis en begrip te kry. Die navorsing daarvan is so onheilspellend, so vreemd, so ingewikkeld dat dit grens aan die onpeilbare in die mate dat diegene wat die minste daarvan gehoor het, ontsag gehad het, verstom geraak het en geweier het om selfs die alfa's en omega's daarvan te aanvaar en uitgeroep het dat dit onmoontlik is, gebaseer op goddeloosheid van denke en op 'n uiters onwaardige oefening in nutteloosheid. Nie die Profetiese tradisies of die Heilige Koran het [eksplisiet] betrekking op die kwessie nie. Hoe sal jy dit dan kan waag? Daarom kan mense net nie daarna luister nie. Die profete het dus gesê:

كلموا الناس على قدر عقولهم

"Praat met die mense volgens die vlak van hul intelligensie [en verstandelike vermoëns]."

Daarom is sommige van die profete deur God ingelig om nie die eienskappe van God die Almagtige aan te raak wat die mense dalk nie kan verstaan nie, want wanneer hulle dit nie sal kan verstaan nie, sal hulle weier om daarin te glo, wat vir hulle skadelik sal wees.

Die waarheid oor die ware siel van die mens ('menslike siel') is breedvoerig beskryf. Die 'diersiel' sterf wanneer die ledemate van die liggaam van die mens inert en leweloos word. Die 'menslike siel' bly manifest ongeag [van lewe of dood]. Die terme opstanding van die mens, die oordeelsdag, die opstanding beteken dus nie in afleiding dat die

mens na 'niks' weer as sodanig tot stand gebring sou word nie. Dit beteken eerder dat 'n mens die vorm, 'n nuwe liggaam, sal kry soos dit voorheen gedoen is en dan sal jy weer opgeknap word met die nodige eienskappe en eienskappe. Dit sou baie maklik wees [vir God in vergelyking met die eerste skepping waarin liggaam en siel albei geskep is].

Hulle moet besef dat goeie dade die reinheid en grootsheid van die siel tot gevolg het. Waarom sulke nie-konformiste nie erken nie, is 'n mens se begrip. 'n Mens moet dus logies leer dat die heiliges (Gnoste), die elite van God, hulself as op reis deur hierdie wêreld beskou. So 'n persoon wat op hierdie pad reis, die goedere vir 'n mens se wins en die nie-winsgewende materiaal verhandel en bymekaarmaak om verlies te voorkom, dra eintlik die goeie winskopies wat 'n mens gemaak het op pad na jou eindbestemming, dit wil sê die Hiernamaals. 'n Mens weet:

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّآ إِلَيْهِ رَٰجِعُونَ

"Aan God behoort ons en aan Hom is ons finale terugkeer (bestemming en tuiskoms)." (Koran, Hoofstuk 2, Vers 156)

Daarom bly 'n mens ten volle lewendig vir jou status om heeltyd in transito te wees. 'n Mens se werklike land is nie hierdie wêreld nie. As sodanig gaan 'n mens voort op hierdie pad en versamel die finale goedere in jou verblyf by verskillende stoppunte (stopplekke) en mylpale, ten volle bewus daarvan dat wanneer jy jou doel bereik, jy 'n billike prys sal haal vir wat jy tot dusver langs die pad verkry het, in die land van jou permanente verblyf, die hiernamaals, vir een.

Daar is vier afsonderlike stasies of mylpale in die reise van die siel. Siel is die werklikheid van die mens terwyl liggaam nie is nie. Siel het ook 'n rusplek – die plek waar dit vandaan ontstaan het, is sy regte tuiste of land en dit het na hierdie wêreld gekom op sy reise en dit het baie mylpale voordat dit terugkeer na sy oorsprong. Elke mylpaal in die reis van die siel is 'n wêreld op sigself as dit met 'n mate van filosofiese nadenke gesien word. Hulle is soos volg:

1. Die eerste mylpaal is die "*'Alam Mahsusaat*" of die 'ryk van sin en sensitiwiteit'.
2. Die tweede mylpaal is dié van die "'*Alam Takhayyulat*" of van die "ryk van bevrugting [van gedagtes en idees]".
3. Die derde mylpaal is dié van die "'*Alam Mauhumaat*" of die "ryk van onderskeiding van die ononderskeibare".
4. Die vierde mylpaal is van die "'*Alam Ma'qulaat*" of die "ryk van goeie orde, prestasie en selfbewustheid". Dit is in hierdie mylpaal dat 'n mens bewus word van die self of van jou eie werklikheid en waarheid.

Kom ons probeer om hul status te verstaan deur die volgende voorbeeld:

1. Solank 'n mens in "'Alam *Mahsusaat*" of die "ryk van sin en sensitiwiteit" bly of is, is 'n mens soos 'n mot wat instinktief om die brandende vlam sweef en sweef. Die mot het die oë, maar het nie die intellek om te dink en te onthou nie. Die

aantrekkingskrag van die mot vir die brandende vlam is spreekwoordelik vir sy intrinsieke eienskap om duisternis te ontduik en ontsteek te word met die liefde vir die lig. Aangesien dit nie besit word met die krag van gebalanseerde denke en veiligheid nie, beskou dit in sy soeke na 'n uitgang in die verligting verkeerdelik die brandende vlam as daardie opening, met die gevolg dat dit uiteindelik op die gloeiende vlam val en sterf. As die mot toegerus was met die vermoë om te redeneer, sou dit nie naby die vlam gegaan het nadat die eerste warm gloed daarvan op sy vere gevoel het nie. Hierdie gebrek [aan intellek] maak dat die mot nie die status van enige afrekening bereik nie. Byvoorbeeld, in teenstelling hiermee probeer ander diere wegskram van 'n ding wanneer hulle seergemaak word. Die blote aanskoue van 'n stok laat hulle vlug vir gevaar.

2. In die tweede fase van "'*Alam Takhayyulat*" of "ryk van bevrugting [van gedagtes en idees]", woon die mens in die ryk van beeste en swakdenkende diere.

3. Die derde ryk is van die bogenoemde "'*Alam Mauhumaat*" of die "ryk van onderskeiding van die ononderskeibare". Op hierdie vlak kom die mens so te sê op gelyke voet met bok en perd, d.w.s. in teenstelling met die swaksinnige diere van die tweede stadium, herken 'n mens op hierdie stadium jou vyande en probeer om gevaar af te weer deur natuurlike impulse, naamlik die pogings om vir jou lewe te ontsnap, die oomblik wat jy jou oë op 'n wolf of 'n leeu werp, hoewel 'n mens hulle dalk nog nie voorheen gesien het nie. Iets in een sê vir 'n mens om nie bang te wees vir 'n magtige os, 'n kameel of 'n kameelperd nie, hoewel hulle groter as hulle is. Hierdie instink is natuurlik [en intrinsiek] deur God in hom ingewortel. Tog is hierdie diere nie so intelligent nie, dit wil sê op daardie vlak waar hulle as bekwaam beskou kan word om na hulself om te sien wat in die vierde fase kom.

4. Die vierde fase is van "'*Alam Ma'qulaat*" of die "ryk van goeie orde, prestasie en selfbewustheid" soos voorheen genoem. Tot die derde stadium bly die mens in die domein van onduidelikheid. Dit is eintlik van hier af dat die mens die status van 'n mens betree, dit wil sê in die ryk van die glorie van die mens. 'n Mens sien sulke dinge in hierdie stadium waar vermoedens en bygeloof heeltemal uitgeskakel word.

In "'Alam *Mahsusaat*" of die "ryk van sin en sensitiwiteit" begin die mens dinge in hul regte perspektief beoordeel en evalueer en die dinge wat kom, vermy. Hier som 'n mens die dinge op soos jy dit sien. Dinge het 'n entiteit, 'n identifikasie. 'n Mens probeer hulle korrek klassifiseer en slaag oor die algemeen daarin om dit te doen. Natuurlik, in die wêreld van "*Mahsusaat*" of die "ryk van sin en sensitiwiteit", is die mens se konsentrasie gebaseer op sulke gevoelens wat aan 'n mens oorgedra word deur 'n mens se oordeelkundige sensasies, soos om op die aarde te loop. Maar op die laaste, die vierde fase, impliseer dit ook 'n mens se vermoë om veel meer as dit te kan doen, soos om op water te loop. Dit is die stadium van opkoms van die mens, die "'*Alam Ma'qulaat*" of die 'ryk van goeie orde, prestasie en selfbewustheid'. Hier in opvallende vergelyking kan 'n mens rondloop gebaseer wees op die waarheid van feite van 'n

ander aard wat deur 'n mens se siel aanvaar word en as sodanig kapitaliseer in 'n mens wat op water kan loop. Dit is die vooraanstaande status van die profete en God se "*Walis*" of intieme vriende of heiliges, soos om in die lug te loop. Mense het profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) gevra of Jesus (vrede en seëninge van God op hom) of Jesus Christus op water kan natmaak? Hy het geantwoord:

وَلَوْ ازْدَادَ يَقِينًا لَمَشٰى فِى الْهَوَاءِ

"As sy skuldigbevinding sterker was, sou hy in die lug geloop het."

Dit wys dat sulke dinge in "'Alam *Idrak*" of die "ryk van denkbaar of moontlik" is. Daar is dus baie stadiums van die mens wat die leer van statuur van die eerste sport tot die laaste sport van eminensie klim en engele eienskappe verkry wat die mens na 'n mens se "*Meraj*" of die toppunt van prestasie en glorie geneem het. Daar is baie gevare in hierdie klim van die laagste lae van "*Asfalus Safileen*" (laagste van die laagte) na die hoogtepunt van die "*Aa'la Illiyeen*" (hoogste van die hoë) soos in die Heilige Koran gesê word:

إِنَّا عَرَضْنَا ٱلْأَمَانَةَ عَلَى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱلْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَن يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا
وَحَمَلَهَا ٱلْإِنسَٰنُ ۖ إِنَّهُۥ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا ﴿٧٢﴾

"Ons het die trust aan die hemel en die aarde en aan die berge aangebied, maar hulle het geweier om dit te dra en was bang daarvoor; 'n mens het dit gedra wat sekerlik onregverdig en onkundig was." (Koran, Hoofstuk 33, Vers 72)

Daar is verskillende stadiums in die opgang van die mens, van die laagste status van diere en klippe tot dié van die voetstuk van engele. Dit is so omdat daar geen gevaar is in wat op aarde is in "*Jamadaat*" of klippe, groei en plantegroei nie. Hulle weet nie. Omgekeerd is die "*Aa'la Illiyeen*" of die hoogste van die hoë op die hoogtepunt van hul glorie gestasioneer. Dit is nie moontlik vir hulle om daarvandaan af te daal nie, soos in die Heilige Koran ingeskryf is:

وَمَا مِنَّآ إِلَّا لَهُۥ مَقَامٌ مَّعْلُومٌ

"Elkeen van ons het 'n bekende stasie daar." (Koran, hoofstuk 37, vers 164)

Diere is onder "*Asfalus Safileen*", die laagste. Daarom is daar geen vordering vir hulle nie. Die mens in die middelste sport [van die geestelike leer] is egter in gevaar. 'n Mens kan tot in die dieptes van die diere sink, tot die laagste vlakke [om soos hulle te word]. 'N Mens kan ook hoog styg tot op die hoogtes van die vlak van engele ("*Malaika*"). Die vermoë, die bekwaamheid om so 'n ernstige verantwoordelikheid te dra om "*Ashraful Makhluqaat*" of die beste van alle skeppings te wees, is dus 'n kwessie van die [ware] wese [van die mens]. Dit impliseer dat slegs die mens op 'n mens se beste, in 'n mens se groot statuur van "*Ashraful Makhluqaat*" of die beste van alle skeppings, die uitdaging kan aanvaar.

Die betekenis en doel van hierdie verhandeling is dus om dieper in dinge te kyk, nie net om 'n oppervlakkige blik te hê op wat dit oppervlakkig blyk te wees nie, maar om vas te stel wat dit werklik is. Hierdie diskoers oor die doel van die mens se lewensreis is as sodanig stof tot nadenke vir diegene wat die woorde van wysheid wil optel en op hul intrinsieke waarde wil konsentreer. Daar is nie baie werke van hierdie aard of baie mense wat dit dalk wil of kan begryp nie. Daarom behoort die huidige dialoog oor die onderwerp voldoende te wees.

Daar is 'n hele paar mense wat nie wys is nie en ook nie die Goddelike wet volg nie. Dit is die mense wat hulself in stilstand bevind oor die toestand van die "*Akhirah*" of die hiernamaals. Hulle twyfel eerder daaroor. Trouens, wanneer die wêreldse begeertes die oorhand kry, pas dit hulle om die hiernamaals te weerlê. Hulle doen dit en maak verskonings om hulself te verdedig. Die duiwel oortref hulle met sy bose dade, met al sy sjarme en help en help hulle om te dink dat die straf van die Oordeelsdag 'n fantasievolle hallusinasie is wat geskep is om mense bang te maak. Wat die belofte van die Paradys aan die regverdiges betref, brandmerk hulle dit ook as blote charismatiese vertoning, 'n fantasie van geestelike fanfare wat ontwikkel het om die mens aan swaarkry van droë, somber lewens te plaas en niks anders nie. Daarom sien hulle neer op die aanhangers van die Goddelike wet.

Sommige mense gee voor dat hulle bo al sulke oorwegings verhewe is terwyl hulle geklee is in lappe ('n rok van nederige *Soefi's*). Sulke pretensies help hulle nie die minste nie. Hulle het ook geen posisie van verdienste nie. Trouens, sulke bedrieërs doen hulleself net soveel skade as aan ander eenvoudige mense wat deur hulle mislei word om hulle as mense met 'n geestelike status te beskou, wat hulle nie kan verstaan nie. In werklikheid het hulle geen logika of argumente om hulle te ondersteun nie. Hoe kan sulke mense enige werklike verborge waarde in hulle hê? Hulle het niks in hul mou nie. Onder die omstandighede moet hulle in geen onsekere terme vertel word dat as honderd vier-en-twintigduisend profete, al die wyses van destyds, al die geleerde geleerdes ("'*Ulema*") en heiliges (vriende en intimi van God of "*Awliya*") almal verkeerd was en net hulle reg is, dan is daar niks meer om by die onderwerp te voeg in die lig van hul onkunde en arrogansie nie.

'n Mens kan sê dat jy dalk die een is wat verkeerd is. Daarom kon jy nie die waarheid oor die hiernamaals en God se straf verstaan nie ("'*Adhab*"), die marteling van die siel, die voorskrif van die "siel" as gevolg van die oorheersing van ons sintuiglike persepsies, die aanvaarding van wat nie deur die vyf sintuie ervaar word nie, aangesien verkeerd op so 'n dun grond nie tasbaar is nie. 'n Persoon met so 'n verwaandheid moet onmiddellik gediagnoseer word dat 'n mens glad nie in jou regte elemente is nie, veral wanneer jy sê: "Net soos ek weet dat twee meer as een is, hoef ek nie vertel te word nie, ek weet ten volle goed dat daar nie iets soos 'siel' bestaan nie. Dit het geen permanensie nie, en fisiese vreugde of pyn kan onder geen omstandighede in samehang met die vreugde of pyn van die siel beskou word nie". Dit is sulke mense van wie God gesê het:

وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى ٱلْهُدَىٰ فَلَن يَهْتَدُوٓا۟ إِذًا أَبَدًا

"So, as jy hulle tot die leiding roep, selfs dan sal hulle nooit gelei word nie." (Koran, Hoofstuk 18, Vers 57)

Veronderstel 'n mens voer die argument aan: "Waarom sou ek die res van my lewe in die hut van vroomheid deurbring en myself onnodig weerhou van die vreugdes wat die wêreld my bied, as ek geen leidrade het oor wat jy my probeer vertel oor die waarheid van die siel en die hiernamaals nie, aangesien dit vir my taamlik vergesog lyk? Ek is in elk geval nie bewus van hierdie sake nie". In so 'n geval is die antwoord dat, "Noudat jy soveel aanvaar het, hoekom volg jy nie die Goddelike wet en leiding nie? Dit is gebaseer op logika dat wanneer jy nie bewus is van iets nie, jy geen risiko moet neem nie. Gestel jy steek jou hand uit om uit 'n bord te eet en jy word vertel dat 'n slang pas sy mond daarin gesit het, sal jy dadelik van die maaltyd onttrek. Hierdie stelling kan verkeerd wees, maar die omsigtigheid in jou sal jou nooit aan die kos laat deelneem nie, maak nie saak hoe lekker dit mag wees nie. Gestel net so, jy is siek en in vrees vir jou lewe en die persoon wat die sjarme van genesing skryf, vra jou om vir jou 'n klein hoeveelheid silwer te gee, sodat 'n mens die amulet vir jou kan voorberei, sal jy aan hierdie eis toestem ten spyte van jou bekommernisse tot die teendeel. Ook, as 'n heldersiende jou vertel dat wanneer die maan so en so 'n stadium bereik, jy 'n bitter medisyne vir jou behandeling moet neem. Ten spyte van sy fantasie, sal jy heel waarskynlik 'n mens se raad vir jou gesondheid volg, ook op grond daarvan dat jy reg kan wees".

So, hoe kan honderd-vier-en-twintigduisend profete, talle wysgere, geleerde geleerdes ("'*Ulema*") en heiliges of intieme van God ("*Awliya*") verkeerd wees en hoorsê sê, terwyl 'n kwaksalwer of 'n fortuinverteller reg kan wees? Dit moet die mens oorreed om 'n mens se posisie te heroorweeg. Dit is waarskynlik dat 'n mens geïnspireer kan word om dit te doen op grond daarvan dat as hierdie mense reg is, waarom moet ek dan die hiernamaals ontken, kan wees dat ek onherroeplik in die hiernamaals verwoes kan word deur nie na hulle te luister nie en blindelings aan wêreldse plesier oor te gee. Waarom moet ek dan nie nou wegtree nie [van my onhoudbare posisie wat nie volgehou kan word nie]?

Hipoteties, as die hele wêreld tot op die rand gevul sou word met rogmielies en 'n mossie die taak gekry het om elke duisend jaar een rogmielies op te tel, is dit steeds 'n belangrike punt as die rogmielies die ewigheid sou ontmoet. So hoekom die risiko neem van die straf van die hiernamaals van hier af tot die Oordeelsdag, moet 'n mens dink. Mense maak reise in bote en skepe en ly swaarkry om hul goedere vir hul bestaan te verkoop. Waarom moet die mens dit nie doen nie? Vroomheid, vasberadenheid en deursettingsvermoë betaal die striver goeie dividende.

Ali (Mag God se welbehae op hom wees) ['n groot metgesel en neef van profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom)] het in 'n godsdienstige debat aan 'n ateïs gesê: "As dit wat jy sê korrek is, sal jy gered word en ons sal gered word, maar as wat ons sê korrek is [en wat jy sê verkeerd is] dan sal net ons gered word en jy sal ewige Goddelike vergelding in die gesig staar". Ali (mag God se welbehae op hom wees) was 'n wysgeer. Hy kon nie die argument kragtiger bevorder het nie. Hy het dit

gesê nie omdat hy enige twyfel gehad het oor wat hy sê nie, maar hy het die uitgangspunte van sy verklaring so kragtig opgestel in die lig van die ingesteldheid van die ateïs.

Daarom kom ons tot die gevolgtrekking dat iemand wat ledig bly (mors) jou tyd in die wêreldse aangeleenthede ten koste van jou hiernamaals ("*Akhirah*"), is 'n mens hiernamaals in gevaar. In die lig van die sterkte van die sterk argumente wat hier aangevoer word en die voorbeelde wat verskaf word, is dit gepas dat die andersdenkende geen risiko's neem nie en op vaste grond is.

وَالسَّلَامُ عَلَى مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَى

"En vrede met iemand wat die leiding volg."

Ons het die diskoers oor die Gnosis ("*Ma'rifa*") van God, self ("*Nafs*"), hierdie wêreld en die hiernamaals opgesom. As ons God wil, sal ons nou die veertig noodsaaklike elemente ("*Arakan*" of stappe) vir ewige geluk en ewige sukses verduidelik.

Dit is hoe Imam Ghazali sy wonderlike uiteensetting van die vier titels (of vereistes) van die alchemie of transformerende agent van ewige saligheid en ewige sukses in sy wonderlike boek "*Kimiya-e-Sa'adat*" of "Alchemie of transformerende agent van verandering vir ewige geluk en eindelose sukses" afgesluit het. Daarna het hy die volgende inleiding gegee tot die veertig beginsels van ewige saligheid en ewige sukses [6]:

Ons het reeds breedvoerig oor die volgende stilgestaan:

1. Die Gnosis ("*Ma'rifa*") van God,
2. Om jou eie self te ken ("*Nafs*"),
3. Om die werklikheid van die wêreld te ken ("*Dunya*"), en
4. Om die werklikheid van die hiernamaals te ken ("*Akhirah*").

Die geheim om God se goedkeuring en Sy seëninge te verkry, lê daarin om Hom waarlik en opreg te aanbid en in Sy gehoorsaamheid. Die mens moet gevolglik versigtig wees om die volgende te doen:

A. 'n Mens moet nie net die nederigste en gehoorsaamste dienaar van God wees en Hom aanbid nie, maar jy moet ook die houding, die persoonlikheid, die goeie houding van 'n goeie mens hê. 'n Mens se algemene gedrag sal as sodanig aantreklik word vir ander [wat almal mededienaars van God is, ongeag hulle ras, godsdiens, kleur of enigiets dergeliks], behalwe jou eie self.

B. Dit is so ver as hoe 'n persoon lyk. Maar dit is nie genoeg nie. 'n Mens moet ook so in die samelewing optree dat jou gedrag binne die perke van die Goddelike wet en leiding bly. 'n Mens sou dan as sodanig erken word.

C. Bogenoemde is 'n mens se uiterlike gedrag wat ander sien. Nou kom ons by sy siel [of innerlike werklikheid]. As sodanig is dit die plig van die mens om 'n mens se hart te beskerm teen die boosheid en die verwoesting daarvan [dat dit 'n mens se innerlike wese beïnvloed met onheilspellende gevolge vir jou uiterlike wese].

D. 'n Mens moet nie net sorg vir bogenoemde "moenies" nie, maar ook ten volle sorg vir sy "moetens", dit wil sê, nadat jy jou hart, jou siel teen die bose beskerm het, moet jy terselfdertyd die siel versier en versier met goeie, deugsame en edele innerlike eienskappe.

Dus, deur die "moenies" te volg om nie in die siel toe te laat wat boos en skadelik is nie en deur die "moets" na te streef om al die dinge te doen wat goed en rein is en pragtige innerlike eienskappe van die siel te ontwikkel, sal 'n mens jou siel voed met kos wat bevorderlik is vir sy welstand. So sal 'n mens gered word van die "*Muhlikat*" of die noodlottige gevolge van die innerlike boosheid en sal versterk word deur die "*Munjiyat*" of innerlike [sublieme] eienskappe van die siel wat dit suiwer, verfraai en versier, waarop 'n mens se siel tereg trots sou wees. Hierdie vier noodsaaklike elemente [van die alchemie of transformerende agent van verandering wat ewige geluk en ewige sukses teweegbring] is elk in tien dele verdeel en is soos volg ...

Op hierdie stadium begin Ghazali met die uiteensetting van veertig beginsels (of stappe) van ewige saligheid en ewige sukses. Hierdie beginsels kan nie hier weergegee word nie weens die lengte en lesers word aangemoedig om die vertaling van hierdie wonderlike boek te kry, wat in die verwysingsafdeling van hierdie verhandeling voorsien word.

Innerlike geestelike transformasie – Sleutel tot die vind en bereik van die doel van die lewe

Die doel van die lewe, waarvan die bereiking direk gekoppel is aan ewige geluk en eindelose sukses, word deur Ghazali uiteengesit is sy laaste boek "*Minhaj al-Abideen ila Jannatu Rab al-'Aalameen*" of "Beste pad vir die aanbidders van God wat hulle lei na die Paradys van die Here van al die heelalle en bestaans" of kort titel "Beste pad vir aanbidders". Hierdie kort boek definieer 'n sewe stap pad om geestelike verligting en "*Ma'rifa*" (of Gnosis) van God te bereik, wat deur hom beskryf word as die ware doel van die lewe. Imam Ghazali skets die volgende stappe in die inleiding van sy boek "Beste pad vir aanbidders", voer aan dat die doel van die menslike lewe God se aanbidding is wat nie moontlik is sonder om God in die toestand van Gnosis of "*Ma'rifa*" te ken nie. Daarom is Gnosis van God die ware doel van die lewe en dit is hoe 'n mens kan voortgaan op die pad om die doel van jou lewe te ken en te bereik [8]:

Alle lof is vir die Verhewe God wat die Barmhartigste is, wat met Sy absolute krag die aarde en die hemele geskep het en die sake van die heelal met Sy uitsluitlike wysheid reggestel het. Uit sy skepping het Hy Jinns en mense geskep vir Sy aanbidding en gehoorsaamheid, soos Hy in die Koran gesê het:

وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

"Ek het *Jinns* en die mensdom geskep slegs vir My aanbidding." (Koran, Hoofstuk 51, Vers 56)

Nou lê die pad baie reguit en verlig voor hom wat die pad van Sy aanbidding en gehoorsaamheid wil volg. Allerhande bewyse en leiding is duidelik beskikbaar vir diegene wat 'n oordeelkundige visie het. Dit is egter net Verhewe God wat die eksklusiewe mag het om op die reguit pad van leiding te lei of om in die duisternis van dwaling en afdwaaling in te stoot wie Hy wil. Hy weet baie goed wie die reguit pad van leiding volg en wie verkeerd is.

Ontelbare seëninge en groete van God op die barmhartige boodskapper van God, Mohammed (vrede en seëninge van God met hom), die leier van al die profete en boodskappers (mag die vrede en seëninge van God op hulle almal wees) en op sy familie en nageslag, tot die oordeelsdag.

Mag die Glorieryke God deur Sy genade al die Moslems lei na die dade wat Sy goedkeuring en plesier lok. Toewyding en gehoorsaamheid aan die Verhewe God is die vrug en voorwerp van die verkryging van alle kennis en geleerdheid. Die groot wins van die lewe en die hoofdoel van die menslike bestaan, lê in die uitdrukking van diensbaarheid en onderdanigheid aan Hom. Hierdie houding van diensbaarheid teenoor Verhewe God bestaan uit die voorsiening van lewensreis vir die *Awliya* (Vriende en intimi van God en Gnoste), die pad van magtiges, die koers van die hooggeplaastes (dws geestelike presteerders), die doelwitte van die grootmoediges, die simbool van die vroom, die belydenis van die regverdiges, die gunsteling van die wyses, die pad van geluk vir die gelukkiges en die pad na die Paradys vir diegene wat die Paradys begeer. Heerlike God het gesê:

وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ

"Ek is jou Here, so aanbid My alleen" (Koran)

إِنَّ هَٰذَا كَانَ لَكُمْ جَزَآءً وَكَانَ سَعْيُكُم مَّشْكُورًا

"[Daar sal gesê word vir diegene wat God se aanvaarding verkry wanneer hulle die Paradys binnegaan]: 'Dit is die beloning vir die pogings wat julle [in julle wêreldse lewe] aangewend het wat met groot waardering [deur God] aanvaar is'" (Koran)

Toe ek die paadjie noukeurig ondersoek en deeglik daaroor nadink, het ek gevind dat dit 'n baie moeilike en gevaarlike pad is om te volg. Dit is 'n paadjie vol baie wye en moeilike valleie en is versper met hindernisse en rampe. Snelwegrowers en verborge

vyande (d.w.s. die laer self van die mens en Satan) lê in 'n hinderlaag. Daar is net 'n paar vriende en helpers. Aangesien dit die pad is wat na die Paradys, die tuin van Eden, lei, behoort dit inderdaad moeilik en gevaarlik te wees. Dit is net volgens die beskrywing gegee deur die Heilige Profeet (Vrede en seëninge van God met hom):

أَلا وَإِنَّ الْجَنَّةَ حُفَّتْ بِالْمَكَارِهِ وَإِنَّ النَّارَ حُفَّتْ بِالشَّهَوَاتِ

"Die Paradys is bedek met onaangename en ongewenste dinge en die hel is bedek met begeertes en begeertes".

Met ander woorde, hy wat die Paradys begeer, moet deur baie afstootlike en onaangename situasies in hierdie lewe gaan, en hy wat die Hel wens, is verdiep in die bevrediging van sy begeertes en begeertes. Die Heilige Profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) het verder gesê:

أَلا وَإِنَّ الْجَنَّةَ حُفَّتْ بِالْمَكَارِهِ وَإِنَّ النَّارَ حُفَّتْ بِالشَّهَوَاتِ

"Pasop! Paradise is op 'n hoë steil grond geleë en Hell is op 'n gladde lae grond geleë".

Dit beteken dat dit moeilik is om na die Paradys te klim en maklik om hel toe te kom. Met ander woorde, die pad na die Paradys is baie moeilik en die pad na die hel is baie maklik.

Afgesien hiervan is daar nog 'n probleem dat die mens van nature baie swak is en die wêreld met allerhande probleme gebring word. Godsdienssake verg voltydse aandag en die mens het onvoldoende vrye tyd tot sy beskikking vir dit alles as gevolg van al sy besig met die wêreldse aangeleenthede. Die lewe is kort en die rampe van die tye is baie erg en die dood is naby. Die mens wat hierdie pad deurkruis, moet weet dat voorsiening vir die reis onontbeerlik is, wat niks anders as aanbidding en gehoorsaamheid [van God] is nie. As iemand homself nie in hierdie wêreld van hierdie voorsiening voorsien het nie, kan hy dit nie ná die dood kry nie. Iemand wat homself daarmee voorsien het, sal die doel van sukses bereik en voorspoedig wees in beide wêrelde. Hy wat van hierdie voorsiening ontneem word, is ernstig in verlies en is gedoem om te vergaan. So, dit is inderdaad 'n baie moeilike en gevaarlike pad.

Diegene wat hierdie pad wil volg, is baie min. Nog minder onder hulle is hulle wat hul voorneme met ferm vasberadenheid in die praktyk toepas. Diegene wat hul doel kan bereik, is baie minder. Diegene wat egter die gewenste doel bereik, is eerbare dienaars [van God] wat die verhewe God gekies het vir Sy kennismaking en verhouding. Dit is Hy wat hulle gehelp en beskerm het en hulle deur Sy barmhartigheid in die Paradys toegelaat het, onder sulke suksesvolle gelukkige persone.

Toe ek die pad na die Paradys so moeilik en vol gevare gevind het, het ek gesorg dat ek voorsiening gemaak het en kon ek die nodige voorrade en behoeftes uitvind. Ek is baie hoopvol dat die reis na die Paradys, as God wil, met sukses en vrede voltooi sal

word. Hierdie voorsienings en voorrade bestaan uit die vermoë om te aanbid, om hierdie vermoë toe te pas en om die nodige kennis op te doen. Dit alles kan slegs met die hulp van God gedoen word. Ek het dus baie boeke saamgestel oor die onderwerp om die reis na die Paradys suksesvol te onderneem, soos "*Ihya al-Uloom ad-Deen*" of "Herlewing van kennis van die pad na God", "*Kitab al-Qurbati il Allah*" of "Boek van die bereiking van intimiteit met God", ens.

Al hierdie boeke bevat fyn (d.w.s. subtiele) akademiese kwessies en filosofiese punte wat die algemene publiek nie kon begryp nie. Daarom het hulle begin om hierdie boeke te tart en negatiewe kommentaar te lewer. Daar is egter niks verbasend aan hierdie houding van hulle nie. Daar kan geen samestelling beter wees as die Heilige Koran wat 'n samestelling is van die Here van al die wêrelde (d.w.s. al die heelalle en bestaans) nie, maar die onverstandige mense het nie eens hierdie Goddelike Boek van hul negatiewe kommentaar gespaar nie en gesê:

إِنْ هَٰذَآ إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ

"Dit is niks anders as die fabels van die ou [tye] nie." (Koran, hoofstuk 6, vers 25)

Dus, toe hulle die Goddelike Boek op hierdie manier behandel het, hoe kon hulle van hulle bespotting, 'n boek van menslike samestelling, spaar. Dit is egter gepas vir geleerde en wyse om nie met God se skepsele te twis nie, maar om hulle vriendelik te behandel [ongeag hulle verkeerde gedrag]. Daarom het ek tot God, die Koning van alle konings, gebid om my te help om 'n boek saam te stel waaroor almal kan saamstem en wat vir die volk voordelig kan wees.

Die Onderhouer van die wêreld, wat reageer op die gebede van die hulpeloses, het my gebed aanvaar deur my die geheime punte en tekens (dws subtiliteite) van *Deen* (pad na God) en 'n totaal unieke opset (organisasie) vir die samestelling van hierdie boek te leer wat ek, met die hulp van God, nou gaan stel. Dit is dat wanneer 'n mens vir die eerste keer besluit om die pad van aanbidding [van God] te volg, hy van God leiding en hulp ontvang. Die Heilige Koran verwys na hierdie hulp en leiding:

أَفَمَن شَرَحَ ٱللَّهُ صَدْرَهُۥ لِلْإِسْلَٰمِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّن رَّبِّهِۦ ۚ

"Hy wie se hart God vir Islam uitgebrei het (d.w.s. pad van oorgawe aan die Wil van God), is in 'n lig van sy Here." (Koran, Hoofstuk 39, vers 22).

Daar is ook 'n *Hadith* (vertelling) van die profeet Mohammed (vrede en seëninge van God op hom) wat dieselfde beteken dat wanneer goddelike lig in 'n mens se hart binnekom, dit ruimtelikheid, kapasiteit en openheid daarin skep. Die edele metgeselle het gevra: "O boodskapper van God! Is daar enige teken van hierdie lig waaraan dit

herken kan word?" Hy (vrede en seëninge van God met hom) het geantwoord: "Dit is gevoelens van afstand van die woning van bedrog en misleiding (die wêreld), om na die woning van die ewigheid (die hiernamaals) te draai en om voor te berei vir die dood voor sy koms". As iemand hierdie eienskappe en neigings in hom het, is dit 'n teken dat die lig [van God] in sy hart ingekom het.

Wanneer die voorneme om die pad van aanbidding te volg in die mens se hart ontstaan, begin hy dink dat hy verryk is met die seëninge van die Verhewe God, met betrekking tot lewe, krag, wysheid, spraakkrag en baie ander seëninge en vertroostingsmiddele wat God aan hom geskenk het. Hiermee beskerm hy homself teen probleme, verliese, benoudhede en rampe. So, hy begin glo dat daar een of ander Wese moet wees wat hom al hierdie seëninge en oorvloede gegee het en dat, as hy nie dankbaar en gehoorsaam aan daardie Wese is nie, Hy hom sal straf en Sy seëninge sal wegneem.

Hy begin ook dink dat die ware weldoener (God) Profete gestuur het (mag die vrede en seëninge van God met hulle almal wees) om aan die mense kennis van Hom te verskaf. Hierdie profete (mag die vrede en seëninge van God op hulle almal wees) het met die hulp van God bonatuurlike wonderwerke vertoon wat buite menslike krag en vermoë lê. Die Profete (Mag die vrede en seëninge van God op hulle almal wees) het die mense geleer dat hulle net een onderhouer Here is wat mag oor alles het. Hy is Alwetend, Ewig en Ewig. Hy het jou gevra om goeie dade te doen en jou van sondes en ondeugde te weerhou. Hy is in staat om diegene wat ongehoorsaam is, te straf en diegene wat gehoorsaam is, te beloon. Hy ken die geheime van die harte en die idees wat daardeur gaan. Hy het belowe om redding en belonings te gee. Hy het ook die mense gewaarsku teen Sy straf en foltering. Hy het hulle beveel om gereeld by die opdragte van die Goddelike Wet te hou.

Al hierdie riglyne en leerstellings skep 'n vaste geloof in die harte van die dienaars van God dat al hierdie bewerings heel moontlik is vanuit die rasionele oogpunt en niks onmoontlik is nie. Die geloof skep in die harte van die mense 'n vrees vir die Verhewe God en angs oor aanspreeklikheid voor Hom. Hierdie vrees en angs wek hulle vir sorgeloosheid en nalatigheid, voltooi die finale argument en verdryf hul pleidooie en verskonings en spoor hulle aan om na te dink oor die tekens van God. Gevolglik soek 'n gesonde persoon na maniere en middele vir sy redding en 'n plek van veiligheid. Dit alles wys hom die manier om kennis oor die Skepper van die heelal te verkry deur met sy sin en wysheid na te dink oor die heelal en wat dit bevat. Hy word gelei om die Maker van die heelal te ken deur oor Sy skepping na te dink, sodat hy in die onsigbare kan glo en kan weet dat hy net een Meester en Skepper het wat hom die plig opgelê het om die opdragte van die Goddelike Wet te gehoorsaam, om te streef na wat reg is en hom te weerhou van wat verkeerd is. Die eerste vallei op die pad van aanbidding is dus om na te dink oor die skepping van die heelal om kennis van sy Skepper te verkry. Dit word "Die Vallei van Kennis en Kennis van God" (of *'Uqbah-tu al-'Ilm wa al-Ma'rifah*) genoem.

Nadat hy hierdie opdragte en verpligtinge geleer het, wend hy hom tot gehoorsaamheid en diens. Intussen onthou hy die ontelbare sondes en buitensporighede wat hy in sy lewe gepleeg het en word hy aangespoor om eers van al sy sondes te bekeer en te reinig voordat hy 'n verhouding met God vestig. Op hierdie stadium staar hy 'n ander vallei in die gesig genaamd "Die Vallei van Bekering" (of *'Uqbah-tu at-Tawbah*). Hy sal hom dus besig hou met aanbidding en toewyding nadat hy hierdie "Vallei van Bekering" oorgesteek het. Terselfdertyd sal hy 'n ander vallei genaamd "The Valley of Obstacles" (of *'Uqbah-tul 'Awa-iq) konfronteer*. Dit is die vallei van negatiewe kragte wat hom sal afskrik van gehoorsaamheid en toewyding. Nou vind hy dat hy nie ten volle reg kan laat geskied aan aanbidding en toewyding nie as gevolg van struikelblokke wat vier in getal is:

(1) Die wêreld;
(2) Die skeppings;
(3) Die [laer] self ("*Nafs*"); En
(4) Satan.

Die dienaar van God staar hierdie struikelblokke in sy pad in die gesig. Hy gee op of raak onverskillig teenoor aanbidding, soms weens die wêreldse sjarme, die skeppings, die self of die verleidings van Satan. Dit is dus nodig om van hierdie struikelblokke ontslae te raak deur afstand te doen van die wêreld, in afsondering van die skeppings te gaan en die self en Satan met geweld en vaste voornemens te weerstaan.

Die mens se 'self' ("*Nafs*") is die sterkste van al hierdie struikelblokke. Dit is maklik om van ander struikelblokke ontslae te raak, maar hierdie self is baie hardnekkig, want dit is die wapen van menslike lewe en dit vergesel altyd die mens tot die dood. Dit is ook baie moeilik, eerder onmoontlik, om dit uit te roei. Dit kan egter onder beheer gehou word met die toom van *Taqwa* (vroom ontsag, eerbied en vrees vir God en geregtigheid), sodat dit aan gehoorsaamheid onderwerp kan word en van rebellie verhoed kan word. Dit is dus ook 'n permanente vallei en God se hulp is nodig om dit oor te steek.

Nadat die mens hierdie vallei met God se hulp oorgesteek het, sal hy sekere struikelblokke in die gesig staar wat hom nie sal toelaat om hom met volle aandag en onderdanigheid aan aanbidding toe te wy nie. Dit is vier in getal:

1. Voedsel: Die mens se self ("*Nafs*") probeer hom weghou van aanbidding deur hom van armoede af te skrik. Deur besig te wees met toewyding en homself van die wêreld te distansieer (dws hart se gehegtheid aan die wêreld), kan hy nie sy bestaan genoeg verdien om sy afhanklikes te onderhou nie.

2. Vrees en bedenkinge: Die mens bly in twyfel en vermoede oor die geskiktheid of ongeskiktheid van 'n projek en werk wat hy wil onderneem. Hy vrees mislukkings.

3. Rampe en swaarkry: Die mens dink dat deur die pad van God te volg, hy rampe en swaarkry tesame met teenstand en misnoeë van die mense sal moet trotseer. Hy sal verskeie probleme en probleme moet verduur.

4. Goddelike besluit: Hierdie goddelike dekreet of noodlot bevoordeel soms en gaan soms teen die mens en is dikwels vol bitterheid.

Soms word die mens gekonfronteer met hierdie struikelblokke "Die Vallei van Hindernisse" (of *'Uqbah-tul 'Awaridh*) genoem. Om hulle suksesvol oor te steek, het hy vier dinge nodig:

1. Om volle vertroue in God te hê in die saak van voedsel.

2. Om alles aan God toe te vertrou in die saak van vrese en bedenkinge.

3. Om die rampe en swaarkry wat 'n mens tref, met geduld te verdra.

4. Om passief te onderwerp aan die Wil van God in die saak van Goddelike Besluit.

Wanneer 'n man al hierdie eienskappe by hom ingeskerp het en met die hulp van God hierdie vallei oorgesteek het, sal hy 'n ander vallei in die gesig staar. Hy sal voel dat hy self nie geneig is om hom aan aanbidding oor te gee nie en 'n slagoffer geword het van buitengewone nalatigheid in hierdie saak; dit het afkerig geword van geregtigheid en stel belang in sondes en ondeugde. Nou in so 'n situasie is 'n stukrag nodig om 'n belangstelling in self ("*Nafs*") te skep om hulle tot aanbidding en gehoorsaamheid te wend en om weg te bly van sondes en ondeugde en daarin 'n vrees vir God te skep. Hierdie stukrag lê in twee bedrywe:

1. Hoop [op God], en
2. Vrees [vir God].

Met ander woorde, die mens moet hoop op beloning en vergelding wat God belowe het as 'n beloning vir vroomheid, geregtigheid en goeie dade. Hierdie daad van hoop sal die self aanspoor tot aanbidding, gehoorsaamheid en goeie dade. Net so moet 'n mens dink aan die swaar straf en aan die marteling en ontberinge wat hy waarskynlik in die Hiernamaals sal ondervind. Wanneer hierdie vrees in die hart gebore word, sal die mens ongehoorsaamheid en sondes prysgee. Hierdie vallei word "Die Vallei van Drang en Stump" (of *'Uqbah-tul Bawa'ith*) genoem. Wanneer hierdie vallei in die pad staan, moet die mens dit oorsteek en die voorafgaande aanwysings in gedagte hou.

Nadat hy al hierdie valleie oorgesteek het, sal daar niks wees wat hom daarvan weerhou om hom aan die aanbidding [van God] en goeie dade toe te wy met volle konsentrasie van verstand en behoorlike onderdanigheid nie. Op hierdie stadium sal hy die teenwoordigheid van sulke eienskappe voel wat hom sal oorreed om hom met volle konsentrasie aan aanbidding en gehoorsaamheid oor te gee.

Nadat die mens hom aan aanbidding beskuldig het, sal hy voel dat twee groot rampe steeds sy aanbidding bederf. Een van hierdie rampe is vertoon of pronk en die ander is trots (*'Ujub* of eiegeregtigheid). Die liefde om met sy aanbidding te spog, verydel die doel van sy aanbidding en vernietig dit heeltemal. Soms word hoogmoed in sy hart gebore as gevolg van sy regverdige dade en hy begin voel dat hy 'n baie toegewyde en heilige persoon geword het en dan word hy 'n slagoffer van selfbedrog [en eiegeregtigheid], dan gaan die hele dade van geregtigheid vermors. Op hierdie manier staan nou 'n ander vallei in sy pad wat "Die Vallei van Faktore wat Aanbidding Verwoes" (of *'Uqbah-tul Qawadeh) genoem word*. Om hierdie vallei veilig oor te steek, het hy twee ander eienskappe nodig: (1) Opregtheid en (2) God se genade en barmhartigheid. Met behulp van hierdie eienskappe moet hy sy aanbidding versier met opregtheid en getrouheid aan die verhewe God en moet hy glo dat al sy eienskappe en goeie eienskappe slegs aan God se hulp en barmhartigheid te danke is. ['n Digter het in Persies gesê:]

"Die geluk in hom is nie te danke aan sy eie krag en pogings nie, maar aan die hulp en guns van die barmhartige God".

In die afwesigheid van so 'n gevoel, is daar alle waarskynlikheid dat goeie dade verwoes word en hierdie woorde kan, God verhoede, op hom van toepassing word: "*Khasir ad-dunya wa al-akhirah*" (hy het die wêreld sowel as die Hiernamaals verloor). Hy moet hierdie vallei oorsteek met God se hulp. Nadat die mens al hierdie valleie oorgesteek het, bereik hy die doel van aanbidding en vryheid van alle rampe.

Nou besef hy dat hy permanent verdrink is in die oorvloed en barmhartigheid van Verhewe God. Dit is slegs te danke aan God se oneindige barmhartigheid dat hy die deug van aanbidding, goeie dade en totale vryheid van sondes en ondeugde geniet. Dit sal 'n ernstige verlies beteken as hy hierdie oorvloedige Meester, God, verwaarloos. In daardie geval sal hy sy status as 'n *Wali* (vriend) en as 'n begunstigde dienaar van God verloor. Hy mag van Sy seëninge en sy goeie dade ontneem word. Hy loof God dus en dank Hom. Ons noem dit "Die Vallei van Lofprysing en Danksegging [aan God]" (*'Uqbah-tul Hamd wa as-Shukr*).

Wanneer 'n man hierdie vallei oorsteek, ook met die hulp van God, besef hy dat hy op die punt staan om sy bestemming te bereik en sy doel te bereik. Nadat hy verder op hierdie pad gevorder het, sal hy in die land van God se barmhartigheid en genade en die vlakte van Goddelike liefde en toegang tot God aankom. Hy sal toegelaat word in die plek van die welbehae van God en in die woning van die engele. Hy sal spesiale status van nabyheid aan God en toelating tot die groot byeenkoms kry van diegene wat altyd die Verhewe God aanroep en bid. Hy sal geregtig wees op die gawes en oorvloede van die Skepper. Hy sal so diep verdiep raak in die geselskap van die geestelike engele dat hy die oorblywende deel van sy lewe in die tuin van God se herinnering sal deurbring. Liggaamlik sal hy in hierdie wêreld wees, maar geestelik en feitlik sal sy hart geheg bly aan die sake van die Hiernamaals. Sy liefde vir en belangstelling in die sake van die wêreld sal geleidelik verdwyn. Elke oomblik sal hy wag vir die oproep van die dood met 'n begeerte om God te ontmoet. Die oproep sal

uiteindelik na hom toe kom, vergesel van blye tyding. Hy sal van hierdie verbygaande wêreld na die ewige wêreld van die Hiernamaals oorgeplaas word, waar hy met groot eer, gemak, vertroosting, luukshede en liefde in die Paradys ingebring sal word. Goddelike ontvangs en vermaak sal te ryk en weelderig wees om in woorde beskryf te word. Hierdie unieke status en hierdie seëninge en oorvloede sal dag vir dag toeneem. Selfs die engele sal hom beny op sy sukses en verheffing tot hoë geledere [voor God].

Ons bid tot Verhewe God om ons almal, deur Sy Barmhartigheid, onder sulke dienaars in te sluit en ons te begunstig met Sy groot gawes en oorvloede en ons uit te sluit van Sy verwerpte en veroordeelde dienaars. Mag Hy ons almal help om ons kennis in die praktyk toe te pas, om ons lewens volgens Sy Wil en plesier deur te bring, en laat ons kennis nie 'n vloek oor ons wees nie. Dit is alles baie maklik vir Hom, want Hy is die barmhartigste van almal wat barmhartigheid betoon.

En dit is glad nie moeilik vir God nie.

Die volgende is die volgorde en opstelling waarna ek aan die begin verwys het. Die kern van hierdie orde en opset is dat sewe valleie in die pad van aanbidding en toewyding staan [aan God en om hierdie valleie oor te steek lei tot die Gnosis van God wat die doel van 'n mens se lewe is, wat op sy beurt lei tot ewige geluk en eindelose triomf]:

1. Die vallei van kennis en om God te leer ken,
2. Die vallei van bekering,
3. Die vallei van struikelblokke,
4. Die vallei van hindernisse,
5. Die vallei van drang en stuwing,
6. Die vallei van faktore wat aanbidding verwoes, en
7. Die vallei van lof en dankbaarheid [aan God].

'n Bespreking van al hierdie valleie sal my boek voltooi "*Minhaj al-'Abideen [ila Jannatu Rabb al-'Aalameen]*" (of "Beste pad vir die aanbidders [van God wat hulle lei na die Paradys van die Here van al die heelalle en bestaans]"). Ek sal kortliks die relevante betekenisse en belangrike punte noem en sal ook 'n paar besonderhede daaroor gee in aparte hoofstukke, hiervoor soek ek God se hulp en "*La hawla wa la quwwuta illa billah*" (daar is geen ander krag en mag as God nie).

Verdere uiteensetting van die doel van die lewe

Imam Ghazali brei verder uit oor die doel van die menslike lewe in die begin van sy beroemde boek "*Jawahir al-Qur'an*" of "Juwele van die Koran" en sê dat die Koran ses doelwitte het met 'n totaal van tien doelwitte wanneer sommige van die subdoelwitte hierby ingesluit is. Die eerste en belangrikste doel van die Koran, wat alle ander doelwitte vervang, met hulle wat die hoofdoel dien, is om God te ken, dit wil sê om die toestand van Gnosis van God (*Ma'rifa*) te bereik. Alle ander doelwitte van die Koran is onderdanig aan hierdie hoofdoel en is in diens van die bereiking

van hierdie hoofdoelwit. Imam Ghazali sê die volgende aan die begin van hierdie wonderlike boek "*Jawahir al-Qur'an*" of "Juwele van die Koran" [9]:

DIE KORAN IS SOOS 'N OSEAAN WAT VERSKILLENDE SOORTE JUWELE EN WAARDEVOLLE ITEMS BEDEK

أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ ٱلْقُرْءَانَ أَمْ عَلَىٰ قُلُوبٍ أَقْفَالُهَآ

"Dink hulle nie oor die Koran [om die diep betekenisse daarvan te verstaan] nie, of is dit dat hulle gedagtes (d.w.s. harte) van binne opgesluit is?" (Koran, Hoofstuk 47, Vers 24)

In die naam van God, die genadigste, die immer barmhartige

Nadat ek die naam van God genoem het, verheerlik ek Hom met Sy lof wat die begin van elke boek behoort te wees. Mag Sy seëninge op Sy boodskappers wees! - 'n Gebed wat die voltooiing van elke toespraak moet vorm.

Ek wil jou dan uit jou slaap wakker maak. 0 jy, wat die Koran baie lank opsê, wat die studie daarvan as 'n beroep beskou, en wat sommige van die uiterlike betekenisse en sinne daarvan inneem. Hoe lank sal jy op die oewer van die see dwaal en jou oë toemaak vir die wonders van die betekenisse van die Koran? Was dit nie jou plig om na die middel van die peillose oseaan van hierdie betekenisse te vaar om hul wonders te sien, om na hul eilande te reis om hul beste opbrengs te versamel, en om in hul dieptes te duik sodat jy ryk kan word deur hul juwele te bekom? Voel jy nie skaam dat jy van hulle pêrels en juwele ontneem word deur jou volharding om na hul oewers en uiterlike voorkoms te kyk nie?

Het dit nie tot jou kennis gekom dat die Koran soos 'n oseaan is en dat dit uit die Koran is dat die wetenskappe van die ou mense en die moderne mense vertak nie, net soos riviere en spruite van die oewer van 'n oseaan vertak? Waarom volg jy nie daardie mense na wat deur hul golwe geloop het en sodoende rooi swawel gekry het, in hul dieptes geduik het en so rooi korund, blink pêrels en groen krisoliet uitgetrek het, langs hul oewers gereis het en sodoende grys ambergris en vars bloeiende aalwynhout bymekaargemaak het, en aan hul eilande geheg geraak het en sodoende van hul diere die grootste teenmiddel en die sterkste muskus verkry het? Neem kennis dat ek, in die nakoming van die plig van Islamitiese broederskap en in die hoop op die seën van u gebed tot God, u nou wil lei na die manier waarop hierdie mense op reis is, van hul duik en van hul swem [in die peillose oseaan van die diep betekenisse van die Koran].

DIE DOELWITTE VAN DIE KORAN EN SY WAARDEVOLLE ITEMS IS VAN SES SOORTE

Die geheim van die Koran, sy suiwerste pit, en sy uiteindelike doel bestaan daarin om mense na God te roep, die Magtigste, die Here van hierdie wêreld en die Hiernamaals, die Skepper van die hemele bo en die lae aarde onder, en van alles wat tussen hulle is en wat ook al onder die klam ondergrond is. Om hierdie rede is die hoofstukke van die Koran en sy verse beperk tot ses tipes waarvan drie presedente en belangrike beginsels is en [die oorblywende] drie volg hulle, verryk hulle en voltooi hulle. Wat die drie belangrike afdelings betref, het dit betrekking op die definisie van God tot wie mense geroep is [om God te ken en die Gnosis of *Ma'rifah* te bereik], die definisie van die reguit pad waarin volharding vereis word om na Hom toe te vorder [d.w.s. die geestelike pad wat 'n mens na God lei], en die definisie van die toestand ten tyde van Hom bereik [in 'n toestand van Gnosis of *Ma'rifah*].

Wat die drie afdelings betref wat hulle verryk en voltooi, beskryf een die omstandighede van diegene wat die oproep tot God beantwoord, en Sy delikate handelinge met hulle, die geheim en die doel hiervan is om [in ander] 'n begeerte op te wek [vir die bereiking van hierdie toestande] en om hulle [daartoe] aan te moedig. Dit beskryf ook die toestande van diegene wat terugdeins om die oproep te beantwoord en die wyse waarop hulle deur God gestraf word, die geheim en die doel hiervan om bedagsaamheid en vrees uit te lok. Die tweede afdeling vertel die toestande van diegene wat God verloën, en openbaar hul skande en hul onkunde deur teen die waarheid te betwis en te argumenteer. Die geheim en die doel van al hierdie wese, aan die kant van valsheid, om manifesteer te maak en afkeer te skep, en, aan die kant van die waarheid, duidelike begrip, bevestiging en dwang. Die derde afdeling definieer die stadiums van die pad na God en die manier waarop voorsiening en voorbereiding daarvoor geneem word.

'N VERDUIDELIKING VAN DIE SES DOELWITTE VAN DIE KORAN

Die **eerste afdeling** van Koranverse handel oor die definisie van die Een tot wie mense geroep word. Dit is 'n verduideliking van kennis (*Ma'rifa of Gnosis*) van God (mag Hy verhef word!) en dit is die rooi swawel. Hierdie kennis bestaan uit kennis van die wese van die Ware Een, kennis van Sy eienskappe en kennis van Sy werke, en hierdie drie moet korund genoem word, aangesien dit die mees spesiale van die voordele is wat uit die rooi swawel verkry word.

Net soos korunde grade het — onder hulle is rooi, blougrys en geel; party van hulle is kosbaarder as ander — so is hierdie drie vorme van kennis nie van dieselfde graad nie. Inteendeel, die kosbaarste daarvan is kennis van God se wese ("*Dhaat*"), en daarom moet dit die rooi korund genoem word. Hiernaas is kennis van God se eienskappe ("*Sifaat*"), en dit is die blougrys korund. Aangrensend hieraan is kennis van God se werke ("*Af'aal*"), en dit is die geel korund.

Soos die kosbaarste van hierdie korunde die grootste en die skaarsste is om te vind, en as gevolg van sy skaarsheid [selfs] konings slegs 'n bietjie daarvan in besit kan kry, terwyl hulle soms baie van wat minderwaardig daaraan is, so is ook kennis van Goddelike Essensie die smalste in omvang, die moeilikste om te verkry, die raaiselagtigste om te dink, en die verste van bespreking te ontvang. Dit is die rede waarom die Koran slegs aantekeninge en aanduidings van hierdie kennis bevat, en verwysings daarna kom neer op die vermelding van absolute heiligmaking soos die woorde van God (mag Hy verhef wees!), "Soos Hy is daar niks" (Koran), en die *Surah* (hoofstuk) van Opregtheid ("*Ikhlas*") en die vermelding van absolute grootheid soos Sy woorde, "Eer aan Hom! Hy is hoog en verhewe bo dit wat hulle [d.w.s. politeïste] van Hom beskryf! Die Insteller van die hemel en die aarde!" (Koran).

Wat die goddelike eienskappe ("*Sifaat") betref*, is die omvang daarvan wyer, en die gordel van spraak daaroor is wyer. Dit is die rede waarom die verse wat goddelike kennis, krag, lewe, spraak, wysheid, hoor, sien, ensovoorts beskryf, talle is. Wat goddelike werke betref, is dit vergelykbaar met 'n see, waarvan die oewers baie breed is en waarvan die grense nie deur ondersoek vasgestel kan word nie. Daar bestaan eerder niks behalwe God en Sy werke nie. Al wat behalwe Hom bestaan, is Sy werke; die Koran bevat egter die voor die hand liggende van hulle wat in die sigbare wêreld bestaan, soos die vermelding van die hemele, die sterre, die aarde, berge, bome, diere, seë, plante, die stuur van soet water [uit die wolke] en alle ander maniere om plante en [ander vorme van] lewe in stand te hou. Dit is die goddelike werke wat duidelik is vir die sintuie. Die edelste van Sy werke, die wonderlikste daarvan, en dié wat die duidelikste na die glorie van hul Maker wys, is dié wat nie voor die hand liggend is vir die sintuie nie, maar tot die onsigbare wêreld behoort (*"Alam al-Malakoot").* Hulle is die engele, die onliggaamlike wesens, die gees en die siel, dit wil sê daardie deel van die mens wat God ken (mag Hy verhef wees!); Hierdie laaste twee is ook onder die somtotaal van die onsigbare en onsigbare wêreld en is buite die wêreld van besit en sintuiglike persepsie.

Onder die goddelike werke wat nie vir die sintuie duidelik is nie, is die aardse engele wat met [die sorg van] die mensdom toevertrou is, en hulle is daardie engele wat hulself voor Adam neergewerp het (Mag vrede en seëninge van God met hom wees!). Onder hulle is ook die duiwels wat mag oor die mensdom gegee is, en hulle is diegene wat geweier het om hulle voor Adam neer te werp. [Verder,] onder hulle is die hemelse engele, waarvan die hoogste in rang die aartsengele ("*al-karbiyyun") is*, wat afgesonder is in die Paradys en geen aandag aan mense gee nie; hulle gee eerder geen aandag aan enigiets anders as God nie (mag Hy verhef wees!) as gevolg van hul opname in die skoonheid van Sy Majesteitlike Eksellensie en die heerlikheid daarvan; hulle beperk hulle blik tot Hom en verheerlik Hom dag en nag sonder om moeg te word. Moenie dit as onwaarskynlik beskou dat daar onder die dienaars van God iemand kan wees wat Sy heerlikheid aflei om aandag aan Adam en sy kinders (d.w.s. die mensdom) te gee nie. Die mens kan homself nie in hierdie mate vergroot nie. Waarlik, die boodskapper van God (mag Hy hom seën en groet!) het gesê, "God het waarlik 'n wit aarde waar die reis van die son dertig dae duur, soortgelyk aan die dae van hierdie wêreld; dit is dertig keer meer gevul [as hierdie wêreld] met skepsele wat nie weet dat God ongehoorsaam

is op die aarde nie, en hulle weet ook nie dat God (mag Hy verhef wees!) Adam en *Iblis* (Satan) geskep het nie. Ibn 'Abbas (mag God tevrede wees met hom) het hierdie tradisie vertel. Die koninkryk van God is inderdaad wyd! Weet dat die meerderheid mense nie bewus is van die meeste van die werke van God nie, veral nie die edelste van hierdie werke nie. Hulle begrip is eerder beperk tot die wêrelde van sin en verbeelding, wat die laaste van die resultate van die onsigbare wêreld vorm en soos die skil die verste van die suiwerste pit is. Iemand wat nie verder as hierdie stadium gegaan het nie, het as 't ware niks van die granaat gesien nie, behalwe sy skil, of van die mens se wonders behalwe sy uiterlike vorm. Dit vorm dus die somtotaal van die eerste afdeling van Koransuras (hoofstukke) en verse, en daarin is verskillende soorte korunde. Ons sal binnekort die verse wat veral daaroor geopenbaar is, aan jou opsê, aangesien dit die essensie van die Koran is, sy hart, sy pit en sy geheim.

Die **tweede afdeling** handel oor die definisie van die pad om na God toe te vorder (mag Hy verhef wees!). Dit is deur jouself toe te wy aan die diens van God soos Hy (mag Hy verhef wees!) gesê het, "Wy jouself baie vroom aan Hom" (Koran, Hoofstuk 73, Vers 8). Toewyding aan Hom word verkry deur na Hom toe te beweeg [met 'n mens se hart en siel] en weg te draai van ander dinge as Hom; en dit word uitgedruk in Sy woorde, "Daar is geen God behalwe Hy nie; neem Hom dus as 'n voog" (Koran, Hoofstuk 73, Vers 9). Vooruitgang na Hom toe kan slegs bereik word deur volharding in die herinnering aan Hom, terwyl jy wegdraai van ander dinge as Hom, wat beïnvloed word deur teenstrydige hartstogte, deur jouself te reinig van die probleme van hierdie wêreld, en deur reiniging van die siel daarvan [d.w.s. alle ondeugde, euwels en negatiewe neigings en neigings]. Die resultaat van hierdie reiniging is voorspoed in die Hiernamaals, soos God (mag Hy verhef wees!) gesê het, "Hy het inderdaad voorspoed bereik wat homself gereinig het en die naam van sy Here onthou en so die rituele gebed doen" (Koran). Die [geestelike] pad [wat na God lei] word dus ondersteun deur twee sake, naamlik volharding en teenstand – volharding in die herinnering aan God (mag Hy verhef wees!) en teenstand teen dit wat van Hom afwyk. Dit is die reis (*as-safar*) na God. In hierdie reis na God is daar nie beweging van die kant van die reisiger of van die kant van Hom na wie hy reis nie, aangesien albei saam is. Het jy nie die woorde van God gehoor nie (mag Hy verhef wees!) – en Hy is die mees waaragtige van almal wat praat:

وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ ٱلْوَرِيدِ

"Ons is nader aan hom [d.w.s. die mens] as sy halsaar" (Koran, Hoofstuk 50, Vers 16).

Die waarheid is dat die soeker en die Gesoekte vergelykbaar is met 'n prentjie wat in 'n spieël teenwoordig is: Die prentjie word nie daarin geopenbaar nie as gevolg van roes op sy oppervlak; wanneer jy egter die spieël poets, word die prentjie daarin geopenbaar, nie deur die beweging van die prentjie na hom toe of deur sy beweging na die prentjie nie, maar deur die verwydering van die sluier. God (mag Hy verhef wees!) word deur Sy wese geopenbaar en is nie verborge nie, want die verberging van lig is onmoontlik, en deur lig word alles wat verborge is, duidelik, en God is die lig van die hemel en die aarde. Die verberging van lig vir die pupil van die oog word slegs

veroorsaak deur een van twee sake - óf deur troebelheid in die pupil van die oog, óf deur swakheid daarin, aangesien dit nie die groot skitterende lig kan verdra net soos die oë van vlermuise nie die lig van die son kan verdra nie. Niks is dus op jou plig nie, behalwe om troebelheid uit die oog van die siel te reinig en sy pupil te versterk. In daardie geval sal God in die siel wees soos die prentjie in die spieël is, sodat wanneer Hy Homself skielik in die spieël van die siel openbaar, jy haastig is om te sê dat Hy binne-in die siel is en dat die menslike natuur (*nasoot*) die goddelike natuur (*lahoot) aangetrek het*, totdat God jou versterk met die ferm woord sodat jy besef dat die prentjie nie [in werklikheid] in die spieël is nie, maar [slegs] daarin weerspieël word. As die prentjie in die spieël sou rus, sou dit ondenkbaar wees dat dit gelyktydig in baie spieëls weerkaats kon word; eerder [die geval sou wees dat] op daardie tydstip toe dit in een spieël gerus het, dit van 'n ander af beweeg het. Dit is egter nie die minste die feit nie, want God openbaar Homself gelyktydig aan baie van die Gnostici Dit is waar dat Hy Homself aan sommige spieëls [van die siele] die volmaakste, duidelikste, mees direkte en duidelikste en aan ander die mees geheimsinnige en indirekste openbaar, en hierdie [verskil] is in ooreenstemming met die helderheid van die spieël [van die hart], sy glans, korrektheid van sy vorm en die regte breedte van sy oppervlak. Dit is waarom die profeet [Mohammed] (mag God hom seën en groet!) gesê het: "God openbaar Homself beslis aan mense in die algemeen, maar aan Abu Bakr ['n groot profetiese metgesel en heilige] in die besonder".

Kennis van [geestelike] vooruitgang [na God] en bereiking van Hom (*wusul*) is ook [soos] 'n diepsee uit die see van die Koran. Ons sal binnekort vir jou die verse [van die Koran] bymekaarmaak wat jou sal lei na die pad van [geestelike] vooruitgang [na God] sodat jy daaroor in hul geheel kan nadink. Dit kan wees dat wat oopgemaak moet word, vir jou oopgemaak sal word. Hierdie verdeling [van Koranhoofstukke en verse] vorm die blink pêrels.

Die **derde afdeling** [van Koranverse] definieer die mens se toestand ten tyde van die bereiking van God [in 'n toestand van nabyheid en Gnosis of *Ma'rifa*]. Dit sluit die vermelding van rus en vreugde in wat hy sal teëkom. Die woord wat al die soorte rus omvatten, is die Paradys, en die hoogste hiervan is die plesier om na God te kyk (mag Hy verhef wees!). Dit sluit [ook] die vermelding in van vernedering en straf wat gely moet word deur diegene wat vir Hom versluier is deur te versuim om [die pad na Hom] te bewandel. Die woord wat al die soorte pyn omvatten, is die hel, en die intensste daarvan is die pyn wat veroorsaak word deur die sluier (*Hijab*) [van God] en verwydering na 'n afstand [van Hom] (mag God ons daarteen beskerm!). Om hierdie rede het Hy dit eerste in Sy woorde genoem (mag Hy verhef wees!):

كَلَّآ إِنَّهُمْ عَن رَّبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّمَحْجُوبُونَ

"Nee, inderdaad. Op dié dag sal hulle beslis vir hulle Here bedek wees." (Koran, Hoofstuk 83, Vers 15).

Hierdie verdeling sluit verder die vermelding in van die voorafgaande toestande van beide groepe, [d.w.s. die mense van die Paradys en die mense van die Hel]. Hierdie toestande word uitgedruk as opstanding, opwekking van die dooies, afrekening, die balans [om beide die goeie en bose dade van mense op te weeg] en die brug [oor die hel wat almal sal oorsteek om die Paradys binne te gaan]. Dit het duidelike uiterlike betekenisse, wat die plek van voedsel inneem, vir gewone mense; hulle het [ook] obskure geheime, wat die plek van die lewe inneem, vir die spesiale mense (dws Gnostici of vriende en intieme van God). 'n Derde deel van die verse van die Koran en sy hoofstukke handel oor die besonderhede hiervan. Ons is nie van plan om hulle [in hierdie boek] bymekaar te maak nie, want hulle is meer as wat bymekaargemaak en getel kan word. In hul geval is daar ruimte vir nadenke en soek. Hierdie derde afdeling vorm die groen krisoliet.

Die **vierde afdeling** [van Koranhoofstukke en verse] het betrekking op die toestande van diegene wat [die pad na God] deurkruis het en diegene wat Hom verloën het en van Sy pad afgewyk het. Die voorwaardes van eersgenoemde is [uitgedruk in die] verhale van Adam, Noag (Nuh), Abraham (Ibrahim), Moses (Musa), Aäron (Harun), Sagaria, Johannes (Yahya), Jesus ('Isa), Maria (Maryam), Dawid (Dawud), Salomo (Sulayman), Jona (Yunus), Lot (Lut), Henog (Idris), Khidr, Shu'ayb, Elias en Mohammed (mag die vrede en seëninge van God op hulle almal wees), Gabriël, Migael, [ander] engele, ensovoorts. Die toestande van diegene wat God verloën het en van Sy pad afgewyk het, is soos die verhale van Nimrod, Farao, *'Aad*, mense van Lot, mense van *Tubba'*, manne van die bos (*Ayka*), ongelowiges van Mekka, aanbidders van skeppings van mense, die duiwels, ensovoorts. Die voordeel van hierdie verdeling lê in die opwekking van vrees, die gee van waarskuwing en die bevordering van oorweging. Hierdie afdeling bevat ook geheime, aanduidings en wenke wat langdurige refleksie vereis. Grys ambergris en vars bloeiende aalwynhout is te vinde in die beskrywing van die toestande van hierdie twee groepe mense. Die verse wat daaroor geopenbaar word, is so baie dat dit nie nodig is om dit te soek en bymekaar te maak nie.

Die **vyfde afdeling** [van Koranhoofstukke en verse] handel oor die argumente van die ongelowiges teen die waarheid, duidelike verduideliking van hul vernedering deur ooglopende bewyse, en die treffende openbaarmaking van hul valsheid en selfbedrog. Hulle leuens is van drie soorte: Een bestaan daarin om van God te praat (mag Hy verhef wees!) in terme wat nie by Hom pas nie, soos dat die engele Sy dogters is, dat Hy nageslag het, dat Hy vennote het, ens. Die tweede is om God se boodskapper Mohammed (mag God hom seën en groet!) as 'n towenaar, waarsêer en 'n leuenaar te beskou, om te weier om in sy profeetskap te glo, en om te sê dat hy 'n man is soos ander mense sodat hy nie verdien om gevolg te word nie. Die derde is die ontkenning van die Laaste Dag, die ontkenning van die opstanding, die opwekking van die dooies, die Paradys, die Hel en die ontkenning van die gevolge van gehoorsaamheid en ongehoorsaamheid aan God. In Sy (mag Hy verhewe wees!) argumente gestaaf met bewyse teen die ongelowiges is teenwoordige subtiliteite en realiteite waarin 'n groot

teenmiddel gevind kan word. Die verse oor hierdie [vyfde] afdeling is natuurlik ook talryk.

Die **sesde afdeling** [van Koranhoofstukke en verse] definieer die nakoming van verpligtinge in die stadiums van die pad [na God] en die manier waarop voorsiening geneem word en om paraatheid te soek deur die wapens gereed te maak wat die rowers en rowers in die stadiums sal afweer. Die verklaring hiervan is dat die wêreld een van die stadiums is van diegene wat na God reis (mag Hy verhef wees!), en die liggaam is 'n voertuig. Die man wat die bestuur van die verhoog en die voertuig verwaarloos, kan nie sy reis voltooi nie. Solank hy nie die sake van sy bestaan in orde stel nie, kan die taak van volkome toewyding aan God (mag Hy verhef wees!) wat identies is met die pad na Hom deurkruis, nie bereik word nie. Hierdie toewyding kan nie voltooi word totdat sy liggaam gesond is en sy nageslag voortgegaan het nie. Hierdie twee word volkome deur die behoud van hul bestaan en deur die dinge wat hulle verderf en vernietig, af te weer. Wat die middele betref om hul bestaan te behou, eet en drink hulle wat vir die voortbestaan van die liggaam is en vir seksuele omgang wat vir die voortsetting van nageslag is. Voedsel word geskep as 'n lewensmiddel, en wyfies as 'n manier om spesies voort te sit. Maar eetgoed en vroue is nie spesiaal op gesag van hul aangebore kwaliteit nie. As hierdie saak gelaat word sonder om die reëls te definieer om dit spesiaal te maak [slegs vir sommige], sou mense dit verwaarloos het en onder mekaar baklei het, en dit sou hulle daarvan afgelei het om die pad [na God] te bewandel; dit sou hulle inderdaad tot vernietiging gelei het.

Die Koran het dus die reëls van spesialiteit met betrekking tot rykdom verduidelik in die verse wat handel oor verkope, woeker, gee en ontvang van lenings, verdeling van erfenis, die oorsake van vereiste uitgawes, die verdeling van buit, liefdadigheidsorganisasies, huwelike, emansipasie van slawe en die neem van gevangenes in die geveg. Die Koran het [ook] die wyse van spesialiteit ten opsigte van rykdom gedefinieer, ten tyde van die beskuldiging, deur belydenis, ede en getuies. Wat die spesialiteit ten opsigte van vroue betref, word dit beskryf in die verse rakende die huwelik, egskeiding, onttrekking aan egskeiding, die wettige tydperk van aftrede wat aan 'n weduwee of geskeide vrou toegeken word voordat sy weer kan trou, *khula'* ('n vrou se reg om te skei), bruidskat ('n verpligte bedrag wat haar man by die huwelik aan die vrou betaal) en ook in die verse oor die vroue met wie die huwelik onwettig is weens bloedverwantskap en verhouding deur Huwelik. Die manier om daardie elemente af te weer wat beide die gesondheid van die liggaam en die voortbestaan van nageslag bederf, is die strawwe wat die mens van daardie elemente weerhou. Hierdie strawwe is soos oorlog met die aanvallers en stryd teen onregverdige mense, strawwe, vrywarings, teregwysings, versoenings, bloedlospryse [aan families van moordslagoffers] en vergelding [vir onreg wat teen onskuldige mense gepleeg is]. Geregtigheid en bloedlosprys word voorgeskryf as 'n afskrikmiddel om die lewe en ledemate [van 'n ander] te vernietig. Die strawwe vir diefstal en roof op die snelweg word voorgeskryf as 'n manier om dit wat rykdom vernietig, wat die lewensmiddel is, af te weer. Die strawwe vir owerspel, valse beskuldiging word voorgeskryf as afskrikmiddels van dit wat die sake van nageslag en geslagte versteur en die middele van die voortbestaan van die

menslike spesie en opeenvolgende geslagte korrupteer. Stryd teen aggressors word beveel as die afweer van dit wat veroorsaak sal word deur die ontkenners van die waarheid, naamlik wanorde van die middele van bestaan en aanbidding, waardeur albei die [taak om] God te bereik word, voltooi word. Stryd met onregverdige mense word beveel om die verwarring af te weer wat sal ontstaan wanneer die ongehoorsame mense uit die beheer van die regering glip wat toevertrou is aan die een [d.w.s. die leier] wat diegene bewaak wat [die pad van God] deurkruis en die regverdiges ondersteun, as 'n adjunk van die Boodskapper van die Here van al die wêrelde. Die verse wat oor hierdie sake geopenbaar word, is nie vir jou verborge nie. Hulle beliggaam fundamentele beginsels, voordele, wysheid en voordele, wat almal begryp word deur die een wat besin oor die skoonheid van die geopenbaarde [Goddelike] wet wat die grense van oordele rakende die sake van hierdie lewe beskryf. Hierdie sesde afdeling [van die Koranverse ook] sluit dit in wat wettig, onwettig en die grense van God genoem word. Dit is in die verse wat onder hierdie afdeling val dat die sterkste muskus gevind kan word.

Hierdie [ses afdelings of kategoriserings van alle verse van die Koran] vorm dan die samevloeiing van die leerstellings wat in die hoofstukke van die Koran en hul verse vervat is. As jy hierdie ses afdelings saam met hul beoogde takke aan een tou ryg, sal jy vind dat daar tien soorte [verse van die Koran] is. [Hulle het betrekking op] op die Goddelike Wese [of Wese van God/*Dhaat*], Goddelike eienskappe [*Sifaat*], Goddelike werke (*Af'aal*), die lewe wat kom [nadat hierdie wêreldse lewe met die dood geëindig het], die reguit pad (dws die geestelike pad wat 'n mens na God en Gnosis of *Ma'rifa* lei), suiwering en verfraaiing [van die siel, dws *tazkiyah* of leerstellings wat verband hou met spiritualiteit wat 'n mens na die Gnosis van God lei], die toestande van die heiliges (wat Gnosis en geestelike volmaaktheid bereik het), die toestande van diegene wat God verwerp het, [Sy] argumente met die ongelowiges [om hulle te help om die lig van waarheid te sien], en [uiteindelik] die grense van regsuitsprake [om lewe, eiendom, vrede en voorspoed te bewaar tot voordeel van menslike samelewings].

Gepoleerde spieël van die hart en die lig van waarheid wat daarin weerkaats

Ghazali brei verder uit oor die werklikheid van die siel en hoe dit in staat is om die toestand van Gnosis ("*Ma'rifa*") van God te bereik, wat die doel van die menslike lewe is en waarvan die bereiking van ewige geluk en eindelose sukses afhang, in die derde volume (ook bekend as die "Quarter of Destructives of the Soul") van sy bekendste boek "*Ihya 'Uloom ad-Deen*" of "Revival of Knowledge of Path to God" (4 volumes) soos volg [10]:

Dit moet bekend wees dat die setel van kennis die hart is, waarmee ek die subtiele skraal stof bedoel wat al die dele van die liggaam regeer en deur al sy lede gehoorsaam en bedien word. In sy verhouding met die werklike aard van die verstaanbare, is dit soos 'n spieël in sy verhouding tot die vorme van veranderende voorkoms. Want net soos dit wat verander, 'n vorm het, en die beeld van daardie vorm in die spieël weerspieël word en daarin voorgestel word, so het ook elke verstaanbare sy spesifieke

aard, en hierdie natuur het 'n vorm wat weerspieël en geopenbaar word in die spieël van die hart. Net soos die spieël een ding is, die vorms van individue 'n ander, en die voorstelling van hul beeld in die spieël 'n derde. Dus drie dinge in altesaam, so ook hier is daar drie dinge: die hart, die spesifieke aard van dinge en die voorstelling en teenwoordigheid hiervan in die hart. Die intellek staan vir die hart waarin daar die beeld van die spesifieke aard van dinge bestaan. Die verstaanbare staan vir die spesifieke aard van dinge. Begrip staan vir die voorstelling van die beeld in die spieël.

Net soos die handeling van gryp, byvoorbeeld, vereis dit wat gryp, soos die hand, dit wat vasgegryp word, soos die swaard, en 'n handeling om die swaard en die hand bymekaar te bring deur die swaard in die hand te plaas wat die daad van gryp genoem word, so word ook die teenwoordigheid van die beeld van die verstaanbare in die hart begrip genoem. Die werklikheid was in bestaan en so ook in die hart, maar daar was geen begrip teenwoordig nie, want begrip staan vir die teenwoordigheid van die werklikheid in die hart. Net so het die swaard bestaan en so ook die hand, maar daar was niks genaamd 'die daad van gryp en gryp' nie, want die swaard het nie eintlik in die hand gekom nie. Dit is waar dat gryp staan vir die teenwoordigheid van die swaard self in die hand, terwyl die verstaanbare self nie in die hart kom nie. Want vuur self kom nie in die hart van iemand wat vuur ken nie, maar dit wat werklik teenwoordig is in sy definisie en werklike aard wat ooreenstem met sy vorm. Die vergelyking van die hart met die spieël is dus meer gepas, want die mens self is nie regtig in die spieël teenwoordig nie, maar daar is bloot 'n beeld teenwoordig wat met hom ooreenstem, en dus word die teenwoordigheid van 'n beeld in die hart wat ooreenstem met die werklike aard van die verstaanbare begrip genoem.

Die spieël mag om vyf redes nie die vorms weerspieël nie: eerstens as gevolg van 'n gebrek in die vorming daarvan, soos byvoorbeeld 'n stuk ru-yster voordat dit gedraai en gevorm en gepoleer word; tweedens, as gevolg van vuil op sy oppervlak en roes en dofheid, al is dit perfek in formasie; derdens, omdat dit weggedraai word van die rigting van die voorwerp na iets anders, soos byvoorbeeld as die voorwerp agter die spieël was; vierdens, as gevolg van 'n sluier wat tussen die spieël en die voorwerp geplaas is; en vyfdens, as gevolg van onkunde oor die rigting van die voorwerp wat verlang word, sodat dit onmoontlik is om dit voor die posisie en rigting van die voorwerp te plaas.

Net so is die hart 'n spieël wat gereed is om die ware aard van die werklikheid van alle dinge daarin te weerspieël. Harte het 'n tekort aan kennis, wat hulle slegs ontbreek as gevolg van die volgende vyf redes:

Die eerste rede is 'n onvolmaaktheid in sy eie aard, soos die hart van 'n kind wat weens sy onvolmaaktheid nie verstaanbare dinge weerspieël nie.

Die tweede rede is as gevolg van die dofheid as gevolg van dade van ongehoorsaamheid, en die vuilheid wat op die aangesig van die hart opgehoop word as gevolg van baie begeerlikhede, want dit verhoed die reinheid en reinheid van hart. Die werklikheid hou op om daarin te manifesteer in verhouding tot sy duisternis en die vuilheid wat daarop opgehoop word. Hierna het die boodskapper van God, profeet

Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) in sy stelling verwys, "Wanneer 'n mens 'n sonde pleeg, verlaat iets van sy verstand hom en keer nie weer na hom terug nie." Dit wil sê, daar kom oor sy hart 'n dofheid waarvan die invloed vir ewig voortduur, selfs wanneer sy doel is om dit met 'n goeie daad te verwyder. Maar as hy die goeie daad gedoen het sonder die voorafgaande bose daad, dan sal die hart ongetwyfeld meer skyn. Toe die bose daad egter voorafgegaan het, het die waarde van die goeie daad verlore gegaan, hoewel die hart daardeur herstel is in sy toestand voor die bose daad, maar sy lig is nie daardeur vermeerder nie. Dit is 'n duidelike verlies en 'n onvermydelike gebrek. Die spieël wat gevlek is en dan met 'n poleerlap afgevee is, is nie soos dié wat met die poleermasjien afgevee is om die helderheid daarvan sonder enige vorige vlek te verhoog nie. As ons dus gehoorsaam is aan God en die eise van die begeertes teëstaan, verhelder die hart en reinig dit. Daarom sê God die Almagtige:

وَٱلَّذِينَ جَٰهَدُوا۟ فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا ۚ

"Diegene wat in Ons Weë streef, sal Ons hulle sekerlik en beslis in Ons Paaie lei." (Koran, Hoofstuk 29, Vers 69)

Die boodskapper van God, profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) het gesê: "God laat hom wat optree volgens die beste wat hy weet, die erfgenaam word van kennis wat hy nie ken nie." (Hierdie vertelling word gerapporteer in 'n versameling profetiese tradisies genaamd "Abu Na'im" op gesag van Anas).

Die derde rede is dat die hart weggedraai kan word van die rigting van die werklikheid wat gesoek word. Die hart van die regverdige en gehoorsame dienaar van God, hoewel hy helder is, het dalk nie die duidelike verklaring van die werklikheid nie, want hy soek nie die werklikheid nie, en hy het ook nie sy spieël [van die hart] teenoor die rigting van die gesoekte ding nie. Miskien word al sy aandag opgeneem deur die dieptes van liggaamlike onderdanigheid of die reël van die middele van sy bestaan en sy gedagtes is nie vry om die Goddelike Teenwoordigheid en die verborge Goddelike realiteite te oorweeg nie. Daar word dus net aan hom geopenbaar waaraan hy dink, of dit nou die klein gebreke van sy godsdienstige werke is of die verborge foute van die siel as dit is wat sy gedagtes besig hou, of die belange om 'n bestaan te verkry as hy daaraan dink. As die beperking van 'n mens se aandag op werke en besonderhede van dade van gehoorsaamheid, verhoed dat die werklikheid met duidelikheid geopenbaar word, wat is jou skatting van iemand wat sy energie spandeer in die begeertes en plesier van hierdie huidige wêreld en die dinge wat daarmee verband hou? Hoe moet ware openbaring nie vir so iemand versluier word nie?

Die vierde rede is die sluier. Die gehoorsame man wat sy aptyt oorkom het en homself uitsluitlik aan 'n sekere spesifieke werklikheid toegewy het, sal dit dalk nie aan hom geopenbaar word nie, want dit is vir hom versluier deur een of ander oortuiging wat hy van sy vroeë kinderjare af gehad het, en hy het dit blindelings gevolg en te goeder trou aanvaar. Hierdie oortuiging sluit hom af van die ware aard van die werklikheid en verhoed dat enigiets aan sy hart geopenbaar word in teenstelling met die streng interpretasies van die leerstellings wat hy blindelings aanvaar het. Dit is ook 'n groot

sluier wat die meeste Moslem-skolastiese teoloë oorskadu en diegene wat vurige volgelinge van regskole is, indien nie die mees regverdige manne wat nadink oor die heerskappy van die hemel en die aarde nie; want hulle is versluier deur hul blindelings navolging van dogmas wat in hulle siele verhard is en stewig in hulle harte gevestig is, en 'n sluier tussen hulle en die waarneming van werklikhede geword het.

Die vyfde rede is die onkunde oor die rigting waaruit die kennis van die gesoekte ding verkry moet word. Want die beginner kan nie kennis verkry van dit wat onbekend is nie, behalwe deur die wetenskappe te onthou wat verband hou met wat hy begeer. Sodra hy hulle onthou en in homself rangskik in 'n spesiale volgorde waartoe die geleerde 'proses van afleiding' noem, sal hy dan die rigting van die gesoekte ding gevind het en die ware aard daarvan sal duidelik aan sy hart geopenbaar word. Want die dinge wat nie instinktief is wat 'n mens wil weet nie, kan nie vasgevang word behalwe in die net van die verworwe kennis nie; inderdaad, geen kennisitem word verkry nie, behalwe uit twee voorafgaande kennisitems wat op 'n spesiale manier verband hou en gekombineer word, en uit hul kombinasie word 'n derde kennisitem verkry ... Elke kennisitem het twee spesiale bronne en 'n spesifieke manier van hul kombinasie en uit hierdie kombinasie word die afgeleide item van kennis verkry wat gesoek word. Onkunde oor hierdie bronne en die manier waarop dit gekombineer word, is wat begrip belemmer. As voorbeeld hiervan is die onkunde oor die rigting waarin die voorwerp is, reeds genoem.

Nog 'n voorbeeld is dié van 'n man wat sy gesig in die spieël wil sien. As hy die spieël voor sy gesig omhoog hou, het hy dit nie teenoor die posisie van sy gesig geplaas nie, wat dus nie daarin verskyn nie. As hy dit agter sy gesig hou en daarna kyk, het hy die spieël van sy oë weggedraai en kan hy dus nie die spieël of die weerkaatsing van die gesig daarin sien nie. Hy het dus nog 'n spieël nodig om agter sy gesig te plaas, met die eerste spieël op so 'n manier dat hy dit kan sien en hy moet die regte verhouding tussen die plasing van die twee spieëls waarneem sodat die beeld van sy gesig weerspieël word in die spieël oorkant dit, en die beeld van hierdie spieël word weerkaats in die ander spieël wat na die oog kyk. Dan sien die oë die beeld van sy gesig. So, in die strewe na kennis, is daar vreemde maniere waarop daar slinkse draaie en skuins weë is, vreemder as dié wat ons oor die spieël genoem het, en skaars op die aarde is hy wat gelei word na die weg om duidelik deur daardie ooglopende weë te sien.

Dit is die redes wat verhoed dat die hart die ware aard van dinge leer ken. Andersins is elke hart grondwetlik in staat om die werklikhede te leer ken, want dit is 'n heersende en edele ding, onderskei van ander stowwe in die wêreld deur hierdie spesiale eienskap en edele eienskap, waarna dit verwys word deur die verklaring van God die Almagtige:

إِنَّا عَرَضْنَا ٱلْأَمَانَةَ عَلَى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱلْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَن يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا
ٱلْإِنسَٰنُ إِنَّهُۥ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا ﴿٧٢﴾

"Voorwaar, Ons het die vertroue aan die hemel en die aarde en die berge gegee, en hulle het geweier om dit te dra en het dit gevrees, maar die mens het onderneem om dit te dra. Inderdaad, hy was onregverdig en onkundig." (Koran, Hoofstuk 33, Vers 72)

Dit verwys na die spesiale eienskap wat die mens onderskei van die hemele, die aarde en die berge, waardeur hy in staat gestel word om die vertroue van God te dra. Hierdie vertroue is die ervaringskennis (geestelike) kennis en monoteïsme.

Die hart van elke mens is in sy oorspronklike samestelling geskik vir en in staat om hierdie vertroue te dra, maar die redes wat ons genoem het, verhoed dat dit hierdie las en die verwesenliking van hierdie vertroue dra. In hierdie verband het die Boodskapper van God, profeet Mohammed (vrede en seën van God met hom) gesê: "Elke kind word gebore op '*Fitra*' (ware aangebore natuur van die mens wat in totale ooreenstemming is met die Goddelike Werklikheid en universele waarhede), en dit is slegs sy ouers wat hom 'n Jood, 'n Christen of 'n Magiër maak." (Hierdie vertelling word gerapporteer deur versameling profetiese vertellings *Sahih Moslem* op gesag van profetiese metgesel Abu Hurairah). Die boodskapper van God, profeet Mohammed (vrede en seën van God met hom) het verder gesê: "As dit nie was vir die feit dat duiwels oor die harte van die kinders van Adam (dws mense) sweef nie, sou hulle die heerskappy van die hemel kon sien." Dit is 'n verwysing na baie van hierdie hindernisse wat die sluier tussen die hart en die heerskappy is.

Hierna is ook die verwysing in die vertelling oor die gesag van Ibn Umar (Mag God met hom tevrede wees) waarin hy gesê het: "Die boodskapper van God (vrede en seën van God met hom) is gevra: 'O boodskapper van God! Waar is God? Op aarde of in die hemel?' Hy het geantwoord: 'In die harte van sy gelowige skepsele.'" Volgens 'n spesifieke vertelling het God gesê: "Nie my aarde of my hemel kon My bevat nie, maar die teer en kalm hart van my kneg." Daar word verder vertel dat die boodskapper van God, profeet Mohammed (vrede en seën van God met hom) gevra is: "Wie is die beste van die mense?" Hy het geantwoord: "Elke gelowige wie se hart gereinig is [en gereinig van alle innerlike vuilheid]." Hulle het gevra: "Wat is die gereinigde hart?" Hy het geantwoord: "Dit is die godvresende rein hart waarin daar geen bedrog of onregverdigheid of verraad of wrok of afguns is nie."

In hierdie konteks het Umar Ibn Al-Khattab (mag God tevrede wees met hom) gesê: "My hart het my Here gesien toe Hy weens vroomheid die sluier verwyder het." Want as die sluier tussen jouself en sy hart gelig word, word die sigbare materiële wêreld en die heerskappy van onsigbare onsigbare duidelik in sy hart geopenbaar, en hy sien 'n tuin, waarvan die breedte van 'n deel dié van hemel en aarde is. Sy totale uitgestrektheid is groter as die hemel en die aarde, want die hemel en die aarde staan vir die sigbare materiële wêreld, wat, hoewel wyd in omvang en verreikend in kompas, tog maar eindig is in verhouding tot die geheel. Maar die heerskappy van die onsigbare onsigbare is grensloos, bestaande uit daardie geheimenisse wat buite die sig van die oë is en slegs deur insig waargeneem word. Dit is waar dat slegs 'n deel daarvan aan die oë verskyn en slegs deur insig waargeneem word. Dit is waar dat slegs 'n deel daarvan aan die hart verskyn, maar op sigself en in sy verhouding tot die kennis van God is dit oneindig.

Die materiële wêreld en die onsigbare heerskappy saam onder een klassifikasie word die Lordly Presence genoem, want die Lordly Presence omvat alle bestaande dinge.

Want daar bestaan niks behalwe God, Sy Handelinge en [Sy] Heerskappy nie; en Sy dienaars is deel van Sy Handelinge. Wat hiervan aan die hart blyk te wees, is volgens sommige die tuin self; maar volgens die mense van die waarheid is dit die manier om die tuin te verdien en die omvang van sy besit in die tuin is in verhouding tot die omvang van sy kennis, en die mate waarin God en sy eienskappe en sy dade aan hom geopenbaar is. Die bedoeling van al hierdie dade van aanbidding en aksies van organe is die reiniging, verbetering, verligting en verligting van die hart. God sê in die Koran:

قَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّىٰهَا ﴿٩﴾

"Voorspoedig [suksesvol en presteer van geluk] is die een wat dit reinig (d.w.s. die hart)." (Koran, Hoofstuk 91, Vers 9)

Die doel van [innerlike] reiniging is om die verligting van geloof daarin te bewerkstellig; Ek bedoel die skynende lig van kennis van God (dws Gnosis of "*Ma'rifa*"). Dit is die punt in die stelling van God die Almagtige:

فَمَن يُرِدِ ٱللَّهُ أَن يَهْدِيَهُۥ يَشْرَحْ صَدْرَهُۥ لِلْإِسْلَٰمِ

"Wie God ook al wil lei, brei Hy sy hart uit na Islam (d.w.s. onderwerping aan die Wil van God en reinheid en verligting van die siel wat ware lig van geloof en Gnosis van God daarin bring)." (Koran, Hoofstuk 6, Vers 125)

أَفَمَن شَرَحَ ٱللَّهُ صَدْرَهُۥ لِلْإِسْلَٰمِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّن رَّبِّهِۦ

"Kan iemand wie se hart God wyd oopgemaak het met gewilligheid tot selfoorgawe aan Hom, sodat hy verlig word deur 'n lig [wat vloei] van sy Onderhouer (d.w.s. God), [vergelyk word met die blindes en dowe van die hart?]" (Koran, hoofstuk 39, vers 22)

Hierdie verligting en geloof [en sekerheid in God] het drie grade: Die eerste graad is die geloof van leke wat suiwer blinde nabootsing is. Die tweede graad is die geloof van skolastiese teoloë wat met logiese redenasie vermeng word. Die derde graad is die geloof van die Gnostici, wat duidelik sien met die lig van sekerheid [en sekerheid van geloof].

Ek sal dit aan jou duidelik maak deur 'n voorbeeld: jou erkenning dat Zaid byvoorbeeld in die huis is, het drie grade. Die eerste is dat iemand vir jou gesê het, iemand wat jy ervaar het om eerlik te wees en nog nooit bekend was om te lieg nie en nooit aan sy woord getwyfel het nie. Jou hart, deur die blote gehoor, ontvang kalm sy verslag en is tevrede daarmee. Dit is die geloof deur blote blinde aanvaarding, en van so 'n aard is die geloof van die leke. Want toe hulle die ouderdom van diskriminasie bereik het, het hulle van hulle vaders en moeders gehoor van die bestaan van God, van Sy kennis, wil, krag en die res van Sy eienskappe; ook van die stuur van die boodskapper van God, profeet Mohammed (mag die vrede en seëninge van God op hom wees), sy waarheid en sy boodskap. Hulle het ontvang soos hulle gehoor het en daarin gevestig en daarmee tevrede geraak, en dit het nooit by hulle opgekom om nie saam te stem met wat hul vaders, moeders en onderwysers vir hulle gesê het nie weens die hoë agting wat hulle gehad het. Hierdie geloof is die doeltreffende oorsaak van verlossing in die

hiernamaals, en diegene wat dit omhels, is in die eerste (d.w.s. die laagste) geledere van die mense van die regterhand (d.w.s. mense wat verlossing sal bereik), maar nie onder diegene wat naby God getrek word nie. Want hierdie [vlak van] geloof het 'n mistieke onthulling, ook nie insig of uitbreiding van die hart deur die lig van sekerheid, want dit is moontlik dat dwalings lê in wat van individue gehoor word, ja inderdaad van groepe, in dit wat tot leer behoort. Die harte van Jode en Christene is ook tevrede met wat hulle van hulle vaders hoor. Moslems glo die waarheid, nie omdat hulle dit bestudeer het nie, maar omdat die woord van waarheid aan hulle oorgedra is.

Die tweede graad van geloof is dat jy [jouself] die woorde en stem van Zaid van binne die huis hoor, maar van agter 'n muur en jy lei hieruit die feit van sy teenwoordigheid in die huis af. Dan is jou geloof, jou erkenning en jou sekerheid dat hy in die huis is, sterker as jou geloof deur hoorsê alleen. Want as daar vir jou gesê word dat hy in die huis is en as jy dan sy stem hoor, word jy sekerder daarvan, want die stem dui vorm en vorm aan vir hom wat dit hoor op voorwaarde dat hy die vorm sien. So, sy hart oordeel dit as die stem van daardie persoon. Dit is geloof gemeng met bewyse. Dit is ook moontlik dat foute volg omdat een stem soos 'n ander kan lyk. Voorgee is ook moontlik deur die stem na te boots. Dit kom nie by die hoorders op nie, want hy het nie aan so 'n beskuldiging gedink nie, of dat iemand 'n doel in so 'n verwarring en nabootsing gehad het.

Die derde graad van geloof is om die huis binne te gaan en na hom te kyk en hom met jou eie oë te sien. Dit is die werklike ervaringskennis en seker waarneming. Dit is soos die kennis van diegene wat nader aan God gebring word en van die opregte liefhebbers van die waarheid, want hulle geloof is op getuieniswerk gegrond. Hierdie oortuiging sluit dié van leke en dié van skolastiese teoloë in en hulle het hierdie baie duidelike bykomende voordeel wat geen plek laat vir die moontlikheid van dwaling nie. Dit is waar dat gelowiges van hierdie klas verskil in rang volgens hul prestasies in kennis en die grade van onthulling.

'n Voorbeeld van die verskil in grade van kennis is dat een man Zaid in die huis sien wanneer hy naby is in die binnehof en terwyl die son opkom en so sien hy hom volmaak, terwyl 'n ander hom in die kamer of op 'n afstand of in die aand sien sodat sy vorm voldoende duidelik is dat hy seker kan wees dat dit hy is, maar die fyn besonderhede en verborge kenmerke van sy vorm word nie aan hom duidelik gemaak nie. Die verskil in grade van die sien van goddelik geopenbaarde waarhede is van hierdie aard. Wat die verskil in die verkryging van kennis betref, is dit asof 'n mens Zaid, Amr, Bakr en ander in die huis sien terwyl 'n ander net Zaid sien. Die kennis van eersgenoemde is ongetwyfeld groter as dié van laasgenoemde as gevolg van die oorvloed van dinge wat bekend is.

Dit is die toestand van die hart met betrekking tot die wetenskappe en God weet die beste wat reg is.
…..

Wonders en geheimenisse van die hart

Dit moet bekend wees dat die wonders van die hart buite die gebied is van wat sintuie in staat is om waar te neem, want die hart is ook buite sintuiglike persepsie. Die begrip is te swak om te begryp, behalwe deur middel van 'n tasbare voorbeeld, om dit wat nie deur die sintuie waargeneem word nie, te verstaan. Ons sal dit dus aan mense met 'n swak begrip aan die hand van twee voorbeelde verduidelik.

Laat ons vir die eerste illustrasie veronderstel dat 'n reservoir in die aarde gegrawe word, waarin die water van die oppervlak hierbo opgehoop kan word deur strome wat daarin vloei. Die bedding van die reservoir kan ook opgegrawe word en die vuil daaruit verwyder word totdat die fontein van suiwer water bereik word, en dan bars die water daaruit uit totdat die fontein van suiwer water bereik word, en dan bars die water uit die bodem van die reservoir uit. Die water is suiwerder en meer konstant en miskien meer oorvloedig en volop. Die hart is dan soos die reservoir en kennis soos die water. Die vyf eksterne sintuie is soos die strome. Kennis kan moontlik na die hart gelei word deur middel van die strome van die [vyf] sintuie en die oorweging van dinge wat waargeneem word totdat dit met kennis gevul is. Dit is ook moontlik om hierdie strome daarvan te stop deur eensaamheid en aftrek en die oë te weerhou van sien en dan in die diepte van die hart op te los wanneer dit gereinig word en die lae bedekkings daarvan weggeneem word totdat die fontein van kennis uit dit uitbars. Maar jy sê dalk: "Hoe kan kennis uit die hart self uitbars terwyl dit sonder dit is?" Weet dat dit een van die wonders van die hart se geheimenisse is. Dit is nie toelaatbaar om dit in die wetenskap van praktiese godsdiens te hanteer nie [aangesien dit tot esoteriese kennis behoort].

Wat genoem kan word, is dat die ware aard van dinge neergeskryf is in die bewaarde tafel ("*Loh Mahfooz*"), en inderdaad in die harte van die engele wat nader [aan die Goddelike Werklikheid] gebring word. Want net soos 'n argitek planne vir die bou op leë papier teken en dit dan in werklikheid bring in ooreenstemming met die ontwerp of argetipe. Die Skepper van die hemel en die aarde het dus 'n argetipe van die wêreld van die begin tot die einde op die Bewaarde Tafel geskryf en dit toe in ooreenstemming met die argetipe in werklikheid gebring. Uit die wêreld wat in die beeld van die argetipe in werklikheid gebring is, word daar nog 'n beeld aan die eksterne sintuie en behoude verbeelding oorgedra. Want elkeen wat na die lug en die aarde kyk en dan sy oë toemaak, sien in sy verbeelding die beeld van die lug en die aarde sodat dit is asof hy daarna kyk; en as die lug en die aarde vernietig word en hy self oorleef, sal hy in homself die beeld van die lug en die aarde vind asof hy hulle aanskou en daarna kyk. Dan word uit sy verbeelding 'n effek na die hart oorgedra, sodat daar daarin die werklike aard van dinge voorgestel word wat in sensasie en verbeelding ingegaan het.

Die voorstelling in die hart stem ooreen met die wêreld wat in die verbeelding voorgestel word, wat op sy beurt ooreenstem met die wêreld soos dit op sigself bestaan, buite die verbeelding en hart van die mens. Hierdie bestaande wêreld stem ooreen met die argetipe wat in die bewaarde tablet bestaan. Die wêreld het dus vier grade van bestaan. Daar is bestaan in die bewaarde tablet wat voor sy liggaamlike bestaan is. Die opvolger daarvan is sy werklike bestaan, wat op sy beurt gevolg word deur sy

verbeeldingryke bestaan – ek bedoel die bestaan van sy beeld in die verbeelding. Sy verbeeldingryke bestaan word gevolg deur sy intellektuele bestaan, ek bedoel die bestaan van sy beeld in die hart. Sommige van hierdie ordes van wese is van geestelike en sommige van liggaamlike karakter. Sommige van die geestelikes is meer spiritualisties in hul volgorde van bestaan as ander. Dit is 'n goedhartigheid wat uit die goddelike wysheid kom, want God het jou oogbal so gemaak dat daarin, ten spyte van sy kleinheid, die beeld van die wêreld, die hemel en die aarde met al hulle wydverspreidende omvang daarin uitgebeeld word. Dan gaan dit voort van bestaan in die ryk van sensasie na bestaan in die verbeelding, en daaruit na die bestaan in die hart. Want jy kan nooit iets begryp nie, behalwe dit wat jou bereik het, en as Hy nie 'n beeld van die hele wêreld in jou wese geplaas het nie, sou jy geen kennis gehad het van dit wat apart van jouself is nie. Eer aan Hom, wat hierdie wonders in hart en oë gerangskik het en dan hart en oë verblind het vir die waarneming daarvan sodat die harte van die meerderheid skepsele onkundig geword het oor hulleself en hul wonders.

Kom ons gaan nou terug na die voorneme wat ons in die oog het en sê: "Dit is denkbaar dat die werklike natuur van die wêreld in die hart voorgestel kan word, een keer uit die sintuie en een keer uit die bewaarde tafel, net soos dit denkbaar is dat die beeld van die son in die oog voorgestel moet word een keer deur direk daarna te kyk en een keer deur te kyk na die water waarop die son skyn wat weerkaats sy beeld. So, wanneer die sluiers tussen die hart en die bewaarde tafel gelig word, sien die hart die dinge wat daarin is en die kennis bars daaruit daarin, sodat dit nie sy kennis deur die weë van die sintuie hoef te verkry nie. Dit is soos die uitbarsting van water uit die dieptes van die aarde. Wanneer die hart besig raak met dinge in die verbeelding wat van sintuie afgelei is, versluier dit dit om die bewaarde tafel te ondersoek, net soos wanneer water in strome bewaar word, dit daardeur verhoed word om uit die aarde uit te bars; of net soos hy in die water kyk wat die beeld van die son weerkaats, kyk hy nie na die son self nie.

Die hart het dus twee deure. Een deur gaan oop na die heerskappy van die onsigbare, wat die bewaarde tafel en die wêreld van die engele is. Die ander deur maak oop na die vyf uiterlike sintuie wat die sigbare materiële wêreld vashou. Hierdie sigbare wêreld lyk ook tot 'n sekere mate soos die heerskappy van die onsigbare. Die feit dat die deur van die hart oopgemaak word vir die verkryging van kennis deur die sintuie, is iets wat jy verstaan. Maar met betrekking tot die deur wat oopmaak vir die heerskappy van die onsigbare en die ondersoek van die bewaarde tafel, het jy sekere kennis deur te mediteer oor die wonders van visioene en die hart se waarneming in die slaap van wat in die toekoms sal wees of wat in die verlede was, sonder enige verkryging aan die kant van die sintuie.

Daardie deur word egter net oopgemaak vir die een wat jou uitsluitlik aan die herinnering aan God toewy. Die boodskapper van God, profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) het gesê: "Manne van doelgerigtheid van denke het die leiding geneem." Hy is gevra: "Wie is hulle?" Hy het geantwoord: "Dié wat verlief is op die gedagtenis van God, het hulle se las van sondes van hulle afgesien en hulle sal onbelas na die [dag van] die opstanding kom." Toe het hy hulle beskryf deur die woorde van God te vertel: "Dan sal ek nader kom met my aangesig na hulle toe. Dink

julle aan wat iemand weet, wat Ek begeer om te gee aan hom na wie Ek my aangesig draai?" Toe sê Hy: "Die eerste ding wat Ek vir hulle gee, is dat Ek iets van My lig in hulle harte werp, en hulle verkondig tyding van My, net soos Ek tyding van hulle verkondig." (Hierdie vertelling word gerapporteer deur Hadith-versamelings Sahih Muslim, Al-Hakim, Al-Baihaqi en At-Tabarani op gesag van die profetiese metgesel Abu Hurairah).

Die ingang vir hierdie tyding is die binnedeur. Daarin lê dus die verskil tussen die kennis van die profete en heiliges en dié van die geleerdes en filosowe: die kennis van eersgenoemde kom uit die hart deur die deur wat oopgemaak word na die heerskappy van die onsigbare, terwyl die kennis van die filosowe deur die deure van die sintuie kom wat oopgaan vir die materiële wêreld. Die wonders van die wêreld van die hart en sy wankeling tussen die sigbare en onsigbare wêrelde kan nie ten volle in die wetenskap van praktiese godsdiens behandel word nie. Maar dit is 'n voorbeeld wat jou die verskil in die plek van toetrede van die twee soorte kennis sal leer.

Die tweede voorbeeld sal jou die verskil tussen die twee tipes werk laat weet; Ek bedoel die werk van die geleerdes en dié van die heiliges. Die geleerde werk om kennis self op te doen en dit in die hart te versamel, maar die heiliges onder die Soefi's werk slegs tot die einde van poleer, skoonmaak, verheldering en voorsiening van die hart. Daar word vertel dat die Chinese en die Bisantynse Grieke eens voor 'n sekere koning meegeding het oor die skoonheid van hul vakmanskap in kuns en skilderkuns. Die koning het dus besluit om 'n portiek aan hulle te gee sodat die Chinese die een kant daarvan en die Bisantynse Grieke die ander kant kon versier en om 'n gordyn tussen hulle te laat hang om te verhoed dat elke groep na die ander kyk. Die Bisantyne het talle pragtige kleure saamgebring, maar die Chinese het sonder enige kleur ingekom en hul kant begin poets en inrig. Toe die Bisantyne klaar was, het die Chinese beweer dat hulle ook klaar was. Die koning was verbaas oor hul verklaring en die manier waarop hulle klaargemaak het en versier het sonder enige kleur. Hulle is dus gevra: "Hoe het jy die werk sonder enige kleur voltooi?" Hulle het geantwoord: "Jy het niks daarmee te doen nie; lig net die sluier op." So, dit is opgehef en kyk aan die ander kant, daar het die wonders van die Bisantynse vaardigheid geskyn met bykomende verligting en skitterende glans, aangesien die ander kant soos 'n gepoleerde spieël geword het op grond van baie meubels. Die skoonheid van hul kant is dus verhoog deur die ekstra helderheid wat die skoonheid van die ander kant briljant weerspieël het. Die sorg van die heiliges (of Gnoste) om die hart te reinig, te poleer, te suiwer en te verhelder totdat die ware aard van die werklikheid duidelik daarin skyn met die grootste verligting, is soos die werk van die Chinese. Die sorg van die geleerdes en filosowe oor die verkryging en versiering van kennis, en die voorstelling van hierdie versiering in die hart is soos die werk van die Bisantyne.

Maar wat dit ook al mag wees, die hart van die gelowige sterf nooit, en sy kennis word ook nie uitgewis by die dood of sy helderheid vertroebel nie. Hierna verwys Al-Hassan in sy gesegde: "Stof sal nie die stoel van geloof verteer nie." Hierdie kennis is 'n manier van toegang wat 'n mens nader aan God bring. Maar wat die hart van kennis self verkry het, of wat dit bereik het van reinheid en vermoë om die kennis te ontvang wat op die

hart skryf, stel dit nie in staat om van meer kennis af te sien nie. Daar is geen geluk vir enigiemand behalwe om mistieke kennis aan te leer nie en sommige grade van geluk is edeler as ander, net soos daar geen rykdom sonder geld is nie. Want hy wat 'n *dirham* ('n ou geldeenheid) het, is ryk en hy wat voorraadkamers vol het, is ryk. Die verskil tussen grade van [ewige] geluk is in ooreenstemming met hul verskille in mistieke kennis en geloof, net soos die verskil tussen grade van mense van rykdom in ooreenstemming is met die skaarste en oorvloed van hul geld.

Op hierdie stadium kom die eerste deel van hierdie verhandeling wat handel oor die uiteensetting van die werklike doel van die menslike lewe en die bereiking van ewige geluk en eindelose sukses tot 'n einde. Nou begin die tweede deel van hierdie verhandeling.

Tweede deel: Uiteensetting van die manier om die werklike doel van die menslike lewe te bereik en ewige saligheid en eindelose triomf te bereik

Die seleksies uit verskeie groot boeke van Ghazali, wat in die eerste deel van hierdie verhandeling aangebied word, verduidelik ook die maniere om die werklike doel van die lewe en gevolglike ewige saligheid en eindelose sukses te bereik. Die derde deel van hierdie verhandeling sal verskeie boeke van groot voordeel vir hierdie doel lys - byna almal van hulle geskryf deur Ghazali - studie waarvan die studie geweldige begrip van en leiding tot die regte pad bied. In hierdie tweede deel van hierdie verhandeling sal 'n profetiese vertelling en 'n tradisie van 'n groot gnostika aangebied word om die pad uit te lê wat lei tot die verwesenliking van die ware doel van die lewe en die bereiking van ewige geluk en eindelose sukses. Die profetiese vertelling verduidelik die struikelblokke van hierdie groot geestelike pad en die tradisie verduidelik die metode om 'n mens se finale doel te bereik. Ghazali noem hierdie profetiese vertelling in sy laaste boek "*Minhaj al-Abideen ila Jannatu Rab al-'Aalameen*" of "Beste pad vir die aanbidders van God wat hulle lei na die Paradys van die Here van al die heelalle en bestaans" en in die hoofstuk oor pronk en pronk in die derde volume van sy kompendium van wysheid "*Ihya al-Uloom ad-Deen*" of "Herlewing van kennis van die pad na God" soos volg [11]:

Abdullah bin Mubarak (Mag God se genade met hom wees) het van Khalid bin Ma'dan (Mag God se genade met hom wees) vertel dat hy Mu'adh bin Jabal - 'n groot profetiese metgesel (Mag God met hom tevrede wees) - versoek het om aan hom 'n *Hadith* ('n tradisie van profeet Mohammed [mag die vrede en seëninge van God met hom wees]) te vertel wat hy daagliks onthou en geoefen het vanweë die moeilikheid en erns daarvan. Mu'adh (mag God tevrede wees met hom) het ingestem om dit te doen, maar hy het lank gehuil. Hy het toe gesê:

"Hoe vurig verlang ek nie om die Heilige Profeet (vrede en seëninge van God met hom) te ontmoet nie!

Eens was ek by die Heilige Profeet Mohammed (Vrede en seëninge van God met hom [PBUH]). Hy het op 'n kameel gery en hy (PBUH) het my opgeneem om agter hom te sit. Toe ons aanbeweeg het, het die Heilige Profeet (vmh) opgekyk na die lug en gesê: "Alle lof is vir God wat Sy skepsele beveel soos Hy goeddink." Toe draai hy na my toe en sê: "Ek vertel jou iets, as jy dit onthou, sal dit jou bevoordeel, maar as jy dit vergeet, sal jy geen argument voor die Verhewe God hê nie.

Mu'adh! Voordat die hemel geskep is, het die verhewe God sewe engele geskep, een vir elke hemel en een engel aangestel as wag by elke poort van die hemel volgens die afmetings van die poort. Wanneer die twee [beskerm]engele *'Kiraman Katibeen'* (twee engele wat op twee skouers van elke mens is en al die dade aanteken, hetsy goed of sleg) opstaan met die dade van die dienaars; daar is lig in hulle soos die lig van die son. Wanneer hulle by die [poort van die] eerste hemel aankom, vra die engel wat daar as wag staan '*Kiraman Katibeen*' (die beskermengele van elke mens) om die daad in die aangesig van die dienaar [van God] (d.w.s. die mens wie se optrede na God geneem word) te druk. Die engel sê: Ek is die engel van 'Agterklap'. My Here, God het my beveel dat ek nie moet toelaat dat die daad van 'n bagklaer opgaan nie.

Die *'Kiraman Katibeen'* styg weer op na die tweede hemel met nog 'n paar dade van die dienskneg wat soos die sonskyn skyn. Die engel stop hulle daar en vra hulle om die daad in die aangesig van die dienskneg te druk, want sy bedoeling met hierdie daad was om die wêreldse hulpbronne te verdien. My God het my beveel om nie die daad van iemand wat vir iemand anders as God gewerk het, te erken nie. Die engele vervloek hom dan (Arabiese woord hiervoor is "*La'na*" wat beteken om God aan te roep om Sy barmhartigheid van Sy dienaar te weerhou) tot die aand.

Dan staan die engele op met ander [goeie] dade van die dienskneg soos aalmoese, vas en ander goeie dade wat hulle as baie deugsaam en waardevol beskou. Maar wanneer hulle by die derde hemel aankom, keer die beskermende engel hulle en vra hulle om die dade in die aangesig van die doener te druk. Die [beskermende] engel sê dat hy die Engel van 'Trots' is. Hy is deur sy Here beveel om nie toe te laat dat die dade styg nie, soos die dader deur die dade sy meerderwaardigheid bo ander mense wou toon.

Die *'Kiraman Katibeen'* staan weer op met nog 'n paar [goeie] dade van hierdie dienaar [van God] wat helder soos sterre skyn. Dit sluit in pragtige dade soos gebede, 'Hajj' (of pelgrimstog), '*Tasbeeh*' (herinnering en verheerliking van God), vas, ens. Wanneer hulle die vierde hemel bereik, stop die beskermende engel hulle en vra hulle om die dade in die dade se gesig te druk. Die engel sê vir hulle: Ek is die engel van 'eiegeregtigheid' en is deur my Here beveel om nie toe te laat dat die dade hoër [na God] opklim soos die doener sy dade met eiegeregtigheid vervals het nie.

Dan versier die engele sy ander regverdige dade soos 'n bruid wat '*Hajj*' (of pelgrimstog) insluit, strewe op die pad van God, ens., skyn soos die son. Hulle neem hulle na die vyfde hemel. Die beskermende engel [by die poorte van die vyfde hemel] keer hulle en sê: Ek is die engel van 'jaloesie'. Die doener bly jaloers op diegene wat God deur Sy barmhartigheid sy oorvloed aan hulle gegee het. Die man is nie tevrede met God se

vrygewige toekennings [aan sy medemens] nie. My Here het my beveel om nie sy dade hoër te laat styg nie.

Dan gaan die engele op na die sesde hemel met sy dade soos ablusie, volle reiniging, gebed, vas, '*Hajj*' (of pelgrimstog) ens. Die bewakende engel wat daar geplaas is, keer hulle om te sê: Ek is die engel van 'barmhartigheid'. Druk sy dade op sy gesig soos hy nog nooit barmhartigheid aan iemand bewys het nie. Hy was bly om ander in die moeilikheid en ongeluk te sien. My Here het my beveel dat ek nie sy dade hoër moet laat styg nie.

Daarna styg die *'Kiraman Katibeen*' op na die sewende hemel met nog 'n paar dade van hierdie persoon, insluitend liefdadigheid, gebed, vas, strewe op die pad van God, '*Taqwa*' (vroom ontsag, eerbied en vrees vir God), ens. Hierdie dade gee harde geluide soos donderklem en weerlig. Die engel in die sewende hemel sê: Ek is die engel van 'Roem en Pronk'. Hierdie man was van plan om roem te verwerf deur sy dade om in die geselskap en byeenkomste van '*Ulema*' (geleerdes) en manne van posisie en waardigheid te beweeg. My Here het my beveel om nie die dade van hierdie man hoër te laat styg nie.

Dus, dade wat nie bloot vir Verhewe God gedoen is nie, is '*Riya*' (pronk, pronk of dade gedoen om ander te beïndruk) en Hy aanvaar nie sulke dade nie. Dan staan die engele op met sy goeie dade soos gebede, vas '*Zakat*' (verpligte armoede of liefdadigheid), '*Hajj*' (pelgrimstog), *Umrah* (mini-pelgrimstog), vriendelike karakter, stilte, herinnering aan God, ens. Die engele van die sewende hemel vergesel hulle om hulle af te sien totdat hulle by die Goddelike Hof kom waar alle gordyne verwyder word en hulle getuig voor God dat die dade van hierdie dienaar uitsluitlik ter wille van God gedoen word.

Op hierdie oomblik sal die verhewe God sê: Julle engele kyk na die dade van daardie dienaars, maar Ek kyk na hulle hart. Ek weet dat hy met hierdie dade nie van plan was om My plesier te soek nie, en dat hy dit ook nie uitsluitlik ter wille van My gedoen het nie. Ek weet wat hy regtig met sy dade bedoel het. My '*La'na*' (ontneming van My barmhartigheid) is op hom dat hy julle sowel as die mense mislei het. Hy kon My egter nie mislei nie, want Ek weet baie goed dat die diepste uithoeke van die harte verborge is. Niemand kan vir My verborge bly of My greep ontsnap nie, hoe hard hy ook al probeer om van My af weg te wees. Ek het volle kennis van wat in die verlede gebeur het en wat in die toekoms gaan gebeur. My kennis sluit almal in wat gesterf het en diegene wat nog moet kom. Ek is ten volle bewus van al die geheime met hul volledige besonderhede. Niemand kan My deur sy dade mislei nie. My dienaar kan die onkundiges mislei, maar kan My nie mislei nie, want Ek is die Kenner van die onsigbare. Daarom stuur Ek My '*La'na*' (ontneming van My Barmhartigheid) op hom. Die sewe [bewakende] engele [wat die poorte van sewe hemele bewaak] en die drieduisend engele, stuur almal hulle '*La'na*' (om God aan te roep om hom van God se barmhartigheid te ontneem) op hom. Dan sê die gevangenes van die hemel dat op hom hulle vloek ('*La'na*') is en die vloeke van dié wat sulke bedrieërs vervloek.

Nadat hy al hierdie besonderhede gehoor het, het Mu'adh (mag God met hom tevrede wees) in trane uitgebars en gesê: O boodskapper van God! Hoe om ontslae te raak van hierdie ramp? Die Heilige Profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) het gesê: O Mu'adh! Gehoorsaam jou profeet met volle geloof en oortuiging. Mu'adh (mag God tevrede wees met hom) het gesê: Jy is die boodskapper van God en ek is Mu'adh bin Jabal. Hoe kan ek redding verkry? Die profeet van God (vrede en seëninge van God met hom) het gesê: O Mu'adh! As jou dade nie op die punt is nie, moet jy jou tong beskerm teen sleg praat van ander en ander verskandeer word, veral jou broers en die '*Huffaz*' (diegene wat die hele Heilige Koran uit die kop gedra het). Moenie inmeng in die sake van jou broers en ander persone nie. Laat jou eie bose self (*Nafs*), weerhou daarvan om ander te onteer. Moenie jouself loof deur sleg te praat van jou Moslem-broeders nie. Moet nooit daaraan dink om jou meerderwaardigheid te vestig deur ander te verneder nie. Moenie pronk gebruik om roem te verdien nie. Moenie jouself so besig hou met die sake van die wêreld dat jy die sake van die Hiernamaals heeltemal verwaarloos nie. As iemand by jou sit, moenie in die geheim praat [of fluister] met die derde persoon nie. Moenie aan ander jou meerderwaardigheid onder die mense uitspreek nie, sodat jou dade nie in die wêreld en in die hiernamaals verwoes word nie. Moenie in julle byeenkomste oor onderwerpe van skaamteloosheid (vulgariteit) en wellustigheid praat nie, sodat mense jou nie weens jou wangedrag moet vermy nie. Moenie die eer van ander met jou tong beseer nie, sodat die honde van die hel jou nie in stukke skeur nie. Die Almagtige God het in die Heilige Koran gesê:

وَٱلنَّٰشِطَٰتِ نَشۡطٗا ٢

"En wanneer hulle die vlees van die bene afskeur." (Koran, Hoofstuk 79, Vers 2)

Ek het toe gesê: O boodskapper van God! Wie beskik oor die vermoë om op al hierdie opdragte te reageer? Die Heilige Profeet (PBUH) het gesê: Aksie is maklik vir daardie dienaar vir wie God gemak verskaf. Hou nie van ander wat jy vir jouself nie hou nie. [Optrede op hierdie manier kan jou jou redding bring]." (Hafiz Iraqi het dit gedoen *Hadith-verifikasie* van alle *Hadiths* teenwoordig in Ghazali se "*Ihya Uloom ad-Deen*" of "Herlewing van kennis van die pad na God" en het bronverwysing van hierdie profetiese tradisie genoem as "*Kitab az-Zuhd li Ibn al-Mubarak*" of "Boek van onthouding van basiese begeertes deur Ibn al-Mubarak" en "*Ibn al-Jawzi fi al-Maudu'aat*")

Khalid bin Ma'dan (mag God hom genadig wees) het gesê dat Mu'adh nie die Heilige Koran soveel opgesê het as wat hy hierdie *hadith* (of profetiese vertelling) opgesê het nie. Hy het gereeld oor hierdie *hadith* in sy byeenkomste gepraat.

Die harte sidder van vrees en verstikking en die gedagtes word ontsteld deur te dink aan die waarskuwings en groot risiko's wat in hierdie *Hadith* (profetiese vertelling) geopenbaar word. Dit is dus nodig om God se beskerming en toevlug te soek en jouself alle dae en nagte huilend en in alle nederigheid en onderdanigheid by Sy poort te lê. Jy het geen beskerming teen hierdie foltering behalwe God se barmhartigheid nie. Jy kan nie hierdie see oorsteek sonder God se blik van deernis op jou nie. Dit is

nodig vir jou om uit die sluimering van nalatigheid op te staan, om die doel en doel van die lewe te verstaan en om 'n dapper stryd teen die self in hierdie verskriklike vallei te loods, sodat jy verlossing in die Hiernamaals kan bereik en nie saam met diegene mag gaan wat tot verlies en ondergang gedoem is nie. Hulp sal egter slegs van God kom en Hy alleen is die Barmhartige.

Nou sal hier 'n belangrike vertelling aangebied word wat die manier verduidelik om die doel van die lewe te bereik. Ghazali noem hierdie vertelling in sy boek "*Ayyuhal Walad*" of "My liewe geliefde seun" wat teenwoordig is in Ghazali se 3-volume versameling kortboeke "*Majmu'a Rasa-il Imam Ghazali*" of "Versameling kortboeke deur Imam Ghazali" soos volg [12]:

Daar word gesê dat onder die studente en *mureeds* (dissipels wat geestelike volmaaktheid en verligting soek deur die bereiking van reiniging van hul siele van alle bose begeertes en neigings onder leiding van 'n geestelike gids wat op sy beurt hierdie reiniging van die siel en hoë posisie voor God volkome bereik het deur opleiding, leiding, en nabyheid van 'n ander geestelike gids) van Shaykh Shaqeeq Balkhi (Mag God sy genade op hom stort), was 'n student en dissipel met die naam Hatim Ism (Mag God sy genade op hom stort, wat op sy beurt later 'n groot geestelike meester geword het deur die geestelike opleiding en leiding van Shaykh Shaqeeq). Op 'n dag het Shaykh Shaqeeq Balkhi (Mag God sy genade op hom uitstort) vir hom gesê:

"O Hatim! Hoe lank was ek al in my geselskap (geestelike nabyheid) en luister na wat ek sê (onderrig)?"

Shaykh Hatim Ism (Mag God sy genade op hom uitstort) het geantwoord: "Drie-en-dertig jaar!"

Shaykh Shaqeeq Balkhi het gevra:

"Watter voordeel het julle in daardie [lang] tydperk uit my geput?"

Shaykh Hatim Ism (Mag God sy genade op hom uitstort) het geantwoord:

"[Ek het] agt voordele [van jou] verkry."

Shaykh Shaqeeq Balkhi (Mag God sy genade op hom stort) het geantwoord:

"*Inna Lillahi Wa Inna Ilaeyhe Raji'oon*."

"Aan God behoort ons en aan Hom sal ons terugkeer (dit is 'n smeking uit die Koran wat gemaak word in tye van verlies en hartseer)."

Shaykh Shaqeeq Balkhi (Mag God sy genade op hom stort) het toe gesê:

"O Hatim! Ek het my leeftyd in onderrig en opleiding deurgebring en jy het pas agt voordele by my gekry?"

Shaykh Hatim Ism (Mag God sy genade op hom uitstort) het geantwoord:

"O my onderwyser! As jy [my] vir die waarheid gevra het, dan is die werklikheid wat ek [sop] vir jou gesê het. Ek het nie meer [voordele] nodig nie en hierdie voordele van kennis is heeltemal voldoende, want ek is seker dat ek deur hierdie agt voordele redding [en sukses] in hierdie lewe en in die lewe in die hiernamaals sal verkry."

Shaykh Shaqeeq Balkhi (Mag God sy genade op hom uitstort) het hom gevra:

"Goed! Sê my, wat is daardie agt voordele?"

VOORDELE VERTEL DEUR HATIM BIN ISM

"O my onderwyser! Die **eerste voordeel** is dat ek na die mense van hierdie wêreld gekyk het en gesien het dat almal 'n geliefde het. Maar hierdie geliefdes van die mense [van die wêreld] is van so 'n aard dat sommige van hulle (d.w.s. die geliefdes) by hulle is (d.w.s. die mense) tot hulle siekte wat die dood meebring, sommige van hulle is by hulle tot die dood toe, sommige van hulle is by hulle totdat hulle hul grafte bereik, en na die begrafnis keer al die geliefdes daarvandaan terug. Nie een van hulle geliefdes gaan saam met hulle in hulle grafte om daar by hulle te woon en om hulle geselskap te voorsien [in die duisternis, eensaamheid, bekrompenheid en afgryse van die graf]. Ek het hieroor nagedink en vir myself gesê dat net dit 'n goeie geliefde is wat saam met hulle in die graf gaan en by sy/haar minnaar woon, wat die geselskap sal voorsien, wat die graf sal verlig, wat 'n vennoot sal wees op die Oordeelsdag en sy bestemmings (stasies waardeur 'n mens gaan na die begrafnis tot die Oordeelsdag). Ek het gesien dat die enigste geliefde wat hierdie [goeie] eienskappe het, my goeie (vroom/regverdige) dade is. Hierna [vasberadenheid en bewustheid] het ek my goeie dade my geliefde gemaak sodat dit saam met my in my graf gaan [wanneer ek sterf], my van sy geselskap sal voorsien, 'n verligte kers in my graf sal word, my maat sal wees in alle stadiums van die lewe hiernamaals, en nooit ooit van my af sal skei nie."

Shaykh Shaqeeq Balkhi (Mag God sy genade op hom stort) het gesê:

"Bravo o Hatim! Jy het 'n baie goeie ding vertel. Vertel nou die tweede voordeel."

"O my onderwyser! Die **tweede voordeel** is dat ek na die mense van die wêreld gekyk het en gesien het dat almal die plesier en begeertes van die *Nafs* (laer self wat 'n mens opdrag gee om kwaad te pleeg) volg en [almal] is onderdanig aan die begeertes van die laer self. Toe ek dit sien, het ek beraadslaag oor die volgende heilige vers [uit die Koran]:

وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِۦ وَنَهَى ٱلنَّفْسَ عَنِ ٱلْهَوَىٰ ﴿٤٠﴾

فَإِنَّ ٱلْجَنَّةَ هِىَ ٱلْمَأْوَىٰ ﴿٤١﴾

"Maar die een wat in vrees vir sy/haar Onderhouer se teenwoordigheid gestaan het, en sy/haar innerlike self van die laagste (lae en bose) begeertes weerhou het, sal die Paradys die plek van rus [vir hierdie persoon] wees." (Koran, Hoofstuk 79, Verse 40-41)

Ek het die sekerheid ontwikkel dat die Wyse Koran korrek is en dat die boek van God die waarheid is. Toe het ek 'n front teen my *Nafs* (laer self) gevestig en vasbeslote geraak om dit teë te staan. Ek het dit (d.w.s. my laer self) in so 'n vorm gevorm dat ek nie enige van sy begeertes vervul het totdat dit vrede [en bevrediging] begin vind het in die aanbidding van God, die Verhewe."

Shaykh Shaqeeq Balkhi (Mag God sy genade op hom stort) het geantwoord:

"Mag God, die Verhewe, Sy seëninge voorsien in u goeie dade. Vertel nou die derde voordeel."

"O my onderwyser! Die **derde voordeel** is dat toe ek na die mense kyk, ek gesien het dat elke mens, met groot pyn en harde werk, besig is om die besittings (geld, rykdom, goedere) van hierdie sterflike wêreld op te bou en baie bly is dat hy/sy baie goedere en materiële besittings het. Maar toe ek nadink oor die volgende heilige vers uit die oorvloedige Koran:

مَا عِندَكُمْ يَنفَدُ ۖ وَمَا عِندَ ٱللَّهِ بَاقٍ ۗ

"Alles wat by jou is, sal beslis tot 'n einde kom, terwyl alles wat by God is, ewig is." (Koran, Hoofstuk 16, Vers 96)

En wat ek ook al in die wêreld versamel het, het ek dit alles op die Weg van God bestee deur dit onder vroom behoeftiges en bedelaars te versprei sodat dit (die materiële besittings wat ek op die Weg van God versprei het) by God, die Verhewe, as my vertroue neergelê sal word en 'n bron van ontsaglike goed en losprys sal word (d.w.s. verlossing) in die hiernamaals."

Shaykh Shaqeeq Balkhi (Mag God sy genade op hom stort) het gesê:

"O Hatim! Mag God jou Sy Vergoeding gee (beloning vir jou besteding op Sy Manier)! Jy het 'n baie goeie ding gesê en het 'n baie goeie ding gedoen. Vertel nou die vierde voordeel."

"O my onderwyser! Die **vierde voordeel** is dat ek na die mense van die wêreld gekyk het en gesien het dat sommige van hulle dink dat grootsheid en eer aan die nasie of stam (groep) behoort wat groot en magtig is, daarom spreek hulle trots uit op hul stam (nasie of groep). Sommige van hulle is van so 'n aard dat hulle dink dat die grootsheid verkry word deur oorvloed van rykdom, [materiële] besittings, familie en familielede, daarom spreek [sommige] mense hul trots uit op hul rykdom en kinders. Sommige [mense] is van so 'n aard dat hulle dink dat hulle grootsheid en eer is om woede te toon, te slaan, dood te maak, te moor en te plunder, en hulle spreek hul trots daaroor uit. Sommige [mense] is van so 'n aard dat hulle dink dat hul grootsheid in verkwistende besteding is, daarom beskou hulle hul verkwistende besteding as 'n bron van eer en spreek hulle trots daarop uit. Maar ek het beraadslaag oor hierdie vers waarin God, die Verhewe, sê:

إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ ٱللَّهِ أَتْقَىٰكُمْ ۚ

"Voorwaar, die edelste van julle in die oë van God is die een wat die diepste bewus is van Hom." (Koran, Hoofstuk 49, Vers 13)

Daarom is dit korrek en is dit die waarheid en die skeppings se gedagtes is vals en verkeerde vermoedens. Daarom het ek *Taqwa* (vroom eerbied, bewussyn, ontsag en vrees vir God) aangeneem sodat ek gereken word as die een met die hoogste rang in die oë van God, die Verhewe."

Shaykh Shaqeeq Balkhi (Mag God sy genade op hom stort) het gesê:

"O Hatim! Mag God tevrede wees met jou. Jy het 'n baie goeie ding gesê. Vertel nou die vyfde voordeel."

"O my onderwyser! Die **vyfde voordeel** is dat ek gekyk het na die mense wat oor mekaar gekla het. Daar is gevind dat hulle dit alles gedoen het as gevolg van afguns, jaloesie en vyandskap en die hoofoorsaak daarvan is [die begeerte en mededinging vir] grootheid, grootsheid, [materiële] besittings, rykdom en kennis. Ek het nagedink oor die volgende vers uit die Heilige Koran waarin gesê word:

نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُم مَّعِيشَتَهُمْ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۚ

"Dit is Ons wat hulle lewensmiddele onder hulle versprei in die lewe van hierdie wêreld." (Koran, Hoofstuk 43, Vers 32)

Toe het ek gedink dat God, die Geseënde en Verhewe, die besittings en geledere van die eerste begin [van die skepping] af aangestel het en dat niemand enige beheer in hierdie saak het nie. Daarom het ek met niemand meegeding of jaloesie gehad nie en het ek saamgestem met God se uitdeling [van wêreldse oorvloede onder alle mense van die wêreld] en [Sy aangewese] bestemming en het ek met die hele wêreld oor die weg gekom [deur alle jaloesie en vyandskap teen al God se skeppings prys te gee]."

Shaykh Shaqeeq Balkhi (Mag God sy genade op hom stort) het gesê: "O Hatim! Jy sê die waarheid en jy doen die regte ding. Vertel nou die sesde voordeel."

"O my onderwyser! Die **sesde voordeel** is dat toe ek na die mense kyk, ek sien dat elke persoon om een of ander rede vyandskap met iemand anders het. Toe het ek oor die volgende vers beraadslaag:

إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَٱتَّخِذُوهُ عَدُوًّا ۚ

"Voorwaar, *Shaytan* (Satan) is jou vyand, so behandel hom as jou vyand." (Koran, Hoofstuk 35, Vers 6)

Daarna het ek die sekerheid ontwikkel dat God se woorde die waarheid is, ek moet geen vyandskap met iemand anders as *Shaytan* (Satan) hê nie. Sedertdien het ek Satan as my vyand beskou en geen van sy bevele gehoorsaam nie. In plaas daarvan, het ek gehoorsaamheid [van God] ontwikkel en die gebooie van God, die Verhewe, gevolg en slegs Sy aanbidding en diensbaarheid aangeneem. Die korrekte weg is die *Sirat al-Mustaqeem* (die reguit pad van Goddelike leiding waarin daar geen kromheid is nie) soos God, die Verhewe, self gesê het:

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَٰبَنِىٓ ءَادَمَ أَن لَّا تَعْبُدُوا۟ ٱلشَّيْطَٰنَ ۖ إِنَّهُۥ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ

"Het ek nie hierdie belofte van julle verkry dat julle, die kinders van Adam! Moet nooit die *Shaytan* (Satan) gehoorsaam nie. Hy is ongetwyfeld julle verklaarde (openlike) vyand en aanbid My alleen [omdat] dit die reguit pad is." (Koran, Hoofstuk 36, Vers 60)

Shaykh Shaqeeq Balkhi (Mag God sy genade op hom stort) het gesê: "O Hatim! Jy het 'n baie goeie ding gedoen en 'n baie goeie ding gesê. Vertel nou die sewende voordeel."

"O my onderwyser! Die **sewende voordeel** is dat ek na die mense gekyk het en gesien het dat elke persoon besig is met sy/haar bestaan en soek na voedsel en betrokke is by 'n intense poging. In hierdie verband onderskei hy/sy nie eens tussen *Halal* (toelaatbaar) en *Haram* (verbode) nie, maar word eerder verneder met twyfelagtige en *Haram* (verbode) verdienste. Toe het ek oor die volgende vers beraadslaag:

وَمَا مِن دَآبَّةٍ فِي ٱلۡأَرۡضِ إِلَّا عَلَى ٱللَّهِ رِزۡقُهَا

"En daar is geen lewende wese op aarde wie se lewensonderhoud nie die verantwoordelikheid van God is nie." (Koran, hoofstuk 11, vers 6)

Toe het ek die sekerheid ontwikkel dat die Wyse Koran die waarheid is en korrek is en dat ek ook onder daardie lewende wesens [van God] is wat op aarde teenwoordig is. So het ek betrokke geraak by die aanbidding van God en die sekerheid ontwikkel dat Hy vir my [my] voedsel sal bring omdat Hy belowe het [om my van voedsel te voorsien]."

Shaykh Shaqeeq Balkhi (Mag God sy genade op hom stort) het gesê:

"Jy het 'n baie goeie ding gedoen en 'n baie goeie ding vertel. Vertel nou die agtste voordeel."

"O my onderwyser! Die **agtste voordeel** is dat toe ek na die mense gekyk het, ek gevind het dat elke persoon se vertroue [of vertroue] op iemand of iets is. Sommige vertrou [of vertrou] op hulle [materiële] besittings, sommige vertrou [of vertrou] op ander mense. Daarom het ek nagedink oor hierdie heilige vers waarin God, die Geseënde en Verhewe, sê:

وَمَن يَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِ فَهُوَ حَسۡبُهُۥٓۚ

"En vir elkeen wat sy/haar vertroue in God plaas, is Hy [alleen] genoeg [vir hom/haar]." (Koran, Hoofstuk 65, Vers 3)

'*Wa Huwa Husbi Wa Nai'mal Wakeel*.'

"En Hy is genoeg vir my en Hy is die beste Helper."

[Daarom het ek in elke saak volkome vertrou op God.]"

Toe Shaykh Shaqeeq Balkhi (Mag God sy genade op hom uitstort) hierdie [agt] voordele hoor, het hy gesê:

"O Hatim! Mag God jou Sy *Tawfeeq gee* (d.w.s. jou in staat stel om regverdige dade te doen en op Sy pad te wandel). Jy het baie goeie dinge vertel. Ek het gesien in *Taurat* (Torah), *Injil* (Evangelie van Profeet Jesus), *Zabur* (Psalms), en in die prysenswaardige onderskeid tussen reg en verkeerd (dws die Heilige Koran), dat al hierdie boeke [van God] hierdie agt voordele noem, dit wil sê, al vier boeke in hul leerstellings het [ons] hierdie agt voordele vertel. Wie volgens hierdie [agt beginsels] optree, is asof hy/sy op al vier [heilige] boeke opgetree het."

Voordele daarvan om die pad te betree om die doel van die lewe en ewige geluk te bereik

Op hierdie stadium is dit duidelik dat die werklike doel van die lewe is om die Gnosis ("*Ma'rifa*") van God te bereik wat op sy beurt lei tot ewige geluk en eindelose sukses. Nou ontstaan die vraag: "Wat is die voordele daarvan om hard na hierdie doel te streef en die pad te bewandel wat na ewige geluk lei?" Weereens sal hulp van Ghazali se werke gesoek word om hierdie belangrike vraag te beantwoord. Ghazali het die voordele van die strewe om die werklike doel van die lewe te bereik en die bereiking van ewige geluk teen die einde opgesom, sy laaste boek "*Minhaj al-Abideen ila Jannatu Rab al-'Aalameen*" of "Beste pad vir die aanbidders van God wat hulle lei na die Paradys van die Here van al die heelalle en bestaans" of kort titel "Beste pad vir aanbidders van God". Hy skryf [13]:

Jy moet weet dat hierdie pad [van verwesenliking en bereiking van die werklike doel van die lewe en ewige geluk] in sy breedte en lengte, nie soos die paaie van die wêreld is wat afgelê word deur met krag of swakheid te loop nie. Dit is 'n geestelike reis wat met die harte (siele) onderneem word. Dit word voltooi met behulp van wysheid en nadenke, geloof en insig. Die basis daarvan is die hemelse lig en Goddelike blik. As hulle op iemand val, word die geheime van die twee wêrelde duidelik aan hom blootgestel.

Soms is die lig nie beskikbaar nie, selfs nadat hy honderd jaar daarna gesoek het, omdat baie foute en tekortkominge tydens die soektog begaan word. Soms word hierdie lig in vyftig jaar bereik, soms in tien jaar. Sommige gelukkige persone kry dit in een dag eerder as net in een uur met die hulp van God wat die eienaar van die lig is.

Ten spyte van dit alles is die dienaar van God beveel om op hierdie pad te streef en hy moet hierdie opdrag gehoorsaam. Die finale resultaat hang af van die lot en lot. Jy moet in jou hart 'n vaste oortuiging hê dat God regverdig is, Hy doen wat Hy wil en hoe Hy dit wil.

Jy mag sê dat dit 'n baie moeilike saak is en dat die dienaar van God baie dinge nodig het. Wat sal die doel van al hierdie arbeid en harde werk wees? Ek stem saam dat dit heeltemal waar is dat die pad verskriklike risiko's inhou. Dit is waarom God in die Heilige Koran gesê het:

إِنَّا عَرَضْنَا ٱلْأَمَانَةَ عَلَى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱلْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَن يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا
وَحَمَلَهَا ٱلْإِنسَٰنُ ۖ إِنَّهُۥ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا ﴿٧٢﴾

"Voorwaar, Ons het die vertroue aan die hemel en die aarde en die berge gegee, maar hulle het teruggedeins om dit te dra en was bang daarvoor, en die mens het dit aangeneem. Hy het sekerlik bewys dat hy 'n onderdrukker en dwaas is." (Koran, Hoofstuk 33, Vers 72)

Die Heilige Profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) het ook in 'n *Hadith* ('n profetiese vertelling) gesê:

لَوْ تَعْلَمُونَ ما أعلم لبكيتم كثيراً ولضحكتم قليلاً

"As jy leer weet wat ek weet, sal jy baie huil en min lag."

Abu Bakr as-Siddiq ('n groot profetiese metgesel) (mag God met hom tevrede wees) het altyd gesê:

"Ek hou daarvan dat ek 'n grasspriem moes gewees het wat een of ander dier sou geëet het."

Dit was weens die vrees vir [Goddelike] straf [vir oortredings in wêreldse sake] dat hy dit gesê het. Dit word vertel van Umar (nog 'n groot profetiese metgesel) (mag God tevrede wees met hom) dat hy iemand hierdie vers van die Heilige Koran hoor opsê het:

هَلْ أَتَىٰ عَلَى ٱلْإِنسَٰنِ حِينٌ مِّنَ ٱلدَّهْرِ لَمْ يَكُن شَيْـًٔا مَّذْكُورًا ﴿١﴾

"Daar het 'n tyd oor die mens gekom waarin hy niks noemenswaardig was nie." (Koran, Hoofstuk 76, Vers 1)

Toe hy dit hoor, het Omar (mag God met hom tevrede wees) gesê:

"Sou die lewe in daardie toestand voltooi was!"

[Hy het dit uit vrees vir God gesê]. Abu Ubaidah bin Jarrah (nog 'n groot profetiese metgesel) (mag God tevrede wees met hom) het altyd gesê:

"Ek hou daarvan dat ek 'n ram in my huis sou gewees het; my vlees sou uitgedeel gewees het en my sop geëet gewees het en dat ek glad nie eens gebore was nie."

Hy (mag God tevrede wees met hom) het ook gesê:

"Ek beny diegene wat nie [eens] gebore is nie."

Jy dink dat dit 'n baie moeilike taak is. Inderdaad, dit is moeiliker en riskanter as wat jy jou kan voorstel. In elk geval, hierdie taak is in die kennis van God in die begin van die skepping bepaal en dit is daardie Groot Kenner van dinge wat hierdie program en prosedure uitgereik het.

'n Kneg van God het dus geen ander keuse as om hard te streef in sy diens en aanbidding van God nie. Hy moet op God vertrou en altyd onderdanig en nederig wees in Sy Teenwoordigheid, sodat Hy hom genadig kan wees en hom van mislukking en ondergang kan red.

Ek het diep nagedink oor hierdie onderwerp dat wanneer 'n dienaar [van God] toewyding en diens aan God aanvaar en die hele leeftyd op hierdie pad voortgaan, die Verhewe God, hom ongeveer veertig soorte gunste [en seëninge] gee. Twintig in hierdie wêreld en twintig in die hiernamaals. Hierdie [Goddelike oorvloede vir die bewandeling van die pad na Gnosis van God] is soos volg:

Eerstens: Die verhewe God self loof die mens. Jy kan jou maklik die regverdigheid voorstel van die man wat die onderwerp van God se lof is.

Tweedens: Verhewe God dank Hom en verhef Hom. Dink nou wat 'n groot bron van eer en wins dit is om die teiken van God se lof en verheffings te wees!

Derdens: Verhewe God het hom lief. Wat 'n groot seën en eer is dit tog vir 'n man om die geliefde van God te wees!

Vierdens: Verhewe God neem die verantwoordelikheid om al sy probleme en probleme op te los.

Vyfdens: Verhewe God reël dat sy voedsel hom sonder enige werk moet bereik, soek na angs van sy kant.

Sesde: Verhewe God word sy helper en beskermer teen elke teenstander en vyand.

Sewende: Verhewe God hou die hart van die mens welbehae en tevrede [dit is wat 'n mens ware innerlike vrede en kalmte gee, en tevredenheid en geluk van die hart].

Agtste: God verleen aan hom soveel eer en status dat hy gered word van die skande om die wêreld en die mense van die wêreld te dien. Boonop hou hy nie eens daarvan dat die heersers en hooggeplaastes van die wêreld hom dien nie.

Negende: God maak hom grootmoedig en moedig. Hy word nie besoedel met die vuilheid en besoedeling van die wêreld of van sy mense nie, en hy slaan ook nie ag op hulle gedrag en negatiewe en nuttelose bedrywighede nie, net soos wyse manne die dwase bedrywighede van kinders, mans en vroue ignoreer.

Tiende: God die Almagtige skenk aan hom die tevredenheid van die hart. Hy bly in die wêreld met 'n baie hoë vlak van selfrespek [en waardigheid wat daarmee gepaard gaan]. Sy grootmoedigheid word nie beïnvloed deur 'n ongeluk of deur sy ontneming van enigiets nie.

Elfde: Verhewe God gee hom die lig van die hart waardeur hy toegang het tot die geheime van sake [en innerlike wysheid daaragter] waartoe ander geen toegang het nie, ten spyte van hul pogings en harde werk.

Twaalfde: God skenk aan hom versiendheid en ambisie. Hy is glad nie ontsteld oor die wisselvalligheid van tye nie, en hy walg ook nie van die mishandeling en wangedrag van die mense nie, en ook nie van hul bose planne nie.

Dertiende: Verhewe God vestig in die harte van ander, die vrees en ontsag vir hom. Alle goeie en slegte mense respekteer hom en die destydse despote bly bang vir hom.

Veertiende: God skep sy liefde in die harte van die mense. God sê in die Heilige Koran:

سَيَجْعَلُ لَهُمُ ٱلرَّحْمَٰنُ وُدًّا

"Die Weldadjie (God) sal vir hulle liefde [op aarde en in die harte van mense van die wêreld] aanstel." (Koran, Hoofstuk 19, Vers 96)

Vyftiende: Seëninge word geskep in al sy besittings, naamlik sy spraak, sy dade, sy klere en sy huis. Die mense beskou die grond waarop hy loop of plek waar hy vir 'n dag of wat bly as iets baie heiligs.

Sestiende: Die hele land, seë en oseane van die wêreld word gehoorsaam en onderdanig aan hom. As hy op water of in die ruimte wil loop, kan hy dit doen. Hy beskik oor die vermoë om die hele aardbol in slegs 'n uur te dek.

Sewentiende: Alle lewende diere, diere, voëls, ens. word gehoorsaam en onderdanig aan hom, selfs al is dit gevaarlike wilde diere of insekte en wesens wat kruip. Wilde diere is lief vir hom en gevaarlike diere lek hom.

Agtiende: Hy word die eienaar van die skatte van die wêreld. Waar hy ook al sy hand sit, vind hy skatte en waar hy ook al sy voete sit, vloei water daarvandaan uit. Waar hy ook al draai, vind hy voedsel [van sy Here].

Negentiende: God gee hom so 'n plek in Sy hof dat mense hom as 'n tussenganger (of voorbidder) neem vir die vervulling van hul behoeftes.

Twintigste: Sy gebede word in die Goddelike Hof aanvaar en hy kry waarvoor hy bid. As hy vir iemand intree, word sy voorbidding aanvaar. Net so, as hy 'n eed aflê, regverdig die verhewe God sy eed. Selfs die berg beweeg van sy basis af op sy wenk. Wanneer 'n wens in sy hart opkom, vervul God dit sonder om dit van sy kant af te vra.

Hierdie [hierbo] twintig seëninge is die voorbeelde van wêreldse seëninge, eer en genade [om die pad van Gnosis ("*Ma'rifa*") van God te betree]. Die oorblywende twintig seëninge wat hieronder genoem word, hou verband met die hiernamaals:

Een-en-twintigste: Die pyn van die dood, waaruit die profete (mag die vrede en seëninge van God op hulle almal wees) ook skuiling gesoek het, word vir hulle maklik gemaak. Vir sommige mense is die smaak van die dood so welkom soos 'n sluk water vir 'n dorstige persoon. Dit kom voor in die Heilige Koran:

تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَٰٓئِكَةُ طَيِّبِينَ . (سورة النحل : ٣٢)

"Die engele haal hulle siele uit, terwyl hulle in 'n toestand van reinheid en vroomheid is." (Koran, Hoofstuk 16, Vers 32)

Twee-en-twintigste: Die seëninge van Goddelike kennis (Gnosis of "*Ma'rifa*") en geloof ("*Iman*") bly veilig en geborge vir hulle. Dit is die seëninge waarvoor allerhande swaarkry, benoudhede, lyding en hartseer gedra word. Verhewe God het in die Heilige Koran gesê:

يُثَبِّتُ اللّٰهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِى الْآخِرَةِ
(سورة ابراهيم : ٢٧)

"God bevestig diegene wat glo, deur 'n ferm woord, in die lewe van die wêreld en in die hiernamaals." (Koran, Hoofstuk 14, Vers 27)

Drie-en-twintigste: Hy word voorsien van vertroosting en vrede ten tyde van die dood en sal die blye tyding van toelating tot die Paradys met vrede en tevredenheid ontvang word. Daar is in die Heilige Koran gesê:

لَاتَخَافُوْا وَلَا تَحْزَنُوْا وَاَبْشِرُوْا بِالْجَنَّةِ الَّتِى كُنْتُمْ تُوْعَدُوْنَ . (سورة الصافات : ٣٠)

"Moenie vrees of treur nie, maar hoor blye tyding van die Paradys wat aan julle belowe is." (Koran, Hoofstuk 41, Vers 30).

Nou sal hy geen vrees hê vir die lyding van die hiernamaals nie, en ook nie hartseer om die seëninge en vertroosting van die wêreld agter te laat nie.

Vier-en-twintigste: Hy sal begunstig word met die saligheid van die ewige lewe in die Paradys.

Vyf-en-twintigste: Ten tyde van die dood sal sy siel verlig word en hy sal geëer en verhef word in die teenwoordigheid van die engele. Wat sy oënskynlike toestand betref, sal sy liggaam met die nodige agting en agting hanteer word en na die begraafplaas geneem word op die skouers van mans wat bymekaargekom het om respek te betoon aan sy begrafnis. 'n Groot aantal Moslems sal aan sy begrafnisgebed deelneem as 'n groot teken van respek vir die dooies sowel as vir hulself. Mense ding met mekaar mee om hul skouers gelyk te maak vir sy begrafnis.

Ses-en-twintigste: Sy graf word ruim gemaak en verlig [deur God]. Hy bly in een van die tuine van die Paradys tot die Oordeelsdag.

Sewe-en-twintigste: Hy sal veilig wees teen die beproewing van ondervraging in die graf [deur engele]. Die regte antwoorde [op hulle vrae] sal vir hom geïnspireer word.

Agt-en-twintigste: Sy siel sal in 'n toestand van intimiteit met God wees. Dit word in 'n groen paradysvoël gegiet en bly by sy vroom broers.

Nege-en-twintigste: Hy sal op die dag van die opstanding opgewek word met groot eer en met kroon en troon. Hy sal op "*Burraq*" ry ('n hemelse rit wat daarop in die Paradys binnegegaan moet word).

Dertigste: Sy aangesig sal verlig en blink gemaak word. Dit kom voor in die Heilige Koran:

وُجُوْهٌ يَّوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ ضَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ. (سورة عبس:٣٨-٣٩)

"Op dié dag sal gesigte helder wees, lag, bly oor blye tyding [van hulle Here]." (Koran, Hoofstuk 80, Verse 38-39)

Een-en-dertig: Hy sal beskerm word teen die gruwels en martelings van die Oordeelsdag. Dit kom voor in die Heilige Koran:

أَفَمَن يُلْقَىٰ فِي النَّارِ خَيْرٌ أَم مَّن يَأْتِي آمِنًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۚ (سورة : ٤٠)

"Is hy wat in die hel gegooi word, beter of hy wat veilig kom op die dag van die opstansie?"

Twee-en-dertig: Die register van aktes sal op die Oordeelsdag in hul regterhande oorhandig word. Sommige van hulle sal van diegene wees wat vrygestel sal wees van afrekening en nie hul register van aktes nodig het nie.

Drie-en-dertig: Daar sal sommige wees wie se afrekening vir hulle maklik gemaak sal word en daar sal sommige wees wat glad nie aan enige afrekening onderwerp sal word nie.

Vier-en-dertigste: Ten tyde van die weeg van die dade sal die skaal van die goeie dade swaarder wees as dié van die slegte dade.

Vyf-en-dertigste: Hy sal uit die poel van "*Kauthar*" van die Heilige Profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) suiwer water gegee word nadat hy gedrink het, wat hy nooit weer dors sal voel nie.

Ses-en-dertigste: Hy sal veilig en veilig oor die brug van "*Sirat*" oorsteek en uit die hel gered word.

Sewe-en-dertigste: Hy sal die gesag hê om vir ander in te tree op die vlakte van die opstanding, net soos die Profete van God (mag God tevrede wees met hulle almal).

Agt-en-dertigste: Hy sal in die Paradys se ewige koninkryk en ewige seëninge ingaan.

Nege-en-dertigste: Hy sal begunstig word met die eer om God se plesier en waardering te geniet en hy sal die Goddelike aanvaarding en goedkeuring hê.

Veertigste: Hy sal die grootste seëninge hê om Verhewe God te sien, die voorwerp van aanbidding van die hele skepping van die ewigheid tot oneindigheid, wat nie fisiese vorm of vorm het nie.

Ek het hierdie getal [seëninge in die bedrag van veertig] hier gelys volgens my swak begrip met 'n baie kort beskrywing van elkeen, aangesien uitwerking groter ruimte hiervoor sou verg. Ek het byvoorbeeld die Ewige Koninkryk as een seën beskryf. As ek hierdie een seën in detail sou beskryf, sou dit alleen veertig seëninge oorskry het. Weereens, die besonderhede van elkeen hiervan is so uiteenlopend en groot dat niemand anders as die Kenner van die onsigbare, God hulle ken nie. Die Heilige Koran verklaar

فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّآ أُخْفِىَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ

"Geen siel weet wat vir hulle van vreugde verborge gehou word nie, as 'n beloning vir wat hulle gedoen het." (Koran, Hoofstuk 32, Vers 17)

Die Heilige Profeet Mohammed (vrede en seëninge van God met hom) het in 'n *Hadith* (profetiese verhaal) gesê: "Die Paradys is toegerus en toegerus met seëninge wat nie 'n oog gesien of 'n oor daarvan gehoor het nie, en ook nie 'n idee daarvan in enigiemand se hart opgekom het nie."

God het in die Heilige Koran gesê:

قُل لَّوْ كَانَ ٱلْبَحْرُ مِدَادًا لِّكَلِمَٰتِ رَبِّى لَنَفِدَ ٱلْبَحْرُ قَبْلَ أَن تَنفَدَ كَلِمَٰتُ رَبِّى وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِۦ مَدَدًا ﴿١٠٩﴾

"As die oseaan ink word om die woorde van my Here te skryf, sal die oseaan uitgeput wees voordat die woorde van my Here uitgeput is, selfs al bring Ons so iets as 'n aanvulling." (Koran, Hoofstuk 18, Vers 109)

Die kommentators van die Heilige Koran het gesê dat die woorde wat in hierdie vers genoem word, dié is wat Verhewe God met die gevangenes van die Paradys sal spreek vir hulle plesier en geluk. Wanneer dit die toestand van die Paradys is, is dit vir niemand moontlik om selfs 'n miljoenste deel van sy seëninge te ken nie.

Dit is nodig om hierdie groot seën te verkry waarna diegene wat moed het, moet streef en diegene wat kennis en verdien het, vir hulle moet werk. Jy moet weet dat 'n dienaar vier eienskappe nodig het:

1. Kennis
2. Aksies en pogings [volgens die kennis wat opgedoen is],
3. Opregtheid [in pogings volgens 'n mens se verworwe kennis], en
4. Vrees [van God dat werke in die oë van God te kort skiet as gevolg van verskeie tekortkominge en dus nie Goddelike aanvaarding waardig is nie].

Dit is nodig vir 'n dienaar van God om eerstens die aksie te bepaal [om die werklike doel van 'n mens se lewe te bereik, soos voorheen uiteengesit, wat op sy beurt lei tot ewige geluk en ewige triomf] en dit is slegs moontlik met behulp van kennis. Om die aksie sonder kennis te soek, sal niks anders wees as om in die donker te tas nie. Daarom moet hy optree volgens die eise van kennis, maar sonder dade [en strewe] maak hy geen vordering nie. Watter aksies hy ook al doen, moet uitsluitlik wees om die plesier van God te soek [sonder enige materialistiese of bybedoelings]. Optrede sonder opregtheid sal hom niks baat nie, maar kan hom skade berokken. Daarna moet hy altyd in vrees bly oor die aanvaarbaarheid of andersins van sy dade. Sonder die dosis vrees [van God, d.w.s. "*Taqwa*"], sal hy vatbaar wees vir misleiding [as gevolg van eiegeregtigheid in teenstelling met nederigheid voor God].

Derde deel: Bronne van kennis om die werklike doel van die menslike lewe te bereik en ewige saligheid en eindelose triomf te bereik

Hierdie verhandeling het in sommige besonderhede gehandel oor die werklike doel van die lewe en die pad om dit te bereik wat op sy beurt lei tot die ewige geluk en eindelose sukses. Hierdie onderwerp is geweldig en intens dat volumes deur groot kenners van universele waarhede of gnostici deur die vorige eeue geskryf is, om dit uit te lê en die pad vir die mensdom te verlig. Hierdie kort verhandeling het gepoog om 'n blik op die grootheid daarvan te gee, in die lig van die spiritualiteit en geskrifte van een van die grootste eksponente van hierdie kennis wat die mensdom nog ooit geproduseer het – Imam Muhammad Al-Ghazali (Mag God sy geweldige genade op hom uitstort). Dit is van kardinale belang om 'n paar van die grootste werke oor hierdie onderwerp van groot relevansie en voordeel vir almal te noem, waarby alle soekers van waarheid kan baat vind. Op hierdie stadium is dit regverdig om te vra: "Waar kan 'n mens die relevante kennis verkry van die doel van die lewe en maniere om ewige geluk en eindelose sukses te bereik, sodat die pad duidelik, verlig en verbreed word vir die een wat dit wil bewandel en deur op hierdie kennis te reageer, kan 'n mens eintlik die doel van jou lewe bereik en sodoende gedompel word in die toestand van ewige saligheid en eindelose sukses?" Gelukkig is hierdie groot kennis, hoewel dit nie algemeen bekend is nie, beskikbaar vir almal wat daarby wil baat. Die kennis van die manier om die ware doel van die lewe te bereik en van gevolglike ewige geluk en eindelose triomf, kan verkry word uit die volgende wonderlike werke wat die pad verlig vir alle opregte soekers na waarheid:

1. Deur 'n diepgaande studie van die Koran, met behulp van 'n goeie eksegese, in die lig van tien doelstellings van die Koran soos uiteengesit deur Ghazali in sy boek "*Jawahir al-Qur'an*" of "Juwele van die Koran" wat ook in hierdie verhandeling vermeld word. Bestudeer hierdie tien doelwitte, verstaan en internaliseer dit, bestudeer die Koran met hierdie tien doelwitte in gedagte en bestudeer verder die volgende boeke in die lig van hierdie tien beginsels en doelwitte.
2. Ghazali se boek "*Minhaj al-Abideen ila Jannatu Rab al-'Aalameen*" of "Beste pad vir die aanbidders van God wat hulle lei na die Paradys van die Here van al die heelalle en bestaans" of kort titel "Beste pad vir aanbidders". Hierdie boek verduidelik kortliks die doel van die lewe en hoe om ewige geluk en eindelose sukses te verkry. Baie keuses van hierdie merkwaardige boek is in hierdie verhandeling ingesluit.
3. Die merkwaardige inleiding van Ghazali se boek "*Kimiya-e-Sa'adat*" (of "*Kimiya as-Sa'ada*") wat hy in Persies geskryf het of "Alchemie of transformatiewe agent van verandering vir ewige geluk en eindelose sukses", wat ewige geluk en onsterflikheid en ware sukses van 'n mens verduidelik. Die oorblywende deel van hierdie boek kan ook gelees word om die veertig stappe te leer, kortliks, wat nodig is om op hierdie pad te vorder. Die merkwaardige inleiding van hierdie boek word prominent in die eerste deel van hierdie verhandeling vertoon.
4. Die vierdelige kompendium van wysheid deur Ghazali genaamd "*Ihya al-Uloom ad-Deen*" of "Herlewing van kennis van pad na God", ook bekend as "Herlewing van

godsdienswetenskappe". Hierdie ontsaglike boek, verdeel in veertig kort boeke - elk verteenwoordig 'n stap in die geestelike pad na Gnosis of "*Ma'rifa*" van God, bied 'n gedetailleerde uiteensetting van die doel van die menslike lewe en pad om ewige saligheid te bereik.

5. Laastens, maar nie die minste nie, het die topverkoper-digter van beide die ooste en die weste, Maulana Jalaluddin Rumi, algemeen bekend as "Rumi", die grootste poësie oor Gnosis van God in die hele menslike geskiedenis geskryf, genaamd "*Mathnavi-e-Ma'navi*" of "Couplets of Deep Spiritual Meanings". Bestudeer dit asseblief met 'n goeie vertaling en wetenskaplike verduideliking. Hierdie manjifieke boek bring die diep innerlike wysheid van die Koran na vore en met die hulp daarvan kan 'n mens die doel van jou lewe en gevolglike ewige geluk en eindelose sukses bereik.

Die lys van aanbevole boeke kan enorm wees, aangesien die tydlose skatte van wysheid, agtergelaat deur meesters van ewige geluk – die Gnostici of kenners van universele waarhede en Goddelike wysheid – enorm is. Die reis van 'n miljoen myl moet egter iewers begin en hierdie kort lys sal beide die beginpunt en die hoogtepunt wees van hierdie groot reis vir die soeke na ewige geluk en eindelose sukses. Mag jy goddelik beskerm en gelei word, in die navigasie deur die stormagtige waters van hierdie peillose en ontsaglike oseaan van ewige waarhede, in jou reis na ware selfverwesenliking en bereiking van die ware doel van die lewe en gevolglike ewige geluk en ewige triomf.

Boeke wat aanbeveel word vir verdere studie

Tafsir Al-Tustari (Groot Kommentaar op die Heilige Koran) deur Sahl ibn 'Abd Allah al-Tustari (skrywer), Yousef Meri (redakteur), Annabel Keeler (vertaler), Ali Keeler (vertaler)
Uitgewer: Fons Vitae (13 April 2011)
ISBN-10: 1891785192; ISBN-13: 978-1891785191
Hierdie eksegese van die Koran van geselekteerde verse gaan in op die dieper betekenisse van die Goddelike openbaring en bring die juwele wat diep binne ingebed is, na vore.

Die boodskap van die Koran: Die volledige weergawe van die geopenbaarde Arabiese teks vergesel van parallelle transliterasie deur Muhammad Asad (redakteur, vertaler)
Uitgewer: Die Boekstigting; Hersiene uitgawe (1 Desember 2008)
ISBN-10: 1904510353; ISBN-13: 978-1904510352
Dit is 'n volledige eksegese of verduideliking van die Koran.

Die pad van die aanbiddingsdienaars na die tuin van die Here van al die wêrelde (Minhaj al-'abidin) deur Imam Ghazali
Uitgewer: Al-Baz Publishing VSA (2011)
ISBN-10: 1882216261; ISBN-13: 978-1882216260
Imam Ghazali se laaste boek wat 'n pad van sewe stappe vir geestelike volmaaktheid en verligting uiteensit.

Al-Ghazzali Alchemie van Geluk 2 Vol. opgestel deur Imam Muhammad Al-Ghazzali (Skrywer), Jay R. Crook (Vertaler), Laleh Bakhtiar (Inleiding)
Uitgewer: Kazi Publications, Inc. (1 Januarie 2007)
ISBN-10: 1567446744; ISBN-13: 978-1567446746
Imam Ghazali se meesterstuk "*Kimiya-e-Sa'adat*" wat die transformerende agent van ewige geluk en eindelose sukses uiteensit.

Herlewing van godsdienswetenskappe (Ihya Uloom ad-Deen) 4 Deel opgestel deur Imam Muhammad Al-Ghazali (skrywer), Muhammad Mahdi Al-Sharif (vertaler)
Uitgewer: Dar Al-Kotob Al-Ilmiyah, Beiroet, Libanon (2011)
SKU 1010021; ISBN: 9782745159458
http://jamalon.com/en/1010021.html
Imam Ghazali se 4-delige kompendium van wysheid wat elke aspek van geestelike pad ontleed wat lei tot die bereiking van 'n mens se doel van die lewe en gevolglike ewige geluk en eindelose sukses.

Masnavi (6 volumes) deur Maulana Jalaluddin Rumi. R.A. Nicholson (Vertaler)
http://www.dar-al-masnavi.org/about_nicholson.html
"*Mathnavi-e-Ma'navi*" of "Couplets of Deep Spiritual Meanings" deur die topverkoper-digter in die VSA, algemeen bekend as Rumi, is 'n manjifieke boek van 6 volumes wat die diep innerlike wysheid van die Koran, dieper betekenis en doel van 'n mens se lewe en gevolglike ewige geluk en eindelose sukses na vore bring. Dit is die beste geestelike poësie wat ooit oor Gnosis en Goddelike Liefde geskryf is.

Veerkragtigheid, positiwiteit, optimisme, innerlike vrede, rustigheid, geluk, ewige saligheid en eindelose triomf in 'n era van angs, onstuimigheid en onrus
Gratis PDF: https://archive.org/details/resilience-positivity-inner-peace-and-happiness-in-an-age-of-turmoil-synopsis/page/43/mode/2up
Gedrukte boek: https://www.amazon.com/Resilience-Positivity-Tranquility-Happiness-Turbulence/dp/B09B5HTJ4T

BIBLIOGRAFIE

[1]Vertaling van 'n hoofstuk uit Abu Hamid al-Ghazali se Kriterium van Aksie (*Mizan al-'Ammal*) Ed. Deur S. Dunyah (Dar al-Marraif Press, Kaïro, Eerste uitgawe, 1964) pp. 180-181. Vertaling deur Muhammad Hozien. Geneem uit http://ghazali.org/works/mizan-en.htm

[2] Al-Ghazali, Mohammed. Engelse vertaling: Bilal, Muhammad Asim. *Kimiya-i-Sa'adat* (Alchemie van Ewige Geluk). Lahore, Pakistan: Kazi Publications, 2001. bl xv-xxiii.

[3] Al-Ghazali, Mohammed. Engelse vertaling: Bilal, Muhammad Asim. *Kimiya-i-Sa'adat* (Alchemie van Ewige Geluk). Lahore, Pakistan: Kazi Publications, 2001. bl 1-47.

[4] Al-Ghazali, Mohammed. Engelse vertaling: Bilal, Muhammad Asim. *Kimiya-i-Sa'adat* (Alchemie van Ewige Geluk). Lahore, Pakistan: Kazi Publications, 2001. bl 48-68.

[5] Al-Ghazali, Mohammed. Engelse vertaling: Bilal, Muhammad Asim. *Kimiya-i-Sa'adat* (Alchemie van Ewige Geluk). Lahore, Pakistan: Kazi Publications, 2001. bl 77-90.

[6] Al-Ghazali, Mohammed. Engelse vertaling: Bilal, Muhammad Asim. *Kimiya-i-Sa'adat* (Alchemie van Ewige Geluk). Lahore, Pakistan: Kazi Publications, 2001. bl 91-140.

[7] Al-Ghazali, Mohammed. Engelse vertaling: Bilal, Muhammad Asim. *Kimiya-i-Sa'adat* (Alchemie van Ewige Geluk). Lahore, Pakistan: Kazi Publications, 2001. bl 141-142.

[8] Al-Ghazali, Mohammed. Engelse vertaling: Ansari, Iqbal Hussain. *Minhaj al-Abideen* (Beste manier vir aanbidders). Karachi, Pakistan: Darul Isha'at, 1998. bl 8-20.

[9] Al-Ghazali, Mohammed. Engelse vertaling: Abul Quasem, Mohammed. *Jawahir al-Koran* (Juwele van die Koran). Kuala Lumpur, Maleisië: Universiteit van Malaya Press, 1977. bl 19-33.

[10] Al-Ghazali, Mohammed. Engelse vertaling: Al-Sharif, Muhammad Mahdi. *Ihya Uloom ad-Deen* (Herlewing van godsdienswetenskappe). Beiroet, Libanon: Dar Al-Kotob Al-Ilmiyah, 2011. Deel 3, pp 22-28, 35-38.

[11] Al-Ghazali, Mohammed. Engelse vertaling: Ansari, Iqbal Hussain. *Minhaj al-Abideen* (Beste manier vir aanbidders). Karachi, Pakistan: Darul Isha'at, 1998. bl 363-369.

[12] Al-Ghazali, Mohammed. Engelse vertaling (uit Oerdoe-vertaling): Hasan, Irfan. *Ayyuhal Walad* (My liewe geliefde seun of dogter). *Majmu'a Rasa-il Imam Ghazali* (Versameling kort boeke van Imam Ghazali): Karachi, Pakistan: Darul Isha'at, 2004. Deel 1, pp 13-17. Engelse vertaling geneem uit:
http://www.ghazali.org/books/My%20Dear%20Beloved%20Son.doc

[13] Al-Ghazali, Mohammed. Engelse vertaling: Ansari, Iqbal Hussain. *Minhaj al-Abideen* (Beste manier vir aanbidders). Karachi, Pakistan: Darul Isha'at, 1998. bl 401-411.

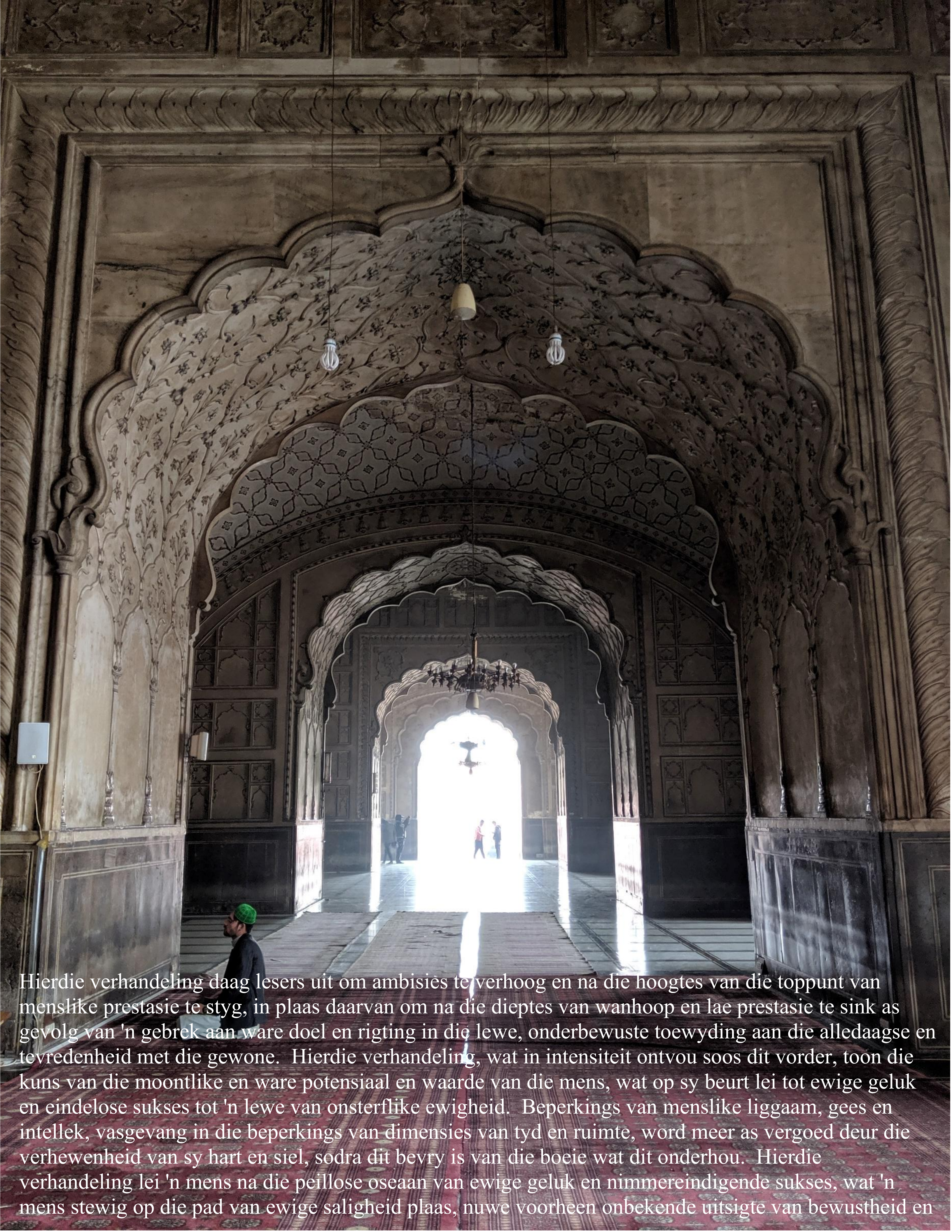

Hierdie verhandeling daag lesers uit om ambisies te verhoog en na die hoogtes van die toppunt van menslike prestasie te styg, in plaas daarvan om na die dieptes van wanhoop en lae prestasie te sink as gevolg van 'n gebrek aan ware doel en rigting in die lewe, onderbewuste toewyding aan die alledaagse en tevredenheid met die gewone. Hierdie verhandeling, wat in intensiteit ontvou soos dit vorder, toon die kuns van die moontlike en ware potensiaal en waarde van die mens, wat op sy beurt lei tot ewige geluk en eindelose sukses tot 'n lewe van onsterflike ewigheid. Beperkings van menslike liggaam, gees en intellek, vasgevang in die beperkings van dimensies van tyd en ruimte, word meer as vergoed deur die verhewenheid van sy hart en siel, sodra dit bevry is van die boeie wat dit onderhou. Hierdie verhandeling lei 'n mens na die peillose oseaan van ewige geluk en nimmereindigende sukses, wat 'n mens stewig op die pad van ewige saligheid plaas, nuwe voorheen onbekende uitsigte van bewustheid en